

MIKAMI EN

Bích Ngọc dịch

TIỆM SÁCH CŨ BIBLIA

Tobirako và những vị khách bí ẩn

NHÀ XUẤT BẢN
HỒNG ĐỨC

TIỆM SÁCH CŨ BIBLIA TẬP 08

Tobirako và những vị khách kỳ lạ

Tác giả: **Mikami En**

Người dịch: Bích Ngọc

Phát hành: IPM

Nhà xuất bản Văn Học 2020

ebook©hotaru-team

Tập 8: Tobirako và những vị khách kỳ lạ

Cánh cửa mới của tiệm sách cũ Biblia lại mở ra

Lặng lẽ nép mình ở một góc phố Kamakura là tiệm sách cũ Biblia, do hai vợ chồng cùng đi đầu hành. Cô chủ rất xinh đẹp, trông khó mà đoán được là người buôn sách cũ. Và bên cạnh là một bé gái giống cô như lột.

Cô chủ thàn thì kể cho bé gái nghe, về những vị khách với bí ẩn sáng tỏ dần nhờ sách cũ. về những bí mật và sợi dây gắn kết ướp trong trang giấy đã phai màu cùng thời gian.

Kí ức của những cuốn sách được truyền từ người này sang người khác.

Cánh cửa lại mở ra...

Danh sách nhân vật

1. Shinokawa Shioriko

Cô chủ trẻ xinh đẹp của tiệm sách cũ Biblia. Shioriko vô cùng nhút nhát, không dám nhìn thẳng vào người đối thoại mới gặp lần đầu, nhưng lại là một sách chính hiệu thừa sức thao thao bất tuyệt đủ mọi kiến thức ưu việt về sách cũ. Năng lực suy luận tài tình, đầu óc nhạy bén. Vợ Daisuke.

2. Gora Daisuke

Bắt đầu làm việc tại tiệm sách cũ Biblia sau khi phá giải bí ẩn xoay quanh “Tờ ấy” của Natsume Soseki do bà ngoại để lại. Vì một sự cố quá khứ, Gora mắc cơ địa khác thường là không còn đọc được sách. Bên ngoài lực lưỡng nên hay bị hiểu nhầm là thô thiển, thật ra rất yêu mến sách vở. Chồng Shioriko.

3. Shinokawa Tobirako

Con gái sáu tuổi của Shioriko và Daisuke. Trông giống mẹ. Mê đọc sách. Vô cùng tinh nhạy trước những chuyện liên quan đến sách vở.

4. Shinokawa Ayaka

Em gái Shioriko. Khác hẳn chị, Ayaka hoạt bát, nhanh nhẹn nhanh miệng, chẳng giữ kín được chuyện gì. Hầu như không nắm rõ nghiệp vụ sách cũ nhưng vẫn hay giúp chị trông tiệm và quán xuyến việc nhà.

5. Shinokawa Chieko

Mẹ của Shioriko và Ayaka. Hiểu biết hơn Shioriko về sách cũ. Rất giỏi thực hiện các giao dịch cưỡng ép. Một hôm, bà để lại cho Shioriko cuốn *Nhật ký Cra-cra* và bỏ đi, mất tích suốt mười năm trời. Hiện ở nước

ngoài, mua bán sách Tây cũ.

6. Sakaguchi Masashi

Có tiền án cướp nhà băng do cuộc sống túng quẫn hồi trẻ. Đang sống cùng vợ là Shinobu. Cô vợ kém chồng đến hai mươi tuổi, kết hôn nhờ cơ duyên với cuốn *Nhập môn Logic học*. Masashi tổn thương mất, hầu như không nhìn được.

7. Sakaguchi Shinobu

Vợ Masashi. Thân thiện và giàu biểu cảm. Quen biết và qua lại với nhà Shinokawa từ sau lần *Nhập môn Logic học* được đưa đến tiệm sách cũ Biblia. Có với Masashi một cậu nhóc.

8. Tamaoka Subaru

Cậu trai sống gần tiệm sách cũ Biblia. Quen biết vợ chồng Shioriko qua vụ tranh chấp bản in đầu cuốn *Mùa xuân và Tu la* của Miyazawa Kenji mà Chieko bán cho nhà Tamaoka. Cậu học khóa dưới cùng trường với Ayaka, đang tạm thời làm thêm tại tiệm sách cũ Biblia.

9. Takino Renjo

Con trai chủ tiệm sách Takino ở Konandai, thành viên ban tổ chức chợ sách cũ. Có em gái tên Ryu là bạn học của Shioriko nên anh cũng quen biết cô từ lâu. Thường tận nhiều chuyện của nhà Shinokawa.

10. Kosuga Nao

Bạn cùng khối cấp ba với Ayaka. Quen biết Shioriko và Daisuke qua vụ trộm sách *Người đi một lú - Thánh Andersen* (tác giả Koyama Kiyoshi). Sách này là của Shida, khách quen ở tiệm sách cũ Biblia. Sau vụ việc, cô thành bạn tâm giao về sách với ông Shida.

11. Shida

Sedori. Chuyên mua bán sách bunko tuyệt bản. Từng sống như kẻ vô gia cư dưới gầu cầu con sông gần bờ biển Kugenuma. Có đạo bỏ đi không rõ tung tích.

12. Yoshiwara Kiichi

Chủ trước của tiệm đồ chơi Maisuna ở Yokohama. Bị đánh bại trong cuộc tranh chấp cuốn sách cũ của Shakespeare, từ đó ông hoàn toàn suy sụp.

Mở đầu

Shinokawa Shioriko chợt ngẩng mặt lên khỏi sách.

Mình đang làm dở việc gì ấy nhỉ?

Chân mày đẹp nhú lại sau tròng kính. Đầu khể nghiêng, làm mái tóc đen dài buộc gọn sau gáy hơi lay động.

Shioriko đang đứng trong bếp nhà mình ở Kita-Kamakura. Trên bàn trước mặt là cuốn sách bìa cứng khổ lớn cô mãi mê đọc nãy giờ. Nhan đề *Bữa ăn của thiên hoàng Chiêu Hòa*, tác giả Itagaki Nobuhisa và Konishi Chizuru, nhà xuất bản Asahiya. Cuốn sách giới thiệu ba bữa ăn hằng ngày của thiên hoàng Chiêu Hòa kèm công thức nấu. Nhiều món đơn giản đến ngạc nhiên như cơm cà ri hay gratin, người đọc hoàn toàn có thể chế biến tại nhà.

“A!” Cuối cùng cũng nhớ ra.

Băn khoăn mãi với thực đơn cho bữa tối, cô mang cuốn này khỏi kho sách tầng hai, định tìm xem có gợi ý gì không, cuối cùng lại trót say sưa đọc mãi. Nếu chồng cô ở đây thì hẳn anh đã nhắc, nhưng hôm nay anh lại ra ngoài từ sáng.

Hôm nay là ngày nghỉ cố định của tiệm sách cũ Biblia mà vợ chồng cô làm chủ. Cô cũng chẳng có kế hoạch gì to tát cần làm.

Từ căn phòng kiểu Nhật kê bên vụng sang tiếng ti vi. Trên màn hình, cô phóng viên đưa tin Sân vận động Quốc gia mới đang gấp rút thi công để chuẩn bị cho Olympic Tokyo năm sau nữa.

Hiện giờ là mùa thu năm 2018. Đã bảy năm trôi qua từ khi Shioriko kết

hôn với Gora Daisuke.

Daisuke thường bảo cô không khác gì hồi xưa, nhưng Shioriko nghĩ sự bất biến mà anh muốn nói ở đây là về tính cách hơn là ngoại hình. Bây giờ trong nhà còn một người nữa cũng y như cô vậy, hễ đọc sách là không màng xung quanh.

“Con không xem thì tắt ti vi đi chứ!”

Shioriko bước vào căn phòng kiểu Nhật, cần đi đầu gối lên bậ́m. Một bé gái mặc váy li ền thân màu vàng đang ng ồi quỳ ngay ngắn bên chiếc bàn thấp. Đây là con gái của họ, năm nay sáu tuổi. Nếu bỏ qua chênh lệch tuổi tác và sự thiếu vắng cặp kính thì phải công nhận cô bé giống hệt Shioriko, từ mái tóc dài đen nhánh đến các đường nét trên khuôn mặt.

“... Tobirako!”

Nghe mẹ gọi, Shinokawa Tobirako vẫn không trả lời. Cô bé đang mê mải đọc sách.

Đó là cuốn *Người điện M*^[1] của Edogawa Ranpo, nằm trong series *Đội thám tử nhĩ*. Cuốn sách khá cũ, nhà xuất bản Poplar, gáy in biểu tượng mặt nạ vàng. Nội dung sách tuy quá t ầm đọc hiểu của trẻ mẫu giáo, nhưng trong nhà này chẳng ai coi đây là sự lạ. Shioriko cũng đọc cuốn này ở độ tuổi của con gái.

Điện thoại bỗng đổ chuông. Daisuke gọi.

“Chuyện gì vậy anh?” Shioriko bấm nhận điện, vừa nói vừa đi ra hành lang. Khi vội vã, cô sẽ hơi lê chân, do di chứng của một vết thương cũ.

“Giờ anh đang ở sân bay Haneda. Có chút chuyện muốn nhờ em...”
Daisuke nói nhanh.

Dù đã kết hôn, hai vợ chồng vẫn chưa bỏ được thói quen nói năng lịch

sự với nhau. Shioriko nghe loáng thoáng tiếng phát thanh vọng qua đường đây, hình như thông báo sắp lên máy bay. Daisuke chuẩn bị sang Thượng Hải để giúp Shinokawa Chieko mẹ Shioriko hoàn thành một giao dịch lớn mà bà đang cố thỏa thuận.

Trong cuộc cạnh tranh bảy năm trước, Shioriko và Daisuke đã thắng bà mẹ và giành được *First Folio*, tuyển tập kịch quý giá của William Shakespeare. Từ đó vợ chồng cô học bà cách buôn bán sách Tây cũ.

Sau khi Tobirako ra đời, công việc gián đoạn mất mấy năm, bây giờ mới họ quay trở lại luân phiên hỗ trợ bà mẹ đang ở nước ngoài.

“Anh muốn nhờ gì ạ?”

“Cuốn sách bọc bìa da màu lam ấy... Anh không nhớ rõ là để nó ở đâu...”

“A, cuốn đó à!”

Shioriko biết rõ là cuốn sách nào. Thi thoảng, chồng cô lại giở nó ra với vẻ rất trân trọng.

“Vị trí đại khái thì anh có nhớ không?”

“Hình như ở quầy thanh toán. À không, có khi là bên kho sách. Dù sao, nếu em tranh thủ được thì tìm giùm anh, còn không...”

“Em hiểu rồi. Em sẽ tìm.” Shioriko đỡ lời.

“Vậy nhờ em nhé.” Nói rồi, Daisuke cúp máy.

Cuốn sách không có giá trị thị trường, nhưng tránh để người khác thấy thì hơn. Từ nhà chính, Shioriko đi ra tiệm sách cũ Biblia. Những chiếc kệ đầy ắp sách cũ xếp thành hàng trong không gian thiếu sáng. Ngửi mùi giấy cũ đọng đầy năm tháng, lòng cô bình yên đến lạ.

Khung cảnh vẫn như hơn năm mươi năm trước, thời ông nội mở Biblia.

Người phụ trách sắp xếp các kệ bây giờ là Daisuke. Anh đã quen thuộc với công việc ở tiệm, dù vẫn chưa thể đọc được sách in trong thời gian dài. Shioriko phụ trách bán sách trên mạng, còn Daisuke chủ yếu quản lý giao dịch trực tiếp tại tiệm.

Ở quầy không có cuốn sách bọc bìa da màu lam nào. Nó có thể ở đâu nhỉ?

Shioriko chạm ngón tay lên thái dương, thầm điếm lại hành động của Daisuke mấy ngày qua. Nhờ trí nhớ vượt trội, cô có thể hồi tưởng chi tiết những việc anh làm trong ít nhất một tháng nay, miễn là tận mắt trông thấy. Shioriko chưa từng hé lộ với ai về khả năng này, bởi đến cô cũng tự thấy khó chịu khi bản thân cứ như kẻ rình mò. Ngoài những lúc chìm đắm vào sách, mối quan tâm của cô chỉ dành cho chồng và con gái.

Lần cuối cô thấy cuốn sách bọc bìa lam là chiều hôm qua. Ăn trưa xong, Shioriko quay lại tiệm thì Daisuke gấp cuốn sách lại và đứng lên. Cùng lúc, một vị khách bước vào, ôm theo thùng các tông lớn chứa sách cũ để bán. Bên ngoài tiệm, một chiếc xe đang đỗ, chắc là xe của khách này.

“Xin chào quý khách!”

Daisuke nhanh nhẹn đi vòng qua quầy thanh toán, đón lấy thùng các tông của vị khách. Thân hình lực lưỡng nhưng di chuyển khéo léo, không một động tác thừa. Shioriko say sưa ngắm anh. Đôi mắt theo chồng là sở thích bí mật của cô từ ngày còn con gái.

Thật tuyệt làm sao!

Quên bém việc phải đi tìm sách, Shioriko cứ hồi tưởng mà tủm tỉm cười. Chợt...

“Mẹ tìm sách gì thế?”

Quay lại phía giọng nói, cô thấy Tobirako trong bộ váy liền màu vàng đang chớp chớp đôi mắt to tròn lấp lánh. Khó mà đánh trống lảng đây. Tobirako phát hiện ra rồi. Giống hệt mẹ, cô bé cũng có trực giác nhạy bén khác thường về sách.

Shioriko đành nói, “Bí mật!” Nụ cười còn vương trên môi.

Cái kiểu úp mở này giống Shinokawa Chieko thế nhỉ! “Mình mà cũng thành ra như vậy sao?” Nghĩ thế, Shioriko lại thoáng căm ghét bản thân. Dù đã quyết định giúp đỡ Chieko trong công việc, nhưng cô vẫn chưa tháo gỡ được mối khúc mắc với người mẹ đang tâm vứt bỏ gia đình ngày xưa.

“Tại sao ạ? Nói cho con biết đi mà!”

Tobirako chu môi. Shioriko im lặng. Chính vì không muốn con gái đọc được cuốn sách đó, nên Daisuke mới cất công gọi cho cô.

“Gợi ý một chút cũng không được ạ? Mẹ keo kiệt ghê!” Tobirako bắt đầu tìm kiếm quanh quây thanh toán, cử chỉ nom rất điệu bộ. Hẳn là ảnh hưởng từ truyện *Đội thám tử nhí* mới đọc, cô bé vừa tìm vừa ngân nga, nhịp lạc cả đi.

Khác với Shioriko, Tobirako giàu biểu cảm, ứng đáp cũng rất dứt khoát. Điềm này giống hệt người di đã ra ở riêng của cô bé. Nhưng trong khi dì Ayaka dễ dàng bắt thân với bất kì ai, Tobirako lại không có bạn bè dù ở trường hay bên hàng xóm. Cô bé không hứng thú với tụi trẻ con. Đi đâu cũng ôm theo sách, phẫn khích lật từng trang. Người nhà lo lắng, nhưng bản thân cô bé lại vô cùng lạc quan. Cả khi Shioriko tế nhị gợi ý con ra chơi cùng các bạn ở trường mẫu giáo, Tobirako vẫn cười tươi tuyên bố, “Bạn của con là sách mà mẹ!” Những lúc đó, Shioriko chỉ đành ngậm tã.

Cô biết mình không đủ tư cách khuyên nhủ con, bởi chính cô cũng từng đắm chìm vào sách, chẳng giao thiệp với ai cho đến khi bước sang tuổi

thiếu niên. Cô hiểu Tobirako, nhưng vẫn mong con gái có được các mối quan hệ.

Với mọi người, không thì cũng với ít nhất một ai đó.

“A! Cuốn này!”

Nghe tiếng con hét, Shioriko giật thót. Chẳng có manh mối gì mà con bé đã tìm được sách rồi ư!? À, không phải. Trên tay Tobirako là một cuốn bunko hoàn toàn khác.

Hoa cam ba lá - Tuyển tập đồng dao Kitahara Hakushu của Shincho Bunko. Sách do Yoda Junichi biên soạn, bản in đầu phát hành năm 1957. Tobirako đang cầm cuốn tái bản năm 1993.

“Hôm trước con vừa thấy cuốn giống hệt thế này ở nhà bác Shinobu đó mẹ!”

“Bác Shinobu” mà Tobirako nói ở đây là Sakaguchi Shinobu bên thành phố Zushi. Ngày xưa, để lấy lại cuốn *Nhập môn Logic học*, chị đã đến gặp Shioriko lúc cô nằm viện^[2]. Shinobu hiện sống cùng ông chồng lớn tuổi mắt kém và cậu con trai đang học cấp một. Họ vẫn qua lại với vợ chồng cô như người thân trong nhà.

“Con nhớ rõ quá nhỉ,” Shioriko gật đầu. “Cuốn Hoa cam ba lá ở nhà bác Shinobu từng ở tiệm mình đó.”

Quá trình cuốn sách ấy đến với gia đình Shinobu rất phức tạp. Cũng mãi về sau, Shioriko mới có dịp nghe vợ chồng Shinobu kể. Mà e rằng đó vẫn chưa phải toàn bộ sự tình.

Sách cũ truyền qua tay nhiều người, không chỉ phần nội dung mà bản thân cuốn sách cũng chứa đựng câu chuyện của riêng nó.

“Bác Shinobu mua ở tiệm sách nhà ta ạ?”

“Không phải. Bác Sakaguchi... à, bác trai, ch`ông bác Shinobu, được người nhà đưa cho.”

“Bác Masa?” Tobirako tròn xoe mắt.

“Masa” là biệt danh Shinobu dùng để gọi Masashi ch`ông chị. Tobirako bèn gọi theo.

“Con chưa hiểu! Là sao cơ ạ?”

Shioriko thoáng tr`ần ng`âm. Khi kể cho cô nghe, Shinobu đã cười xòa nói rằng đó vốn chẳng phải chuyện gì cần giấu giếm. Tuy vậy, nó đáng đến đời tư của chủ sở hữu cuốn sách, không thể tùy tiện chia sẻ với người khác.

Nếu kể cho con gái nghe, cô nghĩ cùng lắm chỉ nên tóm tắt, một bản tóm tắt vô hại, không gây rắc rối cho ai.

“Mẹ kể đi mẹ! Con muốn biết mà!” Cầm cuốn bunko trong tay, Tobirako phấn khích áp sát mẹ. Cô bé muốn biết mọi đi`ều về sách, y hệt Shioriko hồi nhỏ.

“Con phải hứa không kể với ai đấy!”

“Vâng, được ạ!” Tobirako hăng hái giơ tay cam đoan.

Shioriko và Daisuke đặt tên cho con là Tobirako, với ước mong cô bé sẽ hứng thú với nhi`ều đi`ều, luôn sẵn lòng mở mọi “cánh cửa^[3]”. Có lẽ nhờ sách, đứa trẻ này sẽ hào hứng với các mối quan hệ giữa con người hơn. Như lúc mở một chương mới trong sách vậy.

Shioriko kéo chiếc bệ gi`ấm chân lại, để con gái ng`ồi lên r`ồi cũng ng`ồi xuống ghế thếp bên cạnh.

“Chuyện này xảy ra ngay sau khi cha mẹ kết hôn, vào năm trước khi con ra đời...” Shioriko bắt đầu thủ thỉ.

Chuyện thứ nhất

Hoa cam ba lá ~ Tuyển tập đồng dao Kitahara Hakushu của Joda Junichi

(Shincho Bunko phát hành)

Đoàn tàu tuyến Yokosuka dừng lại trước biển hiệu ga Kita-Kamakura.

Hirao Yukiko bước qua cánh cửa tàu vừa mở, xuống sân ga. Đang là ngày thường trong tuần nhưng trên tàu và sân ga, người lớn tuổi vẫn tụ tập đông đúc. Ai nấy đều mặc trang phục dễ vận động và đeo ba lô. Nghĩ một lát, Yukiko nhớ ra hiện đang là tháng Mười một, tháng của mùa lá đỏ.

Hai mươi năm rồi Yukiko mới lại đặt chân đến Kamakura. Lần cuối tới đây để hẹn hò với bạn trai, chị chỉ vừa nhập học đại học. Sau khi tốt nghiệp, Yukiko kết hôn với anh chàng đó, có với nhau ba mặt con rồi ly hôn, giờ chỉ biết tất bật đi làm, chăm con. Cuộc sống bận rộn đến nỗi chẳng còn thời gian đi ngắm lá đỏ mỗi mùa thu sang.

Hôm nay, Yukiko đi từ nhà ở Narashino tỉnh Chiba tới tận đây tất nhiên chẳng phải để ngắm cảnh, mà để thăm người chú ở Zushi. Nhưng trước đó, chị phải ghé Kita-Kamakura đã.

Yukiko mở ứng dụng bản đồ trên điện thoại để xác định điểm đến. Hình như đứng ở sân ga này cũng có thể nhìn thấy nó.

... Ở kia à?

Bên kia con đường chạy dọc sân ga có một tiệm sách hai tầng cũ kĩ,

trước cửa đặt tấm biển dạng xoay đề “TIỆM SÁCH CŨ BIBLIA”. Yukiko đứng cách tiệm chỉ vài bước chân, nhưng công soát vé lại ở tít cuối sân ga. Buộc phải đi một vòng lớn mới tới được nơi muốn đến.

Yukiko thở dài rảo bước. Nghĩ nhiều cũng bằng không. Gặp chuyện khó chịu, cứ làm nhanh cho xong là tốt nhất. Linh hoạt là điểm mạnh của chị. Phải thế thì bà mẹ một nách ba con, lớn mới tiểu học, nhỏ còn mẫu giáo như Yukiko mới xoay sở nổi với cuộc sống thường nhật bộn bề.

Người chú chị sắp gặp tên là Sakaguchi Masashi. Đã tuyệt giao với nhà Hirao gần ba chục năm nay.

Lần này Yukiko đến gặp chú vì chuyện cha nhập viện.

Cha Yukiko tên là Hirao Kazuharu, từng dạy ở trường cấp hai Narashino. Là người nghiêm túc và hơi khô khan, hiển nhiên ông chẳng phải kiểu giáo viên được học sinh yêu thích, nhưng không thể phủ nhận việc ông sinh ra là để gắn bó với nghề giáo. Sau khi về hưu, ông vẫn tiếp tục giảng dạy tại trung tâm luyện thi bất chấp tuổi đã gần bảy mươi.

Hẳn do nhiều năm mải miết thức khuya soạn giáo án và chấm bài, tháng trước ông bị nhũn máu não dẫn đến đột quỵ. Tính mạng không nguy kịch, nhưng nửa người phải hèn như đã liệt, nói năng cũng khó khăn. Hisae (mẹ Yukiko) ngày nào cũng túc trực ở bệnh viện để chăm nom chồng.

Giữa lúc ấy, Sakaguchi Masashi gọi điện cho nhà Hirao. Chắc là do nghe tin anh trai đang nằm viện.

“Chú đến thăm cha cháu được không?”

Giọng nói mấy chục năm rồi Yukiko mới nghe lại ấy giống hệt giọng cha chị trước khi đột quỵ. Không buồn hỏi thăm tình hình hiện tại của Masashi, Yukiko chỉ nói sẽ báo với cha mẹ rồi cúp máy. Bàn tay cần ống

nghe đã đắm m òhôi.

Sakaguchi Masashi là em trai cùng cha khác mẹ của Hirao Kazuharu, chênh nhau tám tuổi.

Vài năm sau khi người vợ đầu qua đời, ông nội Yukiko tái hôn. Nghe nói bà hai lỡ mang thai nên ông đành cưới. Ngay từ khi lấy nhau vợ chồng họ đã c òm chẳng lành canh chẳng ngọt.

Họ hàng không mấy ai nhắc đến người vợ hai của ông nội. Cũng tại chưa đầy năm năm sau khi sinh Masashi, bà ta đã đem con trai rời khỏi nhà Hirao.

Lo cho em nhỏ, cha Yukiko từng tìm đến chỗ ở mới của hai mẹ con, nhưng họ đã chuyển đi nơi khác. Từ đó trở đi, bất vô âm tín.

Phải mười lăm năm sau họ mới nghe lại cái tên Sakaguchi Masashi. Bấy giờ cha Yukiko gần ba mươi, lần đầu tiên đảm nhiệm vai trò chủ nhiệm lớp. Ông nội thì đã qua đời.

Nguyên là vào tháng Giêng năm ấy, do thất nghiệp và lâm cảnh túng quẫn, Masashi cướp nhà băng rồi bị bắt. Bấy giờ Masashi đã trưởng thành, phải chịu trách nhiệm trước pháp luật, nên tên họ đầy đủ bị đăng công khai khắp các báo. Nghe nói cảnh sát và phóng viên còn đến tận nhà và trường nơi cha Yukiko dạy.

“Tin đồn thất thiệt lan khắp xóm giềng và trường học.” Mẹ kể cho Yukiko nghe.

Lúc vụ Masashi bùng ra, mẹ chỉ vừa lấy cha, Yukiko vẫn chưa chào đời.

“Họ kháo nhau rằng chú ấy túng quẫn tiền bạc nên tới gặp cha con, nhưng cha con lạnh lùng từ chối, chú ấy mới quẫn trí đi cướp nhà băng.

Trong khi hai anh em thậm chí còn chẳng biết chỗ ở của nhau... Nhưng con biết tính cha đấy, bất kể người khác nói gì, ông ấy vẫn nhẫn nhịn chịu đựng. Mẹ nghĩ vì sự cố đó mà phấn đấu nhiều năm, cuối cùng cha con vẫn không thể thành hiệu phó.” Giọng mẹ không khác bình thường, nhưng ánh mắt lạnh tanh. Xem chừng, với một phụ nữ gia giáo, điềm đạm như mẹ, vụ Masashi là sự kiện đáng sợ đến nỗi mẹ không muốn h ồi tưởng lại.

Hisae phản đối Masashi đến thăm ch ồng mình. Yukiko đương nhiên tán thành. Nhưng có vẻ cha nghĩ khác. Vốn tr ầm lặng ít nói, ông h ầu như chưa bao giờ chia sẻ suy nghĩ về em trai, ngay cả khi còn khỏe.

Một thời gian sau, gia đình Yukiko nhận được quà hồi thăm kèm lời nhắn không cần đáp lễ từ Masashi. Khi Yukiko kể với cha, ông bảo muốn gửi quà chúc mừng Masashi mới có em bé.

Yukiko có biết chuyện này. Sau nhiều năm chung sống, gần đây chú và người đàn bà làm quản lý tiếp viên quán bar đã sinh con.

Thật lòng, Yukiko thấy buồn nôn khi nghe chuyện. Tuổi đã ngoài sáu mươi. Sống cùng một người đàn bà chưa đến bốn mươi, không lớn hơn cô cháu của mình là mấy. Chênh lệch tuổi tác đến vậy rồi còn tòi con ra, quả là ghê tởm, nói gì đến ba chữ “đáng chúc mừng”.

Dù sao Yukiko cũng chuẩn bị phong bao theo mong muốn của cha. Nhưng ông còn yêu cầu một việc lạ lùng khác. Cùng với tiền mừng, ông bảo gửi cho em một cuốn sách. Là tuyển tập đ ồng dao *Hoa cam ba lá* của Kitahara Hakushu.

Yukiko tìm trên mạng mới biết sách này đã ngưng xuất bản, nên đành đặt hàng trên trang web bán sách cũ. Có vài tiệm còn cuốn đó trong kho, và chị chọn một tiệm ở Kita-Kamakura. Nó nằm trên đường đến nhà chú, chị có thể tạt ngang để lấy sách, chứ đặt chuyển phát đến nhà mình ở

Narashino, e rằng không kịp ngày đi thăm.

Tiệm Yukiko chọn, chính là tiệm sách cũ Biblia.

Hành khách rời ga Kita-Kamakura đầu đi về hướng ngược lại với Yukiko. Nghe bảo phía đó có một ngôi chùa lớn.

Đường tới tiệm sách cũ Biblia không một bóng người. Nắng thu dịu dàng rơi ngoài hiên. Ngược lại, bên trong mờ tối, giá sách sin sít liền kề. Đúng như Yukiko vẫn hình dung về nơi lui tới của những kẻ cuồn sách cũ.

Với người hiếm khi đọc sách in, thi thoảng mới mua vài cuốn bán chạy như Yukiko, điểm đến này khiến chị ngẩn ngại. Như thể có một bức tường vô hình ngăn bước chân chị tiến vào.

Ở quầy thanh toán có một phụ nữ trẻ tóc dài, đeo kính. Dáng vẻ giản dị với sơ mi trắng khoác cardigan xanh lục của cô thật hài hòa với không gian ngập sách cũ xung quanh. Khi khuôn mặt không chút điểm trang ngẩng lên, Yukiko nhận ra đó là một mỹ nhân với sống mũi dọc dừa. Luôn cho rằng người bán sách cũ phải là đàn ông trung niên, nên gặp được một phụ nữ thế này, Yukiko thấy nhẹ nhõm hẳn.

Chạm phải ánh nhìn của Yukiko, cô gái trúc trắc gật đầu chào với vẻ mặt cứng nhắc.

Yukiko mở cửa kính, bước vào tiệm. Trên lối đi hẹp vốn chỉ đủ lách qua cũng chật đầy sách, chị gian nan cố bước để không đá trúng cuốn nào.

“Xin... xin chào quý khách. Chị cần tìm gì ạ?”

Cô gái hỏi bằng chất giọng nghèn nghẹt, chống tay lên quầy rồi đứng dậy. Bộ ngực đầy đặn bất ngờ khẽ run lên trước mắt Yukiko. Nhăn cười lóe sáng ở ngón áp út bàn tay trái.

Cô ấy có chồng rồi ư?

Tuy không biết gì về cô gái hay người chồng, nhưng Yukiko thật lòng mong họ hạnh phúc trong hôn nhân. Chị không muốn thấy những người trẻ khác phải vất vả như mình.

“Tôi đến lấy cuốn sách đã đặt trên mạng. Tôi là Hirao.”

Nghe Yukiko nói, khuôn mặt cô gái chợt sáng bừng, biểu cảm cứng đờ này giờ tan biến, “A, cuốn *Hoa cam ba lá* của Kitahara Hakushu phải không ạ? Chị đợi chút nhé!”

Chống một tay vào quầy, cô gái với chồng sách gần đó, thân thể hơi chao đảo. Yukiko liếc thấy cây gậy inox dựng tựa quầy. Chắc hẳn cô ta có tật.

“Chị xem, cuốn này được không ạ?” Cô gái chìa cuốn sách khổ bunko ra.

Tên tác giả Kitahara Hakushu in rất to trên nền bìa trong mờ. Thiết kế nhã nhặn, rõ ràng.

“Vâng, tôi lấy cuốn này.” Trước đó Yukiko đã xác nhận với cha về bìa sách. Cuốn trước mặt đẹp như hàng mới, giá cũng không quá mắc. “Cô gói lại giùm. Tôi định đem tặng.”

Lời vừa thốt, Yukiko liềm nghi ngại. Người đang làm việc tại trung tâm thương mại như chị thấy đây là một yêu cầu hiển nhiên, nhưng tiệm sách cũ này liệu có dịch vụ gói quà?

“Dạ vâng.”

Yêu cầu được chấp nhận dễ dàng. Yukiko thấy thật may khi chọn tiệm này. Tâm trạng thả lỏng phần nào.

“Chị có muốn gài noshi^[4] lên không ạ?”

“Không cần đâu. Cô cứ gói lại là được.” Yukiko đã gài noshi lên phong bì mừng, chẳng cần cài thêm vào gói quà nữa.

Cô nhân viên lấy giấy bọc ra. Tuy gói không nhanh lắm, nhưng cách cô nâng niu cuốn sách khiến Yukiko dễ chịu. Hẳn cô ta thích công việc này lắm. Khuôn mặt người cha yêu nghề giáo chợt hiện lên trong đầu Yukiko.

“Chị thích đồng dao của Hakushu ạ?”

“À., không phải tôi, cha tôi thích. Ông muốn tặng cuốn sách này cho em trai... à, cho chú tôi.”

Cha Yukiko đặc biệt thích thơ cổ và đồng dao. Ông đã sưu tầm nhiều cuốn toàn tập và tác phẩm thơ của Kitahara Hakushu. Khi Yukiko còn nhỏ, toàn được ông hát cho nghe đồng dao của Hakushu.

Chưa biết chừng ông cũng từng hát cho em trai mình nghe.

“Hakushu nổi tiếng ở cả cương vị nhà thơ lẫn người viết khúc^[5], nhưng những bài đồng dao của ông lại đặc biệt hơn cả, đến giờ khắp nơi người ta vẫn ngâm nga. ‘Chờ đợi vô vọng’, ‘Bếp lò’, rồi ‘Oí chú chim nhỏ - chú chim màu đỏ’... À, tất nhiên cả ‘Hoa cam ba lá’ nữa. Tôi rất thích lời bài đồng dao này. ‘Hoa cam ba lá nở rồi. Nhị, tràng trắng muốt bung người đẹp xinh. Gai cây sắc lẹm đâm mình, thân cây tua tủa toàn đinh xanh rì.’”

Cô nhân viên khe khẽ đọc. Vì cũng thích bài đồng dao này, Yukiko bỗng chốc bị cuốn theo. Khi ánh mắt chạm nhau, cả hai bật cười. Thuở nhỏ, Yukiko thường nghe cha hát, giọng ca ấy giờ vẫn vang bên tai.

Khi lên mẫu giáo, Yukiko đã được cha mẹ cho ngủ riêng phòng. Vì mẹ cho rằng ở phương Tây, đó là chuyện đương nhiên, lại có hiệu quả trong việc rèn tính tự lập cho trẻ. Thoạt tiên Yukiko sợ đến mức chẳng chợp nổi

mắt. Khi chị khóc trong bóng tối, cha đã bỏ dở công việc đến dỗ chị ngủ.

Thay vì hát ru, cha ngâm đờng dao cho Yukiko nghe, và trong số những bài đó, Yukiko đặc biệt ấn tượng với “Hoa cam ba lá”.

“Nghe nói ca từ của ‘Hoa cam ba lá’ được viết dựa trên hồi ức của Yamada Kosaku^[6], người phổ nhạc cho chính bài đờng dao này. Thời niên thiếu, Yamada Kosaku làm việc tại nhà in. Trong tự truyện của mình, ông có viết, mỗi khi cảm thấy công việc quá mệt mỏi, ông lại đứng khóc cạnh cây cam ba lá. Lời bài ca có chút u sầu, nhưng đẹp thật chị nhỉ?”

Dù đã gói xong sách, cô gái vẫn mãi mê kể chuyện. Hẳn cô nhân viên này thích chuyện trò về sách lắm.

Bắt gặp ánh mắt của Yukiko, cô gái cười then thùng, đoạn đưa cho Yukiko túi giấy chứa cuốn sách.

“Cha chị có kỉ niệm đặc biệt nào với cuốn sách này ạ?”

“Sao cơ?” Yukiko hỏi lại.

“Tuyển tập đờng dao của Hakushu có rất nhiều phiên bản. Bản mới hiện vẫn được bày bán tại hiệu sách. Hẳn cha chị đặc biệt yêu thích bản in này nên mới mua một cuốn để tặng?”

“À, nói sao nhỉ. Tôi không rõ...”

Nghe cô nhân viên hỏi, Yukiko cũng thắc mắc. Ngày đặt mua cuốn sách này, chị nổi hứng muốn đọc nên đã tìm trong thư phòng cha, nhưng lại chẳng thấy.

“Hình như bây giờ cha tôi không có bản này. Hồi xưa chắc ông hay đọc lắm.”

“Vậy ạ...” Chạm tay lên môi, cô nhân viên ra chiều trầm tư.

“Có vấn đề gì sao?”

“À, cũng không hẳn ạ...”

Cô nhân viên lấp lửng, đoạn rút một cuốn bunko khác từ chõng sách sau lưng. Cuốn ấy là *Hoa cam ba lá - Tuyển tập đông dao Kitahara Hakushu*, do Yoda Junichi biên soạn, Shincho Bunko phát hành. Nhan đề giống hết cuốn sách vừa được gói làm quà, nhưng cuốn này chỉ có đai sách mà không có bìa. Thêm nữa, nhìn nó cũ mèm so với cuốn khi nãy.

“Trước chiến tranh, Shincho Bunko cũng từng xuất bản tuyển tập đông dao *Hoa cam ba lá* của Hakushu. Nhưng bản do Yoda Junichi biên soạn được phát hành vào năm 1957. Đây là bản in đầu.”

“Thiết kế khác cuốn tôi mua nhỉ!”

“Cuốn chị vừa mua là bản in lần thứ mười vào năm 1993. Phần thiết kế được thay đổi khi đó. Nội dung tin gần như y nguyên, nhưng nhiều người sẽ để ý đến sự khác nhau của các phiên bản khi tìm mua sách cũ.”

Yukiko đã hiểu lý do cô nhân viên cẩn thận cho chị xem bìa sách lúc mới bước vào tiệm. Nội dung thì như nhau, nhưng thiết kế sách lại đa dạng.

“Tiệm sách chúng tôi có sẵn cả bản in cũ và mới của cuốn *Hoa cam ba lá*. Thông tin hai phiên bản đều được đăng trên trang web kèm ảnh bìa. Người lớn tuổi yêu thích cuốn này thường chọn phiên bản cũ quen thuộc... Tôi có hơi thắc mắc lý do cha chị chọn bản in mới hơn.”

“Tôi cũng không rõ nguyên nhân... Dù sao, tôi đã cho cha xem bìa sách, và ông bảo không vấn đề gì.”

Dù cha không thể phát âm rõ ràng, thì cũng rất ít khả năng Yukiko nghe nhầm. Chị đã mang máy tính bảng vào phòng bệnh của cha rồi tìm từ khóa “*Hoa cam ba lá*” và “*Hakushu*” trên trang web bán sách cũ. Cha chỉ vào

cuốn sách hiện đầu tiên trên kết quả tìm kiếm. Sau đó, Yukiko còn cẩn thận xác nhận lại với ông mấy lần.

“Cha chị không nói lý do à?”

“Ông đang nằm viện do nhồi máu não. Dù đã nhận thức được, cha tôi vẫn chưa thể giao tiếp trôi chảy như xưa...”

Yukiko cố kể bằng giọng bình thản. Nhưng cô nhân viên đã tỏ vẻ cảm thông.

“Xin lỗi chị. Tôi tọc mạch quá...”

Cuộc trò chuyện bị gián đoạn, bầu không khí trầm mặc khó chịu bao trùm. Yukiko đã xong công chuyện ở đây. Cũng đến lúc nên rời đi rồi, nhưng lý do cha tặng cuốn sách này cứ lớn vồn trong tâm trí. Giờ phải đến gặp chú, giá mà chị có được chút thông tin.

“Giả sử cha tôi không quan tâm đến cuốn sách này mấy, thì có gì ông lại muốn gửi nó làm quà nhỉ?”

“Vâng...” Trầm ngâm lâu hơn cả khi nãy, rồi cô nhân viên ngẩng mặt lên. “Nếu, người yêu thích cuốn tuyển tập đồng dao này không phải cha mà là chú chị thì sao?” Cô nhân viên chạm ngón trỏ lên bìa cuốn *Hoa cam ba lá* cũ kĩ.

Không thể có chuyện đó, Yukiko nghĩ. Không thể tưởng nổi cảnh chú ta hát những bài đồng dao này.

“Nhưng kể cả thế thì việc cha chị chọn bản in mới cũng gây khó hiểu. Hoặc, không hẳn cuốn *Hoa cam ba lá*, mà chính hành động tặng sách mới hàm chứa ý nghĩa nào đó... Thông qua hành động ấy, cha chị muốn nhắn gửi điều gì tới chú chị chẳng hạn.”

Cách nghĩ có vẻ hợp lý. Dù thế, Yukiko vẫn không hiểu tại sao cha phải

cất công dùng sách để gửi thông điệp cho chú. Nhờ chị chuyển lời là được mà.

“Chú chị sống gần đây ạ?”

“Phải, ở Zushi.” Yukiko đáp. “Chú đã ngoài sáu mươi, nhưng gần đây lại có con. Giờ tôi sắp mang quà mừng đến thăm.”

Yukiko quyết định chuyện trò cởi mở với người xa lạ hòng thả lỏng phần nào tâm trạng nặng nề khi phải gặp chú. Chị thấy an lòng vì cô nhân viên này chẳng có chút quan hệ nào với mình, và có lẽ họ sẽ chẳng gặp nhau lần nữa. Chợt chị nhận ra, việc chú có con hẳn liên quan đến lý do cha gửi tặng tuyển tập đồng dao này. Bởi đồng dao là để hát cho trẻ con nghe.

“Thưa chị...” Cô nhân viên rụt rè lên tiếng. “Có phải tên chú chị là Sakaguchi không ạ? Sakaguchi Masashi?”

Yukiko nín thở. Đó là cái tên chị không muốn nghe ai nhắc đến. Sự tồn tại của người chú có tiền án chưa từng đem lại đi đâu gì tích cực cho chị.

“Cô biết chú tôi?”

“Dạ phải, vợ chồng anh ấy thường xuyên lui tới tiệm chúng tôi. Anh Daisuke... À, chồng tôi và tôi khá thân với nhà anh chị Sakaguchi...”

Nhận thấy bầu không khí bỗng trở nên căng thẳng, cô nhân viên im bặt.

Yukiko muốn làm rõ, cô gái này biết về người tên Sakaguchi Masashi đến đâu? Không chỉ vụ tiền án, mà còn cả lý do khiến chú ta tuyệt giao gia đình sau khi ra tù... Chú có kể cho những người ở tiệm này không?

Nếu cô nhân viên biết tất cả và đang cố làm thân, thì những người ở tiệm này cũng chẳng đáng tin. Cảm thấy bức bối, Yukiko rút tờ 1000 yên cùng vài xu lẻ trong ví ra, đặt lên quầy thanh toán, đoạn quay bước rời

tiệm. Chị vừa chạm tay vào cánh cửa kính, cửa xịch mở. Yukiko giật mình sống lại. Một thanh niên đeo tạp dề xuất hiện ở ngưỡng cửa. Thân hình rắn rỏi cùng chiều cao khiến người khác phải ngước nhìn.

“Shioriko, anh về rồi đây... A, cảm ơn quý khách.”

Nhận thấy Yukiko muốn rời tiệm, thanh niên cúi chào đồng thời lùi lại nhường đường. Ngón áp út của cậu ta đeo chiếc nhẫn cưới giống hệt chiếc của cô nhân viên ở quầy. Hắn là chồng cô gái.

Chồng tôi và tôi khá thân với nhà anh chị Sakaguchi.

Vậy là người thanh niên này cũng có quan hệ với Sakaguchi Masashi. Yukiko lặng im rời tiệm sách, cầm túi đi thẳng, chẳng ngoái đầu lại.

Không ai chạy theo chị.

Cuộc gặp này có thật là ngẫu nhiên? Mỗi nghi ngờ lớn vồn mãi trong đầu Yukiko. Đến khi tới cổng soát vé của ga Kita-Kamakura, chị mới bình tâm lại.

Nghĩ một cách lý trí thì rõ là chẳng có ai sắp đặt ở đây cả. Có nhiều tiệm sách cũ khác cũng bán *Hoa cam ba lá*. Tự Yukiko đã chọn Biblia. Tiệm này nằm ở Kita-Kamakura, không xa Zushi mấy, lại ngay trước ga nên tiện ghé qua. Chẳng có gì lạ khi Biblia là quán ruột của những người thích sách cũ. Đi đâu khiến Yukiko ngạc nhiên ở đây là việc người chú kia lại ham đọc sách đến độ thường xuyên lui tới cửa tiệm đó cơ.

Chị hồi tưởng hình ảnh chú ta trong kí ức xa xăm. Người cao lớn, mặt dài, khoe mắt có một vết sẹo to, nghe nói là vết thương để lại từ vụ cướp ngân hàng khi xưa. Ở chú toát ra cảm giác bức bối, khó gần, nhưng nghĩ kĩ thì vết thương đó, tướng mạo chú khá đứng đắn. Người ta dễ cho rằng chú là nhân viên ngân hàng, công chức, hay thậm chí giáo viên. Có mặc nhận chú là người thích đọc sách cũng chẳng lạ. Nhắc mới nhớ, vào một

ngày Chủ nhật đầy nắng như hôm nay, Yukiko từng bắt gặp chú ng ồi ở ban công nhà Hirao, trên tay là một cuốn bunko cũ mèm.

Có khi nào đó là tuyển tập đ ồng dao của Hakushu?

H ồi Yukiko còn nhỏ, Masashi từng sống cùng gia đình Hirao vài tháng. Lúc ấy chú ra tù chưa được nửa năm.

Về sau Yukiko mới biết rằng khi ấy, quán ăn nơi chú vừa trọ vừa làm đóng cửa, không còn chỗ để đi nên mới phải đến nương nhờ nhà chị. Chú xuất hiện sau ngày khai giảng mẫu giáo của Yukiko, và biến mất trước thời điểm hồ bơi được mở. Nhi ều nhất cũng chỉ t ần ba tháng.

Masashi h ầu như không chuyện trò cùng ai, ban ngày thì hiếm khi ở nhà. Chú ra ngoài để làm thêm và tìm công việc ổn định, cả bữa trưa cũng thường ăn bên ngoài. Thi thoảng chú mới ra siêu thị hoặc tiệm giặt là tự động gần nhà, nhưng mọi động tĩnh của chú đều thành đề tài để xóm gi ềng đem ra đàm tiếu. Yukiko thường xuyên bắt gặp mẹ bị hàng xóm lảng gi ềng vây lấy dò hỏi.

Có lần chị đang chơi trong sân thì thấy bà nhà bên sang tọc mạch về chú Masashi. Mẹ thành tâm bìa hứng chịu những soi mói, chỉ trích từ người xung quanh. Những lúc chú ra ngoài, Yukiko còn chứng kiến cảnh cha mẹ lời qua tiếng lại.

Trong bầu không khí áp lực đó, không ai sống vui vẻ cả.

Yukiko tránh Masashi hết sức có thể. Khi biết chú sắp đi ngang phòng mình để ra ban công hút thuốc, chị đóng chặt cửa chờ chú khuất dạng mới ra ngoài. Sự t ồn tại của chú đáng sợ hết cái bóng lớn lảng vảng trong hình dạng con người.

“Chú ở nhà mình đến bao giờ vậy mẹ?” Không kìm được, Yukiko từng hỏi mẹ.

“Một thời gian nữa thôi, ráng chịu khó con nhé!” Mẹ khó nhọc lặp lại câu đó bằng giọng bình thản như mọi bận.

Yukiko không nhớ chính xác ngày chú Masashi rời nhà mình. Hết như cách con mèo đi lạc sống dưới mái hiên đột nhiên biến mất, khi chị nhận ra thì chú đã không còn ở đó. Cha mẹ không giải thích, mà bản thân chị cũng chẳng hỏi. Mãi về sau chị mới biết, qua giới thiệu của họ hàng, Masashi tìm được việc trong một công ty kinh doanh dịch vụ kho bãi ở Yokohama nên chuyển tới Zushi sống. Dù sao, cái bóng xâm nhập nhà chị đã biến mất, đi đâu đó khiến chị thực sự an lòng.

Sau đó, Masashi không còn xuất hiện ở nhà Hirao nữa. Ngoài những tấm thiệp năm mới với văn phong lịch sự, nét chữ vụng về gửi tới vào mừng 1 Tết, không ai còn thấy hay nghe nói gì về cái tên Sakaguchi Masashi.

Lần gần nhất Yukiko gặp chú là khi chị học lớp Bốn. Bà bác sống ở Funabashi qua đời, trong tang lễ, Yukiko thấy chú ở hàng ghế cạnh đệm. Nghe nói bà bác đã mất ấy chính là người giới thiệu việc làm cho chú Masashi, nên chú mới lặn lội tới tận tỉnh Chiba để tiễn đưa.

Chú có mình một góc ở cuối hàng ghế dành cho người thân, chẳng ai ngồi cạnh. Do cao lớn, chú nổi bật so với xung quanh. Bấy giờ chú chưa đến ba lăm, nhưng nom già hơn tuổi thật.

Tang lễ kết thúc, chú định ra về thì cha gọi vào ngồi cùng ở bàn tiếp khách đến phúng viếng, “Lâu rồi mới gặp, anh em ta trò chuyện chút đã!”

Tiếng xì xầm vang lên xung quanh, nhưng chẳng một ai đứng ra đuổi thẳng mặt Masashi. Mẹ Yukiko cũng lặng im, nhú mày đầy bối rối.

Masashi ngồi ở một góc chiếc bàn dài. Ngoài cha, chẳng còn ai bắt chuyện với chú. Hai anh em có khổ người tương tự, nhưng khí chất hoàn

toàn khác. Thấy cha vậy mình, Yukiko miễn cưỡng lại gần.

“Chào chú đi con.”

Nghe nhắc, Yukiko khẽ cúi đầu. “Cháu chào chú,” chị chỉ lí nhí.

Masashi ngồi trên ghế, tầm mắt vừa vặn bắt lấy ánh nhìn của Yukiko. Khóe mắt có sọc nheo lại, “Lâu lắm không gặp. Con lớn ghê!”

Yukiko sửng sốt trước lời chào hỏi thân thiện đến bất ngờ. Cứ như chú đang chuyện trò với đứa cháu yêu quý từ lâu. Chị hoảng loạn quay về chỗ mẹ và các dì. Biểu hiện ấy khiến mọi người lo lắng hỏi han sợ chị không ổn.

Đêm đó, Masashi ở lại nhà Hirao. Cha lo chú về Kanagawa ngay sẽ mệt. Nhưng có lẽ đó chỉ là cái cớ để cha chuyện trò với chú thêm chút nữa. Họ uống tiếp tại phòng khách, nơi gia đình Yukiko thường dùng cơm.

Chú im lặng nghe cha độc thoại. Nào những việc cha đã làm, rồi kế hoạch ấp ủ để đầu tư học trò... Đó là lần đầu tiên Yukiko thấy cha bộc bạch nhiều điều đến thế. Cha kể với giọng tự hào, có phần như làm nũng với chú. Hẳn từ hồi còn trẻ cha đã muốn gặp chú thường xuyên hơn. Yukiko cảm nhận được, nếu đêm nay không có gì ngoài ý muốn, quan hệ anh em của họ còn tốt hơn.

“Tìm được người phù hợp thì em cũng nên lập gia đình đi.” Cha bước sang chủ đề này khi đêm đã về khuya.

Bấy giờ Yukiko đang giúp mẹ dọn dẹp ở nhà bếp bên cạnh. Hai mẹ con vô tình nhìn nhau. Yukiko không sao tưởng tượng nổi cảnh Masashi kết hôn. Lại trông mặt mẹ nhăn tít như cần phải trái hăng chát, chị cố nín cười.

“Đàn ông ai cũng vậy, cứ lập gia đình rồi có con là thay đổi hết. Gánh

trên vai trách nhiệm trụ cột gia đình, em sẽ trở thành người đàn ông thực thụ.”

Quả là cách nghĩ điển hình ở thế hệ của cha, nhưng bây giờ Yukiko chẳng thấy lạ. Chị chỉ nghe và cho rằng cha đang nói đi đâu gì đó rất khó hiểu. Giờ đây khi đã trưởng thành, chị biết, vẫn có những người đàn ông không gánh nổi trách nhiệm đó. Yukiko ly dị chồng cũ do anh ta ngoại tình. Chị thậm chí không nhận được tiền chu cấp nuôi dưỡng, hiện phải sống một nách ba con cùng cha mẹ tại Narashino.

Chồng cũ của chị không phải người lạnh lùng. Anh rụt rè nhưng hòa nhã, có xu hướng dễ bị chi phối bởi những người xung quanh. Vì đã đến tuổi lập gia đình, tiện đang hẹn hò với Yukiko thì hỏi cưới luôn. Sau khi lấy nhau, hai vợ chồng chưa xác định gì đã sinh con, rồi không hiểu sao, anh đi ngoại tình. Khi ly dị, anh khóc lóc hứa hẹn sẽ tiếp tục chu cấp để Yukiko nuôi con, nhưng rồi lặn mất tăm.

Yukiko không biết Masashi tiếp thu ra sao cái nhìn một chiều của anh trai về hôn nhân. Nhưng chắc chắn bây giờ chú vẫn chưa gặp người sau này sẽ lấy.

“... Nếu được vậy thì tốt quá.” Chú chỉ đáp như thể chuyện của người khác.

Đêm ấy, Yukiko trần trọc mãi mà không ngủ nổi. Cứ nghĩ người đàn ông kia đang ở dưới cùng một mái nhà với mình, chị lại chẳng thể bình tâm. Trở mình nhiều lần, đến nửa đêm chị mới thiếp đi.

Yukiko đã mơ.

Chị thấy mình đang ở trong nhà lúc hoàng hôn thì một bóng người bước vào cửa. Có vẻ cái bóng đang tìm kiếm chị. Vừa gọi cha mẹ, Yukiko vừa chạy trốn vòng quanh, nhưng chẳng ai tới giúp. Nghe tiếng bước chân

mỗi lúc một gấn, chị lao vào góc phòng mình, co người núp. Liền đó, một bàn tay to và lạnh chạm lên vai...

Yukiko choàng tỉnh, nhận ra mình đang co người cuộn tròn trên giường trong phòng riêng tối om, mặt quay vào tường.

Đột nhiên, chị ngửi thấy mùi lạ. Mùi rượu và thuốc lá. Một bàn tay to lớn luồn qua chăn mền mằm trên vai chị.

Có ai không!

Thu hết can đảm, Yukiko quay đầu ra thì thấy bóng đen to tướng lù lù trước mắt. Tiếng thở mạnh mẽ, rõ mồn một tràn vào tai.

Yukiko nghĩ mình đã hét rất to.

Khi Yukiko bình tâm lại, đèn phòng đã bật sáng. Mẹ đang ôm chặt chị trong lòng. Ngay dưới bóng đèn, cha trong bộ đồ ngủ đứng đối diện với chú, truy hỏi chú làm gì ở phòng Yukiko.

Cuối cùng Yukiko cũng vỡ lẽ ra rằng người vào phòng và chạm vào mình chính là Masashi. Chị run bần bật, nước mắt lã chã.

“Em không ngủ được nên ra ban công hút thuốc...Lúc đi ngang phòng này để về thì nghe tiếng Yukiko hét.”

Masashi nhẹ nhàng giải thích, khuôn mặt tái nhợt. Chẳng hiểu sao cách gọi “Yukiko” đầy thân mật của chú khiến Yukiko nổi da gà.

“Hình như con bé gặp ác mộng. Em lo lắng nên mới mở cửa vào phòng định xem tình hình.”

Chú trình bày tuần tự, dễ hiểu đến độ Yukiko cũng lý giải được. Có đi đâu câu từ chững chạc như đã chuẩn bị sẵn ngược lại khiến chú càng thêm đáng ngờ.

“Sao em lại tự tiện vào phòng một bé gái? Nếu thấy sự lạ đến mức đáng

lo thì trước tiên phải gọi anh chị chứ? Sao em lại chạm vào người con bé hả?”

Lần đầu tiên chú không thốt nên lời. Như thể đã hết đường biện hộ và đang chìm trong mặc cảm tội lỗi. Nhưng rồi, chú vẫn mở miệng, định quyết tâm giải thích. Đúng lúc đó mẹ Yukiko hét lên.

“Chú làm ơn đi cho! Đừng bao giờ dính dáng tới gia đình chúng tôi nữa!”

Sau đêm ấy, nhà Hirao hoàn toàn cắt đứt quan hệ với Sakaguchi Masashi.

Cha mẹ Yukiko, nhất là mẹ, đến giờ vẫn tin chắc rằng chú muốn xâm hại con gái mình. Yukiko không định phản đối suy nghĩ đó, nhưng vẫn cảm thấy khó hiểu.

Tất nhiên, chị không tin Masashi là người tốt. Chú ta từng phạm tội và phải vào tù. Chỉ là, với tội cướp nhà băng chứ không phải xâm hại trẻ em.

Kể cả có khuynh hướng ấy thật thì chú sẽ cố tình len vào phòng cháu gái giờ đó ư? Phòng ngủ của cha mẹ ngay dưới phòng Yukiko. Chú mà gây ra tiếng động gì lớn, cha mẹ sẽ lập tức phát hiện. Thực tế họ đã lao vào ngay khi nghe tiếng Yukiko hét. Hẳn chú Masashi phải nhận thức được rằng mình luôn bị mọi người xung quanh cảnh giác.

Nhưng sau khi nghe tin chú kết hôn ở tuổi ngoài bốn mươi, Yukiko đã thôi băn khoăn. Thấy bảo người chú lấy là một phụ nữ trẻ chỉ khoảng đôi mươi. Ít nhất việc đó cũng chứng tỏ chú là người dám nhắm đến mối quan hệ với các cô gái trẻ kém xa tuổi mình.

Và rõ ràng là chú đã tự tiện vào phòng cháu gái lúc nửa đêm mà chẳng thể biện minh. Đó đã là chuyện của vài chục năm trước, không để lại vết thương lòng sâu sắc gì. Tránh đụng mặt nhau là ổn. Yukiko đã coi như trên

thế gian không tồn tại người chú tên Sakaguchi Masashi.

Nếu không có chuyện lần này, hẳn chị đã có thể tiếp tục sống với ý nghĩ như thế.

Yukiko ra khỏi cổng soát vé của ga Zushi trước giờ hẹn khá sớm.

Khác với Kamakura tấp nập du khách, khu vực quanh ga Zushi mang hơi hướm khu dân cư yên tĩnh. Căn hộ của gia đình Masashi không nằm gần biển mà ở phía núi xanh. Yukiko rảo bước trên con dốc thoải thoải. Chẳng rõ có phải do giờ giấc mà đường sá vắng vẻ đến mức chị thấy bất an. Nắng tràn khắp mọi nhà, cây trong vườn xanh um tươi tốt. Một nơi phù hợp để định cư.

Vì đây là lần đầu đến khu phố này, Yukiko đã lo sẽ đi lạc, nhưng cuối cùng lại dễ dàng tìm được địa chỉ ghi trong sổ tay.

Điểm đến là một chung cư thấp tầng bằng gỗ cũ kĩ hết sức phổ thông. Vết nứt trên tường được tu bổ cẩn thận, hàng rào sắt và cầu thang cũng đang được sơn lại. Có vẻ người ta chăm sóc nơi này rất kĩ.

Căn hộ của gia đình Sakaguchi nằm ở tầng một, góc trong cùng.

Đến thăm nhà trước giờ hẹn là không lịch sự, nhưng Yukiko chẳng buồn bận tâm khi đối phương là người chú này. Thậm chí có trao quà mừng ở cửa rồi về luôn cũng được.

Yukiko tự nhủ sẽ làm thế, rồi bấm nút chuông tròn kiểu cũ. Không có tiếng trả lời. Họ ra ngoài rồi chẳng? Định bấm chuông lần nữa thì chợt nghe bước chân từ bên trong nhẹ nhàng tiến lại, rồi cánh cửa mở toang ra.

“Xin chào! Mời vào!”

Một phụ nữ nhỏ nhắn với khuôn mặt tròn xuất hiện. Hẳn là vợ chú Sakaguchi. Ngoại hình “thím” còn vương nét ngây thơ, nhưng nơi đuôi

mắt hơi chùng đã có những nếp nhăn tuổi tác. Quả nhiên thím chỉ xấp xỉ tuổi Yukiko. Áo len cotton cổ chữ V mặc ngoài áo trắng phối với quần denim, toàn bộ đều là hàng Uniqlo^[7]. Giản dị hơn chị nghĩ.

“Yukiko phải không? Rất vui được gặp cháu! Thím là Sakaguchi Shinobu.”

Shinobu cúi thấp đầu chào. Khi về tư thế ban đầu lông mày thím bỗng nhú thành hình chữ bát, tài tình đến khó tin. Gương mặt thoát biến đổi đó khiến Yukiko suýt bật cười.

“Xin lỗi cháu nhé! Masa... à, chú đang ra ngoài. Nhà chẳng còn tí trà hay kẹo bánh gì, nên chú đến tiệm bánh ở Kamakura mua r³ồi, xem chừng tốn thời gian hơn dự tính. Nãy chú có nhắn tin cho thím, bảo sẽ cố về sớm... Ủi chà!”

Đang liến thoắng chẳng để Yukiko xen lời, Shinobu bỗng mở to đôi mắt vốn tròn xoe, ánh nhìn đảo qua đảo lại giữa vị khách và mình.

“... Thím cháu mình ăn mặc giống nhau nhê!?”

Lại còn nói ra nữa, Yukiko nghĩ. Chị và Shinobu ăn vận na ná. Khác biệt duy nhất là chị choàng thêm áo khoác. Khi còn phải nuôi con, không mấy bà mẹ có thời gian và tiền bạc để trau chuốt ăn mặc. Đụng hàng với những “đồng chí” khác tại siêu thị hay nhà trẻ vốn đã chẳng phải chuyện gì hiếm lạ, nhưng đến tận đây r³ồi mà vẫn còn đụng hàng thì thật là...!

“A, việc này không đáng để hờn hở đến thế ha. Xin lỗi cháu nhé, thím toàn nói chuyện đâu đâu.”

Bỗng có tiếng trẻ con khóc. Khá to, hẳn là của bé trai

“Em khóc r³ồi. Thôi, cháu vào nhà đi, vào đi, vào đi!”

Shinobu phi tốc vào trong. Ở đằng sau, Yukiko miễn cưỡng cời giày. Từ

khi cửa mở, chị còn chưa nói một câu nào. Nghe bảo thím được thuê làm quản lý tiếp viên quán bar, toàn tự nói tự nghe thế này, liệu có ổn không vậy?

Đi qua cửa thì tới bếp ăn.

Yukiko bước vào căn phòng kiểu Nhật trông có vẻ để làm phòng khách. Không có nội thất đất tiền, nhưng phòng sạch bóng đến từng góc ngách, chẳng thể tìm ra dù chỉ một sợi tóc trên chiếu tatami. Họ đã dọn dẹp kỹ lưỡng để chào đón mình hay sao? Dù muốn tỏ lòng hiếu khách đi nữa thì làm đến mức này cũng quá nhọc công rồi.

Yukiko ngồi xuống tấm đệm dành cho khách, mắt chợt lia đến kệ sách thấp sát tường. Trông chỉ lèo tèo vài cuốn, nhưng thể loại vô cùng phong phú. Dạy nấu ăn xếp xen y học thường thức. Một cuốn bunko cũ có vẻ khó nhằn với nhan đề *Nhập môn Logic học*, một cuốn hẳn là sách thiếu nhi tên *Cheburashka và những người bạn*. Có cả sách tranh như *Moko Moko Moko* hay *Trái cây*, Yukiko cũng từng đọc cho con nghe. Chắc gần đây chú thím mua cho con trai, hoặc được người khác tặng. Nhưng trên kệ chẳng có cuốn nào của Kitahara Hakushu. Ít nhất thì chú ta không thường đọc *Hoa cam ba lá*.

Chính hành động tặng sách mới hàm chứa ý nghĩa nào đó...

Lời cô nhân viên tiệm sách cũ Biblia cứ lờn vờn trong tâm trí. Yukiko tự hỏi giờ cho Masashi xem cuốn *Hoa cam ba lá* đang cầm, liệu chú ta sẽ nhận ra thông điệp gì?

... Ủa?

Yukiko nghiêng người về phía kệ. Ngay trước gáy sách có gì đó. Ống nhòm mini loại cầm một tay và cặp kính râm lớn. Chắc là đồ của chú, có đi đâu hình dạng hơi khác thường.

“Xin lỗi, bắt cháu đợi r ồi! Thằng nhóc này không bế không yên mà.”

Shinobu trở lại, tay ẵm đứa bé mặc bộ đồ xanh. Đứa bé có khuôn mặt tròn bụ bẫm và đôi mắt to giống mẹ. Vừa nghịch ngợm thè chiếc lưỡi nhỏ, nó vừa tò mò nhìn về phía Yukiko.

“Ôi, dễ thương quá... Chào em!”

Đó không phải lời nịnh. Gần đây, Yukiko thấy những đứa trẻ quanh mình dễ thương đến lạ. Dĩ nhiên chị rất yêu các con, nhưng với chị đứa trẻ nào cũng đáng yêu hết.

H ồi trước, suốt một dạo sau sinh, vì bận chăm con, chị chẳng có thời gian thanh thoi ngắm kĩ cử chỉ và nét mặt đáng yêu đó. Các con mình cũng từng dễ thương như vậy sao? Mỗi khi nghĩ thế, Yukiko lại thấy tiếc nuối. Những nét đáng yêu ấy, chẳng bức ảnh hay thước phim nào lột tả nổi.

“Em được mấy tháng r ồi ạ?”

“Sắp bốn tháng. Gần đây cổ cũng cứng cáp lên r ồi... À, để thím pha trà nhé. Mỗi tội không có kẹo bánh gì, ngại với cháu quá.” Vẫn bế con, Shinobu chống một tay xuống chiếu dệm đứng dậy. Cử động trông khá chật vật.

“Nếu không phiền thì để cháu bế em cho.”

Yukiko tự thấy kinh ngạc trước lời mình vừa thốt. Khi nãy chị còn chẳng định nán lại, vậy mà nhìn người mẹ và đứa bé, chị lại thấy như hình ảnh mình của quá khứ hiện lên trước mắt.

“Vậy phiền cháu chút nhé. Thằng bé nặng đấy.”

Yukiko đón lấy đứa bé, đặt nó nằm trên đầu gối. Đứa bé bụ bẫm, ấm áp khiến lòng chị dễ chịu vô cùng.

Yukiko chẳng hề thấy nặng, ngược lại, nó nhẹ đến mức khiến chị kinh

ngạc. Hành trình trưởng thành của đứa bé chỉ vừa bắt đầu, từ nay Shinobu cũng sẽ thử nghiệm đi đầu ấy. Như Yukiko đã từng.

Đứa trẻ này là em họ của chị, nhỏ hơn chị rất nhiều. Cậu em họ mới chào đời được bốn tháng đang phấn khích vỗ tay đập chân.

Thằng bé nhìn ra khung cửa kính sát đất. Ngoài cửa là hiên nhà và mảnh vườn nhỏ. Cành của một gốc cây mảnh dẻ có gai rung khẽ. Yukiko chưa thấy rõ đó là cây gì, nhưng nhận được màu sắc. Trên cành, những quả vàng tươi đang kết trái.

Quả của cây cam ba lá.

“Trái cây kết quả ngày thu, vàng kim tròn lẳn ú nu trên cành. Khẽ cười bên gốc ngọt lành, lòng người trao gửi chân thành xiết bao.”

Khi Yukiko nhận ra, tiếng ca mỏng mảnh đã tràn khỏi bờ môi chị. Đó là đoạn tiếp theo đoạn cha hát trong bài “Hoa cam ba lá”. Một bàn tay bé nhỏ bỗng nắm chặt tay chị. Có vẻ thích bài đồng dao, đứa trẻ nhoẻn miệng cười. Yukiko cũng mỉm cười đáp lại.

Đứa bé này được chăm sóc chu đáo và nuôi dưỡng trong tình yêu thương. Xem ra cuộc sống của chú với vợ con ở căn nhà này rất đổi yên bình.

Shinobu đứng trong bếp pha trà, quay lưng lại với Yukiko. Không chỉ chăm nom con cái, người phụ nữ này còn chu đáo tiếp khách cho chồng. Yukiko tự hỏi thím biết bao nhiêu về người đàn ông tên Sakaguchi Masashi...

Shinobu trở lại, tay cầm khay đựng cốc và bình chứa trà đen.

“Đỡ cháu đợi lâu rồi. Ái chà, xem thằng nhóc hơn hở ghê chưa này... Cảm ơn cháu nhiều nhé.” Rót trà mời Yukiko xong, thím lịch sự cảm ơn,

đoạn đón lấy đứa bé. “Cha cháu thế nào rồi? Ông ấy vẫn đang nằm viện à?”

“Vâng, cũng may không nguy đến tính mạng...”

Yukiko lúng túng giải thích sơ qua bệnh trạng của cha. Nhà Hirao đã không cho chú Masashi tới thăm, nhưng trông bộ dáng gật gù nghe chuyện kia, hẳn thím cũng thông cảm cho gia đình họ. Đợi Yukiko kể xong, Shinobu chuyển chủ đề.

“Yukiko cũng có con rồi nhỉ?”

“Vâng, hai đứa lớn nhà cháu học tiểu học, đứa út thì đã đi nhà trẻ.”

Con lớn của Yukiko là trai, hai đứa sau là gái. Khi chị ly dị, con gái út còn chưa chào đời. Chị chẳng còn chút kí ức nào về chuyện khi đó, hẳn là do đã cạn kiệt cả sức lực lẫn tinh thần.

“Vậy hẳn cháu rành chuyện chăm con hơn thím nhiều. Chắc vất lắm nhỉ. Thím chăm mỗi nhóc này thôi đã muốn kêu trời rồi.” Shinobu tỏ ra khâm phục.

Nếu là người khác, nói theo kiểu khác về chuyện này, hẳn Yukiko đã thấy khó chịu. Dáng vẻ vui tươi của Shinobu khiến Yukiko không nhận ra ngay từ đầu, giờ ngẩng đầu đối diện nhau trong căn phòng sáng sủa này, chị liếc nhìn thấy rõ, sắc mặt của thím khá tệ, quanh mắt còn có quầng thâm mờ. Hẳn thím chẳng được ngủ mấy vì phải chăm con. Nói vậy mới nhớ, ban nãy Yukiko bấm chuông mãi mà cửa không mở, có lẽ do thím đang gà gật sau khi dọn dẹp nhà cửa và chuẩn bị trà.

“Thật ra cháu cũng không chăm con một mình. Cha mẹ đã giúp khi cháu khó khăn nhất... Ly dị xong cháu về nhà mẹ đẻ.”

Shinobu không ngạc nhiên khi nghe chuyện ly hôn của Yukiko. Chắc là

nghe Masashi kể.

“Ly hôn thời điểm đó càng vất vả. Cha mẹ có giúp đỡ, cháu cũng vẫn phải vừa đi làm vừa chăm con nhỉ? Thật chẳng dễ dàng gì...”

Khuôn mặt Shinobu thoáng nét u buồn. Chồng thím đã đến tuổi về hưu. Sau này, người gánh trách nhiệm kiếm sống nuôi gia đình sẽ là thím.

“Chú thím lấy nhau cũng lâu rồi nhỉ?”

Shinobu ngược mắt, miệng lầm nhảm tính, “Sắp được hai mươi năm rồi... Thím phải thúc ép ghê lắm chú mới cưới đấy. Thím nói mãi mà cái con người ấy chẳng chịu ra quyết định gì hết. Lúc nào cũng làm khuôn mặt như vậy này.” Shinobu bồng mím môi, nheo mắt.

Nét biểu cảm hiện ra trước mắt quả thật rất giống khuôn mặt chú trong kí ức của Yukiko.

“Thím vẫn nhớ rõ lời chú nói, ‘Anh lớn tuổi rồi, thu nhập cũng không cao. Lấy nhau, tương lai anh chẳng thể’ gánh vác trách nhiệm trụ cột gia đình.’”

Yukiko thấy sốc. Lần cuối chú đến nhà Hirao ở Narashino, cha đã khuyên chú chính những lời này. Chú vẫn nhớ chuyện đó sao?

“Ừm, có lẽ do lớn tuổi nên chú rất nghiêm túc cân nhắc vấn đề. Nhưng thím bảo ‘Anh không cần gánh trách nhiệm một mình’, rằng ‘Sống với nhau, ta chỉ cần làm những việc mỗi người có thể, bởi gia đình vốn là như vậy mà’.”

Đột nhiên, trong đầu Yukiko hiện lên hình ảnh bàn tay người chồng cũ. Nó thon nhỏ so với tay đàn ông, nhưng vô cùng khéo léo. Trong kí ức chị, bàn tay đó còn sống động hơn cả khuôn mặt chồng. Khi đưa con đầu lòng ra đời, chồng chị tập trung làm việc trong vai trò trụ cột gia đình, còn chị

chuyên tâm nuôi dạy con cái. Nếu chị không đặt trách nhiệm kiếm sống nuôi gia đình lên một mình anh mà cũng năng ra ngoài làm việc hơn, có lẽ đôi bàn tay khéo léo ấy đã xông xáo phụ chị chăm con cái và quán xuyến việc nhà.

Không, mọi chuyện đâu nhất định sẽ như thế. Chăm con và lo việc nhà cũng có trách nhiệm đi kèm. Rất có thể người chồng dễ bị ảnh hưởng bởi xung quanh kia vẫn sẽ trốn chạy khỏi những ràng buộc đó.

“Chú giúp thím nhiều lắm, bảo ‘Đằng nào giờ cũng chẳng có việc gì làm’. Từ chăm con, dọn dẹp, giặt giũ... Riêng ru con ngủ với cho con tắm chú còn thạo hơn cả thím! Thật ra cũng có đôi chút khó khăn, bởi chỗ này không ổn.” Shinobu chỉ tay vào mắt.

So với chồng cũ của Yukiko, chú Masashi đã cố gắng hoàn thành trách nhiệm trong khả năng của mình... Đang trôi trong dòng cảm xúc phức tạp xuất phát từ suy nghĩ ấy, Yukiko ngừng phất lên ở câu này. Suýt chút nữa chị đã để sót câu chuyện.

“... Mắt chú kém à?”

Shinobu há miệng ngạc nhiên. Bất động vài giây, xem chừng hiểu ra, thím nói, “À, lâu rồi hai bên không qua lại nên chắc cháu không biết. Thị lực của chú suy giảm từ năm ngoái. Chú có vết thương ở mắt phải mà. Với lại dù nhìn qua không thấy nhưng mắt trái cũng bị thương tương tự, di chứng để lại gần đây mới lộ ra... À, vết thương đó là do cú tông xe lúc bị rượt bắt trong vụ cướp nhà băng.”

Thật kì lạ khi người mẹ đang ôm con ấy có thể dễ dàng nói ra cụm từ “vụ cướp nhà băng”. Nói vậy, kính râm và ống nhòm đặt trên kệ sách là dụng cụ hỗ trợ cải thiện tầm nhìn.

“Vậy à...” Yukiko không thể thốt lên những lời cảm thông như, “Khô

cho chú quá.” Bởi ngu ãn cơn của vết thương đó là một hành động phạm pháp. Chẳng biết nói gì tiếp theo, chị nhấp một ngụm trà đen. Bất giác, chị đánh mắt đến những trái cam ba lá đang đung đưa ngoài cửa.

“Cây cam ba lá trong vườn to nhĩ!” Shinobu nói.

“Chú tr òng nó ngày chuyển đến đây đây. Thím cũng thích cây ăn quả... À, có cả bài hát về nó đấy? ‘Hoa cam ba lá nở r ỡ’ ấy. Có vẻ từ xưa chú đã mê bài đó.”

Shinobu có giọng hát đẹp đến ngỡ ngàng. Đột nhiên, Yukiko cảm thấy mọi sự đang kết nối với nhau. Quả nhiên việc cha gửi tặng cuốn sách này có ý nghĩa nào đó.

“Chú thường đọc tuyển tập đ òng dao của Kitahara Hakushu à thím? À, của tác giả *Hoa cam ba lá* ấy...

“Kitahara Hakushu...” Shinobu nghi ãn ngẫm nhẫm lại cái tên. “Tác giả đó nổi tiếng lắm hả? Từ khi sống cùng nhau thím chưa thấy chú đọc cuốn nào như thế. Trước đó thì thím không rõ. Có cả tuyển tập đ òng dao cơ á... Mà sao vậy cháu?”

Yukiko bối rối không biết nên kể đến đâu, cha không nhờ chị giữ kín, bản thân chị cũng chẳng nghĩ ra lý do phải giấu vợ chú chuyện này.

“Có thứ cha nhờ cháu gửi ạ.” Yukiko lấy từ túi ra chiếc phong bì mừng cài noshi, đưa cho Shinobu. “Cháu xin lỗi vì không gửi lời chúc sớm hơn. Chúc mừng chú thím sinh em bé!”

“Không không, cháu khách sáo quá.” Shinobu giữ lễ nói cảm ơn, đoạn cúi đầu lia lịa.

Có vẻ thím thực sự xúc động, mắt rưng lệ. Yukiko tiếp tục lấy ra gói quà bọc tại tiệm sách cũ Biblia. Đây mới là chuyện chính yếu.

“Còn cái này nữa ạ, cha cháu nhờ gửi chú. Cuốn *Hoa cam ba lá*, tuyển tập đổng dao của Kitahara Hakushu...”

Shinobu nghiêng đầu nghi hoặc. Có vẻ thím cũng thấy khó hiểu.

“Cháu tò mò lý do cha tặng chú cuốn sách này. Thím biết vì sao không ạ?”

“Thím không rõ chuyện sách vở lắm. Có lẽ phải hỏi trực tiếp chú mới biết được... Nó là sách của cha cháu à?”

“Không ạ, cha cháu không có cuốn này. Khi nãy cháu mua ở tiệm sách cũ tên Biblia tại Kita-Kamakura...”

Khuôn mặt Shinobu chợt bừng sáng. Quả nhiên là quen biết nhau thật.

“Tiệm sách của Shioriko! Chú thím khá thân với người ở tiệm đó. Chủ tiệm là một cô gái trẻ. Tên Shinokawa Shioriko. Tính tình hơi lạ nhưng biết tất tần tật về sách đấy.”

Xem chừng cô nhân viên đeo kính mà Yukiko gặp là chủ tiệm. Đúng là kì lạ. Nhìn thì ngại ngùng e thẹn, nhưng nhắc đến sách liền thao thao bất tuyệt. Cả những câu hỏi ngoài lề của Yukiko, cô ta cũng đáp lại dễ dàng.

“Sao cháu lại mua ở Biblia?”

“Tình cờ thôi ạ, tiệm đó nằm trên tuyến đường đến thăm chú thím... Cháu đã nghe cô Shinokawa kể hai nhà qua lại thân thiết với nhau.”

“Chà, hai người trò chuyện nhiều nhỉ. Thế Shioriko có nói gì về cuốn sách này không?” Shinobu rướn người tới trước, tò mò hỏi. Có vẻ thím rất coi trọng những gì cô gái chủ tiệm nói.

“À vâng... Cô ấy nói, ‘Không hẳn cuốn *Hoa cam ba lá*, mà chính hành động tặng sách mới hàm chứa ý nghĩa nào đó...’”

Im lặng bao trùm. Shinobu trầm ngâm suy nghĩ, rồi thở dài một hơi như

vừa ngoi từ dưới nước lên, “Xin lỗi cháu, thím không rõ ý câu ‘hành động tặng sách’ lắm.”

Yukiko mơ hồ gật đầu. Thành thật mà nói, chị cũng không hiểu câu ấy mấy.

“Nhưng thím giống cháu, băn khoăn lý do tặng sách. Nè, thím xem cuốn sách được không?”

“Sao ạ!?” Yukiko cao giọng. Để thím mở cuốn sách cha gửi tặng chú liệu có ổn?

“Chắc Masa... à chú, sẽ không dễ bụng đâu. Mắt chú không tốt, thím toàn đọc sách cho chú nghe mà. Nên tính ra sách của chú, thím mới là người đọc đấy.”

Chắc chú sẽ không khó chịu với chuyện này thật. Nghĩ vậy, Yukiko im lặng trao cuốn sách đã bọc cho thím. Cẩn thận để không gây ra bất kì âm thanh nào, Shinobu bắt đầu mở gói giấy.

“Khi quyết định kết hôn, chú thím đã kể chuyện gia đình cho nhau nghe.” Vẫn nhìn xuống, Shinobu tiếp tục nói. “Mẹ chú mất ngay sau khi ly hôn với ông cháu. Chú được gửi cho người họ hàng xa, trải qua cuộc sống khá chật vật... Thím nghe chú kể có người anh lâu rồi không gặp, nhưng không nói rõ hơn, thím không hỏi thêm. Khi ấy quan hệ của thím với gia đình cũng không tốt, nên còn nghĩ rằng người đồng cảnh ngộ như vậy quả phù hợp với mình.”

Đứa bé dõi mắt theo tay mẹ. Hẳn đã bắt đầu buồn ngủ, mí mắt nó chùng xuống, nặng trĩu.

“Giờ thím đã hiểu lý do chú không qua lại với gia đình, cũng thấy quả thật chẳng còn cách nào khác. Dù chú đã chịu đủ trừng phạt, nhưng vẫn khó được xung quanh đón nhận. Có người nhà gây ra chuyện tày đình như

thế, hẳn gia đình cháu đã có những kí ức chẳng lấy làm dễ chịu. Nhưng chú không phải người xấu đâu. Khuôn mặt đáng sợ vậy thôi, chứ chú là người rất dịu dàng. Từ nhỏ đã gặp nhiều khổ đau bất hạnh, nên chú quen giữ chặt trong lòng, chẳng tâm sự cùng ai...”

Yukiko thấy ngực nhói đau. Người phụ nữ này thật lòng yêu thương chú Masashi. Và không biết lý do thực sự khiến chú và gia đình Hirao tuyệt giao. Không biết chuyện chú lẻn vào phòng cháu gái mình giữa đêm.

Nếu chị kể trắng ra, cuộc sống yên bình này chắc sẽ tan vỡ. Và cuộc đời có thêm một phụ nữ ôm con thơ sống vô định giống chị.

“Sách đẹp quá nhỉ!” Shinobu lật cuốn sách khổ bunko vừa lấy khỏi gói giấy bọc. “A, thím biết bài ‘Khúc ru bên nôi^[8]’! Trước đây thím từng nghe trên ti vi. ‘Khúc ca ngân mãi bên nôi, tiếng chim hoàng yến cất lời hát ru. Bé ngoan nằm giữa tiếng ru, bé ngoan nghe mãi gặt gù ngủ ngon.’”

Nghe giọng hát ru trong trẻo, đưa bé mơ màng thiếp đi trên đùi mẹ. Yukiko chăm chú nhìn khuôn mặt trông nghiêng của Shinobu. Nếu chú Masashi nối lại quan hệ với nhà Hirao, một lúc nào đó, người phụ nữ này sẽ rõ chân tướng. Nếu vậy, để người trong cuộc là Yukiko kể lại sự tình, liệu Shinobu có đỡ tổn thương?

Đó đã là chuyện của rất lâu về trước, đến lúc này chị cũng không kiếm tìm lời xin lỗi hay chuộc tội. Chỉ là, ít ra bây giờ chị nên nói chuyện đó cho người phụ nữ này...

“... Lạ nhỉ.”

Nghe Shinobu thốt, Yukiko giật mình. Shinobu nghiêng đầu, xem vẻ suy nghĩ rất lung.

“Cái gì ạ?”

“Đây, chỗ này nè.”

Shinobu giờ cuốn sách đang mở về phía Yukiko. Rướn mình nhìn vào, Yukiko thấy trang sách có lời bài “Hoa cam ba lá”.

Khóc òa bên gốc ngọt lành

Lòng người trao gửi chân thành xiết bao.

“Nó khác lời ca thím biết. Không phải là ‘Khẽ cười bên gốc ngọt lành’ à!?”

“Ôi, thật ả?” Yukiko tròn mắt. “Từ nhỏ cháu cũng toàn hát lời giống như thím.”

Nghĩ lại thì Yukiko chưa từng xác minh lời bài hát. Chị vẫn hát cho các con theo lời ca từng nghe thuở bé.

Shinobu lấy điện thoại ra, lên mạng tìm kiếm, rồi ngẩng lên, “Quả nhiên, lời ca trong sách mới đúng.”

Người cha vô cùng yêu mến Kitahara Hakushu của chị không thể nhần lẫn đến vậy. Nên hẳn Yukiko đã nghe ở đâu đó và ghi nhớ lời ca sai này.

“Nhưng sao chúng ta lại hát sai lời ở cùng một chỗ nhỉ?”

Điểm này quả rất kì lạ. Lời ca không dễ nhần, chẳng thể cho là trùng hợp. Khả năng hợp lý nhất là, Yukiko và Shinobu học lời ca đó từ cùng một người.

Một ý nghĩ chợt lóe lên trong tâm trí Yukiko.

“Thím Shinobu!” Lần đầu tiên chị gọi tên thím, “Ai dạy thím hát bài này vậy?”

“Cũng không hẳn là dạy... Chú hay hát nó, nên thím nghe, rồi cứ thế thuộc lời lúc nào không hay.”

Câu trả lời khớp với suy đoán của Yukiko. Chị khổ sở kìm nén nỗi kích

động nơi đáy lòng.

Tại sao một đi đầu đơn giản như vậy mà chị chưa từng nhận ra?

Khoảng ba mươi phút sau đó, Sakaguchi Masashi trở về

Trừ mái tóc bạc và những nếp nhăn thêm sâu trên khuôn mặt, nom chú chẳng khác hình ảnh trong kí ức Yukiko là bao. Chú không thất cà vạt, nhưng mặc sơ mi trắng đứng cổ, nút áo vét cài chẵn chu. Nếu không xách hộp bánh, người ta dễ cho rằng chú là công chức hay nhân viên ngân hàng đang trú tại khách sạn trong chuyến công tác.

Yukiko ra tận cửa đón chú. Ngạc nhiên vì người xuất hiện không phải vợ mình, chú tròn mắt sau cặp kính râm.

“Lâu rồi không gặp cháu...”

Masashi bắt đầu chào hỏi đúng phép xã giao, nhưng Yukiko đã gờ ngón trở ngăn lại, “Thím và em đang ngủ ở phòng trong.”

Bế con trai về đêm ngủ của bé xong, Shinobu không quay ra nữa. Yukiko ngó vào thì thấy thím đang yên bình thiếp đi bên con. Có vẻ thím không cưỡng nổi cơn buồn ngủ ập tới lúc ru con vào giấc.

Thấy Masashi ngại ngần định đánh thức vợ, Yukiko vội ngăn lại. Chị vô cùng thấm thía nỗi cực nhọc của người mẹ có con thơ mới vài tháng tuổi.

Cất hộp bánh vào tủ lạnh xong, Yukiko và Masashi cùng ra hiên. Hương thơm dịu mát ngọt lành của những quả cam chín lan tỏa trong không gian. Masashi ngẩng quỳ thẳng lưng, cách Yukiko một khoảng.

“Đã phiền cháu phải lặn lội xa xôi.” Masashi cúi thấp đầu trước đứa cháu gái.

Yukiko giải thích sơ lược bệnh trạng của cha khi được hỏi rồi gửi lời

chúc mừng chú có em bé, cuối cùng trao cuốn bunko *Hoa cam ba lá* cho Masashi.

“Cha nhờ cháu gửi tặng chú.”

Masashi lấy chiếc kính lúp lớn hình chữ nhật khỏi túi trong áo vét, đặt nó lại gần, rồi nhấc ra xa bìa sách. Một hồi lâu sau, chừng như đã đọc được nhan đề, chú hỏi, “*Hoa cam ba lá... à?*”

“Tuyển tập đồng dao của Kitahara Hakushu. Chú từng đọc cuốn sách này chưa ạ?”

“Chưa, đây là lần đầu. Kitahara Hakushu thì... chú chỉ biết mấy bài hát thôi.” Masashi khẽ lắc đầu. Điều này cũng nằm trong suy đoán của Yukiko.

Cha không biết việc mất chú giờ đã kém. Có lẽ mục đích của cha là để chú đọc lên lời bài *Hoa cam ba lá* trước mặt Yukiko. Nên ông mới bảo con gái mua sách, rồi yêu cầu chị bỏ công đến tận Zushi gặp chú.

Thông điệp cha nhắn em trai chính là muốn Masashi kể cho Yukiko sự thật về bài đồng dao này, cũng như chân tướng mọi việc. Không nhất thiết phải là bản in này, chỉ cần cuốn sách gửi đi có nhan đề *Hoa cam ba lá* với lời bài hát bên trong là đủ.

Cha không trực tiếp kể với Yukiko hẳn là bởi tình trạng hiện tại của ông không cho phép thuật lại một câu chuyện phức tạp. Thêm nữa, mẹ luôn có mặt cạnh cha trong bệnh viện.

“Cháu đã luôn nhớ lời ca sai. Câu cháu biết là ‘Khẽ cười bên gốc ngọt lành’, nhưng lời ca đúng phải là ‘Khóc òa bên gốc ngọt lành’. Cháu đã luôn nghĩ người hát bài đồng dao này cho mình nghe là cha. Rằng cha đã đến ru những đêm cháu không ngủ được hồi vừa vào mẫu giáo... Nhưng sự thật không phải thế.”

Yukiko dừng lời. Masashi im lặng chờ cháu gái nói tiếp.

“Người vào phòng cháu những lúc ấy không phải cha, mà là chú đúng không?”

Chú thường đi ngang phòng Yukiko để ra ban công hút thuốc. Nghe tiếng đứa cháu gái khóc, chẳng lạ nên chú ngó vào xem sự tình. Tuổi cha và chú không chênh lệch nhiều, dáng vẻ và giọng nói cũng tương tự. Do còn quá bé nên trong bóng tối, Yukiko đã không phân biệt được hai người.

Bỗng nhiên, Masashi quay về phía cây cam ba lá. Tia nhìn hơi lệch khỏi những trái cam vàng óng, hẳn chú không trông rõ.

“Chú không có ý giả làm anh ấy.” Masashi thì thầm. Sự cứng nhắc trong cách nói và giọng điệu bỗng biến mất. Cứ như một người chú đúng nghĩa chợt xuất hiện.

“Bị Yukiko tưởng nhầm thành cha, chú nghĩ không nên nói thật. Biết đó là chú, hẳn cháu sẽ chỉ thấy sợ hãi... À không, còn lý do khác nữa. Quả thật chú rất vui khi được cháu gọi là cha. Vì chú đã nghĩ cả đời này sẽ không bao giờ được nghe tiếng ấy. Xin lỗi vì đã dối cháu.”

Masashi cúi đầu xin lỗi. Còn một lý do khác khiến chú không nói ra sự thật. Tiết lộ chuyện đó cũng tức là chỉ ra rằng khi ấy cha không hề đến xem con gái ra sao, mà vẫn mãi miết làm việc tại thư phòng như mọi bận.

“Vì cha thích Kitahara Hakushu, nên dù chỉ nhớ mang máng, chú vẫn hát cho cháu nghe bài đó ạ?”

“Đúng là chú chọn nó cho đúng với sở thích của anh, nhưng chú không nhớ nhầm lời đâu. Chú biết rõ lời ca gốc.”

“Vậy ạ?”

Chú gật đầu, “Tuy không phải nhan đề này, nhưng chú từng mượn anh

ấy một tuyển tập đồng dao khác của Hakushu.”

Hình ảnh Masashi đọc sách ở ban công nhà Hirao hiện lên trong đầu Yukiko. Hẳn khi đó chú đang đọc cuốn sách vừa nêu.

“Bấy giờ cứ hát đến đoạn ‘khóc òa’ chú lại thấy lòng không vui... nên đã tự ý đổi lời. Tự lúc nào, lời ca đó đã ăn sâu vào đầu chú. Chú chỉ định thay đổi ca từ cho phù hợp với mình, không ngờ người khác cũng nhớ nó.”

Masashi nở nụ cười cay đắng. Cuộc sống từng dồn chú vào bước đường cùng. Mất cả công việc và chỗ ở, phải khó khăn lắm chú mới chuyển vào nhà Hirao. Nghĩ lại khoảng thời gian đó, Yukiko nhận ra nhiều điều kì lạ. Tại sao rõ ràng túi quần tiền bạc nhưng chú thường xuyên ăn ngoài? Tại sao chú không nhờ mẹ việc giặt giũ mà phải đến tiệm giặt đồ tự động?

Hôm diễn ra lễ tang bà bác, mẹ đã nhắm mắt khi nghe chuyện cha giục chú kết hôn. Biểu cảm nom chỉ như đùa cợt, nhưng đó chẳng phải ác ý thì gì? Trong khoảng thời gian chú sống cùng gia đình Hirao, mẹ đã đối xử với chú thế nào mỗi khi không có ai nhìn thấy?

“Tuy đã tự ý thay đổi lời bài hát, nhưng chú nghĩ đoạn ‘khóc òa’ thật đẹp. Khóc òa đấy, nhưng lời ca phía sau lại là ‘lòng người trao gửi chân thành xiết bao’... Bởi nhận được lòng tốt của ai đó, nên ta có thể lạc quan nghĩ rằng mọi người đều thật chân thành, nểng hậ. Với chú câu ấy mang ý nghĩa như thế, và người đã trao gửi lòng tốt là anh Kazuharu” .

“Trao gửi lòng tốt ư?” Yukiko buột miệng.

Masashi gật đầu, “Anh đã cứu mang chú, cho một người không còn chốn để đi như chú về ở tạm nhà mình. Anh cũng chính là người nhờ bà bác ở Funabashi giới thiệu chỗ làm cho chú. Chẳng có ai khác ngoài anh

động viên chú lập gia đình... Đến tận bây giờ, không khi nào chú quên đi điều đó.”

Cha đã mặc em trai bị vu khống. Cha biết việc chú ru Yukiko ngủ, nên đêm đó chắc hẳn ông cũng đoán ra rằng chú chẳng hề có ác ý gì khi vào phòng Yukiko. Kẻ khác nói xấu chú, cha chưa một lần lên tiếng bênh vực. Dù người đổ dành khi con gái ông khóc giữa đêm là em trai, cha vẫn vờ như mình làm việc đó.

Nhất định chú cũng biết đi đâu ấy. Nhưng lại quyết định chỉ giữ trong tim lòng biết ơn. Lòng người trao gửi chân thành xiết bao.

“Chú đặt tên con trai là Naoharu. Chú đặt dựa theo tên anh trai đấy.”

Từ nãy đến giờ, Masashi như thông qua Yukiko để tâm sự cùng anh trai. Dù vậy, chú chưa hề mở miệng nhờ Yukiko chuyển lời. Có lẽ chú đã chẳng trông mong nối lại mối quan hệ từng một lần đứt gãy. Yukiko có hỏi về chuyện quá khứ, chắc chú cũng không kể gì thêm. Nếu hôm nay chị không tự nhận ra, hẳn chú cũng chẳng định tiết lộ đi đâu gì.

Khoan nói đến cha, mẹ không muốn có bất kì quan hệ gì với chú Masashi. Mẹ có nỗi khổ tâm và trăn trở của mình, dù Yukiko không rõ là gì, nhưng hẳn mẹ có lý do riêng mới mang ác ý với chú.

Cứ cố nối lại mối quan hệ, ai đó sẽ bị tổn thương. Dù sao, thân cây cam ba lá cũng toàn gai xanh sắc lẹm.

Nhưng đâu nhất thiết phải khăng khăng giữ tình trạng này mãi.

Trước mắt mình cứ trao đổi liên lạc với thím Shinobu đã!

Yukiko quyết định. Hẳn thím Shinobu cũng sẽ tán thành. Khi bé Naoharu lớn thêm chút nữa, mọi người sẽ thử gặp nhau, mang theo cả tội trẻ con. Hãy bắt đầu từ đó. Hãy hi vọng rằng mối quan hệ khác với trước

giờ sẽ dần hình thành theo thời gian trôi.

Mong đến một ngày, bông cam ba lá trắng muốt nở rộ.

Mong một ngày, mùa cam vàng mọng sẽ lại ghé qua.

“... Đó, câu chuyện đại khái là vậy.”

Kể xong, Shioriko theo dõi phản ứng của con gái. Tobirako lật ngược cuốn *Hoa cam ba lá*, kiểm tra phần bìa sau và gáy sách. Hai mẹ con vẫn đang ng ỡ cạnh qu ầy trong tiệm sách cũ Biblia.

“Con thấy sao?”

“... Chẳng thú vị mấy. Con không hiểu lắm.”

Tobirako đáp mà không buồn ng ẩng mặt. Đúng vậy, Shioriko th ần đ ồng tình. Cô nghĩ mình đã thất bại. Có nhiều đoạn cô không thể kể rõ như mong muốn. Cô không đủ động đến chi tiết Sakaguchi Masashi có t iền án, nên chẳng thể xem là đã tóm tắt đ ầy đủ câu chuyện gần với cuốn sách này. Bản tóm lược của cô y hệt một cuốn sách bị in thiếu lỗ chỗ.

“Dù sao thì chuyện đến đây là hết.” Shioriko gượng ch ốt một câu, đứng lên, c ầm cuốn *Hoa cam ba lá* trong tay con gái đặt lên qu ầy. Trở lại nhà chính, Shioriko đi về phía cửa ra bãi đỗ xe thì nghe tiếng bước chân khe kh ẽ của Tobirako chạy theo sau.

“Thế cuốn sách của cha thì sao ạ? Tiếp theo mình tìm ở đâu vậy mẹ?”

Shioriko nhăn nhó. Cô đang tìm cuốn sách bọc bìa da màu lam của Daisuke. Shioriko đã định dùng câu chuyện về cuốn sách khác để đánh lạc hướng hòng khiến con bé quên vụ đó, nhưng xem ra bất thành.

“Nó không có trong tiệm, nên mình sẽ tìm chỗ khác phải không mẹ? Mẹ đi lối này nghĩa là mình sẽ tìm trong xe ạ?” Giọng Tobirako lạnh lạnh.

Cô bé đoán trúng phóc. Quả là đối thủ không dễ qua mặt. Đứng ở lối ra

vào, Shioriko ngoảnh nhìn con, miễn cưỡng gật đầu, “À ừ.”

Hôm qua khi ở quầy, chồng cô đã bỏ cuốn sách bọc bìa da màu lam vào túi trái tạp dề. Lúc ấy có khách đến bán sách, nên anh bận tiếp họ.

Vị khách mang theo cả đồng tạp chí cũ, phần lớn là tạp chí tiểu văn hóa^[9] những năm 1980. Biblia không bán loại tạp chí này ở tiệm, nhưng mang ra chợ sách cũ thì vẫn có giá nhất định.

Nói vậy nhưng cũng cần chỗ để, nên sau khi mua đồng tạp chí, Daisuke quyết định đem về nhà mẹ. Quán cơm Gora mà gia đình chồng cô từng mở nay được sử dụng như kho chứa sách cũ. Ngại gọi quán cơm mà bà ngoại từng trân trọng là nhà kho nên Shioriko luôn dùng những cách nói lấp lửng như “Ofuna” hay “bên Ofuna”. Nhưng Daisuke thì chẳng ngại ngần gọi nó là “nhà kho”, “kho ở Ofuna” hoặc “kho chứa ở nhà bên kia”.

Anh chở tạp chí đi bằng xe van. Khi rời tiệm, anh mặc áo len cổ tròn bên ngoài, thắt tạp dề, nhưng khi về thì chỉ còn chiếc sơ mi.

Toát mồ hôi vì vận chuyển bao nhiêu tạp chí nên anh đã cởi áo len và tháo tạp dề. Mỗi lần làm vậy, Daisuke thường để quên áo.

Shioriko xỏ xăng đan, ra khỏi nhà chính, tiến lại chiếc van trắng. Đúng như cô nghĩ, áo len và chiếc tạp dề trơn nằm vo tròn trên ghế phụ.

“Có sách của cha không mẹ?” Tobirako nhún người nhảy lên xuống, cố nhòm vào trong. Shioriko im lặng mở cửa xe. Luồng khí ấm động trong xe tràn ra ngoài.

Shioriko tìm trong túi tạp dề. Nào bút bi, máy tính, dao rọc giấy, toàn những vật dụng công việc, nhưng chẳng thấy cuốn sách nào.

“Nhét vừa túi tạp dề thì hẳn là sách khổ nhỏ nhỉ. Bunko chẳng?” Suy luận của con gái quả sắc bén. Cuốn Shioriko đang tìm đúng là sách khổ

bunko.

“Ừm, có lẽ vậy.” Cô hờ hững đáp.

Hồi nhỏ mình cũng làm khó cha mẹ vậy sao? Shioriko tự hỏi. Dù rằng mẹ cô lại khá thích kiểu đối đáp này.

“Nào, tìm tiếp thôi!” Shioriko đưa tay chống nạnh. Thành thật mà nói, cô cũng bắt đầu thấy hào hứng với việc tìm sách.

“Con cũng tìm, con cũng tìm!” Tobirako hô ầm lên.

Hai mẹ con chui vào xe van. Chẳng thấy sách trong học tủ hay học dưới táp lô. Cũng không rơi xuống khe ghế. Kiểm tra cả khoang chở đồ nhưng vẫn chẳng thấy, Shioriko tạm ra khỏi xe và suy nghĩ.

Hình như ở quầy thanh toán trong tiệm... À không, có khi là bên kho sách.

Daisuke đã nói thế lúc gọi điện. Vậy thì có khả năng anh bỏ quên sách ở nhà mẹ bên Ofuna. Nói mới nhớ, chỉ chở đồ nhưng hôm qua anh đi lâu hơn bình thường. Hẳn là anh vừa làm vừa đọc.

“A!” Giọng Tobirako vang lên.

Shioriko ngoảnh lại phía khoang chở đồ thì thấy chènng tạp chí đổ ra lộn xộn trong góc. Do Tobirako chạm vào làm bung dây thắt. Là *Tạp san Famicom*^[10], tạp chí cũ về máy chơi game gia đình, hàng chữ “Số đầu tiên” màu đỏ viết tháu trên bìa. Có cả những sách dạy chiến lược game xuất bản cùng thời.

“Tiệm nhà mình mua cả sách về game hả mẹ?”

“Đúng vậy.” Shioriko buộc lại chènng tạp chí. Đây là một phần của số sách Daisuke đã thẩm định rồi mua hôm qua. Một bộ sưu tập khá đầy đủ.

“Vì sao thế mẹ? Tiệm nhà mình bán sách cũ mà.”

“Sách về game cũng là sách cũ đấy thôi. Chỉ cần có người trân trọng giữ gìn và có người muốn mua lại, thì bất cứ cuốn nào tiệm sách cũ cũng giao dịch.”

“Hừm,” Tobirako chưa bị thuyết phục. “Có người trân trọng giữ gìn ả?”

“Đương nhiên. Nhi ầu là đ ằng khác ấ y.”

Trong nh ững khách hàng thường xuyên lui tới tiệm Biblia, có người chuyên sưu t ầm tạp chí cũ về game. H ản Daisuke nhớ ra đi ầu đó nên đã mang về tiệm một phần hàng vốn định để bán ở chợ sách cũ.

Dù là thể loại nào, trong mỗi cuốn sách cũ đều chứa đựng câu chuyện của người chủ sở hữu nó. Shioriko chợt nhớ tới một vị khách. Năm cô kết hôn với Daisuke, không lâu sau khi xảy ra vụ việc xoay quanh cuốn *Hoa cam ba lá*, cô đã gặp vị khách ấ y cùng cuốn sách về game đã kết nối kí ức của bà với thành viên gia đình.

“Nè, mẹ biết một câu chuyện xảy ra quanh cuốn sách liên quan đến game đấy, con muốn nghe chứ?”

“Vâng, con muốn nghe!” Tobirako lập tức lao đến. Hai người ngồi xuống ngay dưới cánh cửa sau đang mở của chiếc xe van. Shioriko háng giọng. Chắc chắn lần này cô sẽ kể được nhi ều đi ầu hơn câu chuyện về cuốn *Hoa cam ba lá* khi n ầy.

“Chuyện xảy ra vào năm cha mẹ lấy nhau, đúng dịp Giáng sinh...”

Chuyện thứ hai

Cuốn sách kỉ niệm của con và mẹ

Bước vào khu phố mua sắm Motomachi của thành phố Yokohama, dễ thấy cây Giáng sinh xanh đỏ được trang hoàng khắp chốn, kính trưng bày của cửa hàng cũng lấp lánh chuông và ruy băng.

Nghe bảo chịu ảnh hưởng của trận động đất và sóng thần Tohoku, các tỉnh chỉ tổ chức sự kiện cuối năm ở quy mô khiêm tốn. Nhưng với người chưa từng đến những địa điểm thế này vào dịp Giáng sinh như tôi, mọi thứ lộng lẫy quá sức. Đến tối, đèn nhấp nháy hẳn sẽ còn khiến nơi này lung linh hơn nữa. Chẳng thế mà các cặp đôi dắt nhau đến đây hẹn hò tạo kỉ niệm.

“... Toàn các cặp đến hẹn hò anh nhỉ?”

Người con gái để tóc dài, đeo kính đi cạnh tôi thì thào như thể chuyện ấy chẳng liên quan đến mình. Cô nghĩ giống hệt tôi. Áo khoác trắng cùng váy ca rô màu lục không ăn nhập với không khí Giáng sinh. Dáng người cân đối hài hòa, nhưng cây gậy kim loại cô xỏ bên tay phải lại khiến người ta để ý hơn.

Cô gái này là Shinokawa Shioriko, chủ tiệm sách cũ Biblia.

Tôi bất giác nhìn quanh. Ngoài vài nhóm gia đình, dễ thấy còn lại toàn là các đôi nam nữ ở tuổi chúng tôi.

“Thì chúng mình cũng là một cặp mà.” Tôi giơ bàn tay trái có chiếc nhẫn lờn ở ngón áp út. Chiếc tương tự lóe sáng nơi bàn tay trái của

Shioriko.

“Dạ? À, vâng, đúng vậy, nhưng...” Shioriko chỉnh gọng kính nhằm che giấu đôi má ửng đỏ. “Nhưng cũng hơi khác đúng không...? Vì chúng mình, là vợ chồng, mà.” Cô then thùng bổ sung.

Đã hai tháng trôi qua kể từ khi nhập hộ khẩu và bắt đầu sống chung dưới một mái nhà, tôi vẫn chưa thực sự cảm thấy chúng tôi là vợ chồng. Tôi tỏ tình rồi bắt đầu hẹn hò với Shioriko vào tháng Năm, tức mới chỉ khoảng nửa năm trôi qua. Tôi vẫn chưa thoát khỏi trạng thái coi cô là người yêu.

Tên tôi là Gora Daisuke. À không, sau khi kết hôn, tôi đã đổi thành Shinokawa Daisuke. Tôi yêu quý họ Gora của mình, nhưng nếu một trong hai vợ chồng phải đổi họ, không hiểu sao, tôi cảm thấy đó nên là mình. Nên tôi quyết định chuyển họ thành Shinokawa. Dù vậy, bình thường tôi vẫn sử dụng họ cũ, nên trừ người nhà chưa ai biết việc tôi đổi họ.

Shioriko đột nhiên quay đầu nhìn sang vỉa hè đối diện. Một cặp vợ chồng có tuổi mặc áo khoác dài có vẻ chung thương hiệu, dáng điệu thanh lịch khoác tay nhau bước trên vỉa hè. Trên tay cả hai đều không xách đồ, xem chừng họ sống gần đây.

“Người quen à em?”

“Không ạ... không phải.”

Không quen nhưng sao Shioriko để ý họ quá. Lát sau, cô bất ngờ khoác tay tôi. Khuôn mặt đỏ ửng vẫn hướng ra trước, môi mím chặt giấu đi ngượng ngùng.

Hóa ra em muốn khoác tay ư!

Sợ cô đổi nên tôi không nói ra miệng. Nhắc mới nhớ, khoảng này năm

ngoái, chúng tôi vẫn chưa hẹn hò. Năm nay là năm đầu tiên tôi và Shioriko đón Giáng sinh cùng nhau. Chỉ có đi đâu chúng tôi không còn ở giai đoạn hẹn hò, mà đã là vợ chồng.

“Trên đường về, chúng mình ghé đâu đó uống trà nhé?” Tôi hỏi. Chỉ còn cách đó vợ chồng chúng tôi mới được tận hưởng hương vị Giáng sinh hai người.

Chúng tôi không định tổ chức Giáng sinh ở nhà. Bởi Ayaka, giờ là em vợ tôi, hiện đang trong giai đoạn nước rút chuẩn bị cho kì thi tuyển sinh đại học, nên chúng tôi chỉ định mua bánh bìa bố con bé cái bánh nó thích là xong.

“Em cũng muốn vậy... Nhưng mình có thời gian không?” Shioriko đáp. Đúng là tôi cũng có chung ý nghĩ.

Rời khỏi khu phố mua sắm Motomachi, chúng tôi leo lên con dốc thừa người. Khu vực Yamate ở Yokohama vốn là khu cho người nước ngoài định cư, nơi đây có những biệt thự kiểu Tây và nhà thờ cổ được công nhận là tài sản văn hóa.

Một địa điểm du lịch nổi tiếng, đồng thời cũng là khu tập trung giới thượng lưu hàng đầu Nhật Bản.

Hôm nay, chúng tôi đến Yokohama không phải vì công chuyện hay giao dịch của tiệm. Mà bởi một phụ nữ sống ở đây nhờ chúng tôi tìm giúp một cuốn sách hiện không rõ tung tích, và chúng tôi đã nhận lời. Người nhờ là bạn đại học của Shinokawa Chieko mẹ Shioriko, nay là mẹ vợ tôi.

Vốn đây là việc của mẹ vợ, nhưng nhân vật chủ chốt đó lại đang chu du ở nước ngoài. Bà đã tự tiện nhận lời bạn, “Tôi sẽ bảo con gái đi thay.”

Kiểu ủy thác trên trời rơi xuống này, mẹ vợ mà đẩy cho chúng tôi thì phía sau thường có ẩn tình gì đó. Tuy linh tính rằng sẽ phiền phức, nhưng

quả đúng là người ta đang gặp khó khăn, nên chúng tôi khó lòng từ chối.

Có đi ầu, vào cuối năm, chúng tôi thường nhận nhiều yêu cầu thu mua sách tại nhà. Nên để tranh thủ thời gian, hai vợ chồng quyết định đến thăm người bạn của mẹ vào buổi chiều rảnh rang hiếm có trước đêm Giáng sinh. Chi tiết câu chuyện, mẹ bảo chúng tôi tự hỏi khi gặp trực tiếp người nhờ.

“Có vẻ là đây!”

Shioriko dừng lại giữa lưng chừng dốc. Tôi tròn mắt. Sau cánh cổng là biệt thự bê tông khối hiện đại, trông như một hình hộp khổng lồ với những cột trụ. Cửa cuốn ga ra đóng im im, diện tích bên trong hẳn đủ lớn để chứa khoảng ba, bốn chiếc xe. Tôi đã đoán vị khách không phải dạng vừa, nhưng không nghĩ bà giàu có đến mức này.

Tấm bảng tên ngoài nhà đề “Isohara”. Nhấn chuông đàm thoại và nêu lý do viếng thăm, chúng tôi chợt nhận ra vẫn đang khoắc tay nhau bèn vội tách ra. Sắp gặp mặt vị khách nọ, không nên phát đường trắng trơn như thế.

Một người phụ nữ đứng tuổi với mái tóc dài ngang vai xuất hiện ở cửa nhà. Da bà trắng, mắt, mũi đều nhỏ và cách xa nhau, dáng vẻ thanh tao khiến người đối diện dễ liên tưởng đến búp bê gỗ truyền thống. Bà vận áo len mỏng cổ cao và quần màu be, kiểu trang phục thường ngày nom giản dị nhưng đường may rất khác loại quần áo rẻ tiền. Hẳn là sản phẩm thuộc thương hiệu nổi tiếng.

“Rất vui được gặp cô. Cháu là Shinokawa ở tiệm sách cũ Biblia ạ... Cảm ơn cô đã luôn giúp đỡ mẹ cháu.” Shioriko cúi đầu.

Người phụ nữ ngạc nhiên, “Không đâu, tôi mới nên cảm ơn. Tôi là Isohara Miki, người gọi điện. Phần cháu phải lặn lội đến tận đây. Tôi có nghe nói, nhưng quả thật cháu giống mẹ thật. Tôi bất ngờ lắm.”

Giọng bà nghèn nghẹt, đơn điệu, nghe không ra bất ngờ. Bà hơi thờ ơ, như thể tâm trí đang bị chi phối bởi việc khác.

“Xin mời vào.”

Không đợi Shioriko đáp lại, người phụ nữ đã đi thẳng vào nhà.

Nội thất cũng tuyệt đẹp. Tôi từng đến thu mua sách cũ tại nhà cổ kiểu Tây, biệt thự kiểu Nhật, nhưng đây là lần đầu được thấy một tòa nhà có sảnh vào lát đá cẩm thạch. Cạnh sảnh là quầy bar gia đình và phòng tiếp khách có kê piano. Tôi định ninh sẽ nói chuyện với chủ nhà tại đó, nhưng lại được dẫn lên một phòng khách lớn ở tầng hai. Cách đối đãi xem ra là dành cho khách đến chơi nhà chứ không phải người đến vì công việc.

Bước vào phòng khách, tôi lập tức hiểu lý do nó được đặt ở tầng hai. Từ đây nhìn thẳng ra khu phố Tàu và công viên Yamashita qua vách kính choán trọn mặt tường. Tòa nhà cao ngất, đứng từ xa cũng thấy rõ kia hẳn là Landmark Tower ở Minato Mirai. Nơi này có thể dùng làm bối cảnh quay phim truyền hình hay điện ảnh ấy chứ.

Tôi và Shioriko được mời ngồi xuống sofa bọc da, vị trí hoàn hảo nhất để ngắm khung cảnh bên ngoài. Isohara Miki ngồi đối diện. Một phụ nữ lớn tuổi, có vẻ là quản gia, khẽ khàng đặt cà phê xuống bàn rồi đi mất.

“Nhà cô đẹp thật đấy ạ.” Shioriko vụng về khen. Thật chẳng biết nói gì khác khi được dẫn đến một nơi thế này.

“Nó khá cũ rồi, tốn nhiều phí bảo trì lắm.”

Chúng tôi gật đầu nhìn quanh. Theo thói quen khi thu mua tận nhà, chúng tôi vô thức đưa mắt tìm kiếm sách. Đáng tiếc căn phòng này chẳng có giá sách nào.

Chỉ thấy chiếc ti vi to tướng, không đoán nổi bao nhiêu inch, và một lò

sưởi bằng đá khổng lồ.

“Cô sống ở đây lâu rồi ả?”

“Ừ, cũng được hơn ba mươi năm. Khi tôi lấy chồng, hai thế hệ quyết định sống chung một căn nhà nên cha tôi, khi ấy đang đi đầu hành một công ty, đã xây nhà này. Cha mẹ tôi mất rồi, chồng tôi hiện làm việc ở nước ngoài... Giờ chỉ còn mình tôi sống tại đây.”

Sự im lặng kì lạ bao trùm. Shioriko đặt tách cà phê xuống, ngẩng thẳng lưng.

“... Cháu nghe bảo cô đang tìm một cuốn sách.”

“Đúng vậy, cuốn sách lẽ ra con trai tôi đang giữ. Tôi thực sự muốn tìm nó.”

Isohara Miki hướng mắt về phía lò sưởi. Một bức ảnh lớn đặt trên bệ lò. Người đàn ông trong ảnh hơi mập, để đầu trọc và đeo kính, đang cười ngượng ngịu. Ảnh chụp ở chính phòng khách này. Dưới áo khoác nỉ màu xám đã nhăn nheo là chiếc áo phông in hình nhân vật truyện tranh Mỹ. Trông anh ta lớn tuổi hơn vợ chồng tôi. Không xét gu thời trang, đường nét khuôn mặt anh giống hệt người phụ nữ đang nhờ chúng tôi tìm sách.

“Đó là ảnh con trai cô ả?” Tôi bất giác hỏi.

“Ừ, con trai tôi đó, tên nó là Hidemi.”

Hậu cảnh và nhân vật chính trong ảnh đối lập dữ dội, nhưng tôi lại thấy nhẹ nhõm hơn đôi chút. Trong căn phòng đem lại cảm giác phi thực tế này, chỉ có người trong bức ảnh kia là mang hơi thở của cuộc sống bình thường.

“... Hai tháng trước, nó đã qua đời ở tuổi 31, do xuất huyết dưới màng nhện.”

Không khí chùng xuống đến lạnh người. Qua đời hai tháng trước, tức là lẽ bốn chín ngày mới đây thôi. Người phụ nữ này trông như mất hồn cũng là lẽ đương nhiên.

“Chúng cháu chân thành chia buồn với cô.” Shioriko căng thẳng nói. Chúng tôi cùng cúi thấp đầu. “Nếu được, xin phép cô cho cháu thấp nén nhang...”

“Cảm ơn cháu đã quan tâm... Nhưng nhà tôi không lập bàn thờ. Con trai tôi kết hôn rồi dọn về sống tại căn hộ ở Ofuna, bàn thờ đặt bên ấy.”

Tôi không khỏi ngạc nhiên khi bà nhắc đến Ofuna, nơi có nhà đẻ của tôi. Nói vậy, con dâu bà hiện vẫn sống trong căn hộ đó.

“Còn, về cuốn sách tôi muốn nhờ các cháu tìm thì...” Bà Miki hơi nhồm về phía vợ chồng tôi. Hẳn bà định tiếp tục câu chuyện để hai đứa khỏi ngại.

Shioriko cũng nhanh chóng tiếp lời, “Vâng, nó là cuốn sách thế nào ạ?”

“Thú thật, tôi không rõ cả tên sách lẫn nhà xuất bản.”

“Vậy là sao ạ?” Shioriko chớp mắt.

“Vài ngày trước khi con trai mất, tôi nhận được cuộc gọi hiếm hoi của nó. Nó là đứa ít khi liên lạc với gia đình, thậm chí ngày Tết cũng chẳng thấy mặt...”

Tôi thấy hơi lạ. Từ Ofuna đến Yamate đâu xa mấy. Thường sẽ qua lại nhiều mới phải.

“Hồi hè thì phải, tôi vào kho đồ dọn ra các vật dụng của con trai hồi còn ở đây, gói lại gửi đến căn hộ nó sống. Nó gọi điện để cảm ơn. Con trai tôi kể, trong các vật dụng ấy, có một cuốn sách kỉ niệm giữa tôi và nó.”

“Sách kỉ niệm... con trai cô nói vậy ạ?”

Shioriko xen lời. Bà Miki gật đầu.

“Ừ, nó nói rành rọt là ‘cuốn sách kỉ niệm của con và mẹ’. Nhưng tôi lại chẳng có chút khái niệm gì về cuốn sách như thế.”

“Cuốn sách nằm trong đồng hồ cô gửi đến chỗ con trai mà nhỉ?”

“Đúng vậy... Nhưng tôi không kiểm tra từng thứ. Vì đúng là sách, mỗi tội toàn sách vô ích như truyện tranh với tạp chí.”

Bà Miki nhăn mặt tựa như thấy thứ gì dơ dáy lắm. Nếu chưa kiểm tra kĩ đồng hồ, làm sao bà biết toàn thứ “vô ích”?

“Khi tôi nói với con trai rằng không biết là cuốn sách nào, nó đã cười và bảo, ‘Lần tới con sẽ gửi tặng mẹ, từ giờ đến lúc đó mẹ nhớ lại đi nhé!’ Nhưng lần tiếp theo tôi nhận được liên lạc, nó đã ở viện. Nghe nói nó ngất khi đang làm việc... Lúc nó nằm trên xe cấp cứu, tình hình đã vô phương cứu chữa.”

Người phụ nữ thờ dãi theo dòng hồi tưởng. Nói cách khác, đối với bà, cuốn sách giống như kỉ vật của con trai.

“Con dâu cô biết cuốn sách đó không ạ?”

“Nó bảo không biết, nhưng sẽ gửi nếu thấy.” Giọng bà Miki pha lẫn khó chịu. Thái độ không mấy thiện cảm với con dâu.

“Nghĩa là cuốn sách đang ở đâu đó trong căn hộ của con trai cô ạ?”

Nghe Shioriko xác nhận lại, bà Miki do dự dềnh tình.

“Tôi nghĩ vậy. Nhưng nó nhiều sách lắm, có xem tôi cũng chẳng rõ cuốn nào ở đâu... ừm, cả Chieko lẫn các cháu đầu thông thạo vụ tìm sách phải không? Năm ngoái mẹ cháu đến mua bộ sưu tập sách của cha tôi, cô ấy khoe như thế đấy, còn bảo ‘Tiệm sách cũ Biblia tiếp nhận mọi loại yêu cầu liên quan đến sách cũ’.”

Càng về cuối bà nói càng nhanh, âm điệu cũng cao lên. Chúng tôi liếc nhau. Bà mẹ vợ của tôi đã tự tiện nói vậy sao.

Shioriko chậm rãi trình bày, “Cháu không rõ mẹ thế nào... Cháu từng nhiều lần nhận giải quyết rắc rối của các khách hàng gặp vấn đề về sách. Nhưng dù gì công việc chính của cháu vẫn là mua bán sách cũ, nên nói là thông thạo việc tìm sách thì có hơi quá...”

“Nhưng cháu biết tường tận về sách đúng không? Chieko đảm bảo với tôi rằng cháu rất phù hợp với việc tư vấn, truy tìm kiểu này.”

“Còn nhiều người rành về sách hơn cháu. Mẹ cháu chẳng hạn... Nếu xét trên thế giới thì cháu nghĩ mẹ thuộc nhóm tường tận. Cháu chỉ biết đại khái vài thể loại thôi ạ...” Shioriko bối rối trả lời.

Bà Miki dựa lưng ra sofa, nom rất nhẹ nhõm. Xem chừng bà coi lời đáp này là câu khiêm tốn.

“May quá, may mà cháu nhận lời. Tôi cứ lo yêu cầu của tôi không thích hợp nhờ đến tiệm sách cũ quy củ như nhà cháu.”

Dự cảm không lành vẫn âm ỉ trong tôi từ lúc nhận yêu cầu đến giờ đột nhiên bùng lên mạnh mẽ. Shioriko cũng lộ vẻ lo âu tương tự.

“Xin cô nói rõ hơn ạ.”

“Khi tôi bảo không biết cuốn sách ấy, con trai đã gợi ý một điếu... Cuốn sách kỉ niệm đó liên quan đến game.”

“Game ạ?”

“Tôi trẻ các cháu hẳn rõ hơn tôi chứ? Chính xác là video game.”

Tôi nhìn chằm chằm Shioriko. Từ khi biết nhau tới giờ tôi chưa từng nghe cô đề cập một chữ về game. Tôi đã hiểu lý do Shinokawa Chieko đẩy vụ này cho hai vợ chồng. Là vì Shioriko không hứng thú với game, có

lẽ cũng chẳng có kiến thức gì về nó.

Chúng tôi nhận yêu cầu này liệu có ổn không?

Không! Rõ là chẳng ổn chút nào. Mặt Shioriko tái nhợt. Tôi còn đang phân vân có nên đỡ lời cô để từ chối vụ này, bà Miki đã cúi thấp đầu.

“Trăm sự nhờ hai cháu!”

Khoảng hai tiếng sau, chúng tôi rời nhà Isohara.

Hai đứa mua bánh Giáng sinh tại một tiệm lâu đời ở Motomachi rồi lên tàu tuyến Negishi, từ lúc đó hầu như không ai mở miệng. Cả hai đều thấy kiệt sức.

Sau khi nhận yêu cầu của bà Isohara Miki, chúng tôi chỉ ngẩn yên, nghe bà hết khoe lại than về con trai. Là con độc đinh, từ nhỏ đã tinh tế, giàu cảm xúc, lại thông minh khôn khéo, Isohara Hidemi được cha mẹ đặt mọi kỳ vọng. Thành tích học tập xuất sắc, thể thao cũng vượt trội, tuy có phần hướng nội, anh vẫn là “đứa trẻ ngoan” với tính cách ôn hòa.

Mong con mình sẽ có địa vị không thua kém người ông từng đi đầu hành siêu thị thực phẩm nhập khẩu hay người cha công tác tại Bộ Ngoại giao, từ nhỏ cha mẹ đã cho Hidemi học tiếng Anh và tiếng Trung, rồi để anh tham gia lớp học vẽ nhằm trau dồi khả năng cảm thụ nghệ thuật. Mẹ cũng từng dạy anh piano. Nhưng anh không nhiệt tình lắm với việc thành người giỏi toàn diện, nên đã bỏ tất cả trước khi vào cấp ba.

“Cái gì nó cũng học nửa vời... Ngoài ra, từ khi nó nhận thức được thế giới xung quanh, tôi có thêm một mối lo. Cuốn sách in nào tôi đưa, nó cũng không chịu đọc.”

Tuy được người mẹ vốn tốt nghiệp đại học chuyên ngành văn học Anh mua cho cả tuyển tập văn học thiếu nhi từ khi còn rất nhỏ, Hidemi cũng

chỉ xem lướt qua rồi ném đi ngay. Nhưng anh lại dồn tiền tiêu vặt mua rồi ngẫu nhiên đọc truyện tranh và tạp chí manga thiếu niên thịnh hành ngày ấy.

“Sau khi cha tôi mua tặng Hidemi máy chơi game vào dịp sinh nhật, tình hình trở nên bất thường thấy rõ. Cũng tại thằng bé liên tục đòi cái máy đó từ lúc nó được bán ra, rốt cuộc cả nhà mới phải đầu hàng mua cho. Từ đó, nó ngồi trước màn hình tivi suốt ngày đêm... Hình như chơi cái gọi là game nhập vai. Nó cứ chơi mãi với vài phần mềm tự mua bằng tiền mừng tuổi. Đã nhiều lần tôi định vứt máy chơi game đi, nhưng lần nào nó cũng khóc ãn ã khiến tôi chẳng làm gì được.”

Bà Miki kể về game cứ như nói về một căn bệnh ác tính. Thực tế có nhiều người đắm chìm vào game đến điên dại đầu óc, nên tôi cũng hiểu được nỗi lo của bà.

Rốt cuộc, bà Miki ra điều kiện với Hidemi, tạm không vứt máy chơi game nhưng anh chỉ được chơi đúng số thời gian quy định trong ngày và không được để thành tích học tập sa sút. Hidemi tiếp tục duy trì vị trí đứng đầu lớp, rồi thi vào một trường liên thông cấp hai và cấp ba nổi tiếng.

“Hồi ấy tôi đã sai lầm khi an lòng để nó có chút tự do. Câu lạc bộ mỹ thuật nó tham gia thực chất chỉ là câu lạc bộ truyện tranh. Nó cùng đám bạn bè lén vẽ những bức họa thấp kém phỏng theo manga với anime...” Bà Miki cau mày, lắc đầu nhiều lần.

Nghe chừng con trai bà đã thành otaku^[11].

Sau khi đỗ khoa luật một trường đại học dân lập nổi tiếng, Hidemi không đến lớp mà hằng say hoạt động cùng nhóm bạn chung sở thích. Cuối cùng, anh được một nhà xuất bản chiêu mộ để vẽ bìa và tranh minh họa cho light novel, rồi bắt đầu làm việc như một họa sĩ minh họa chuyên

nghiệp.

Trở nên bận rộn, Hidemi bỏ học đại học giữa chừng. Cho đến khi qua đời, anh không chỉ vẽ minh họa mà còn thiết kế nhân vật anime và game.

“Có tài quá còn gì?” Tôi ngạc nhiên thốt lên. Đó là thế giới tôi không thông tỏ, nhưng rõ ràng rất ít người làm được những việc như thế. Vậy mà mẹ anh lại cố chấp không công nhận con trai.

“Nếu nó chỉ coi là sở thích thì chẳng nói làm gì, đằng này... Công việc bấp bênh đó duy trì được bao lâu? Đã cất công vào đến đại học, ít nhất cũng cố mà tốt nghiệp chứ? Đúng là cái thằng chẳng biết nghĩ cho tương lai...”

Đang nói, bà Miki chợt nhăn mặt. Giờ thì Hidemi chẳng thể nghĩ cho tương lai được nữa. Bà không nói ra, tất nhiên chúng tôi cũng không.

“Anh Hidemi kết hôn khi nào thế ạ?”

Nghe Shioriko hỏi, bà Miki bắt đầu than phiền về con dâu. Cô nhỏ hơn Hidemi tận mười tuổi. Hai người không tổ chức lễ cưới mà đăng ký kết hôn luôn sau khi gặp nhau tại sự kiện nào đó diễn ra một năm trước. Cô ấy cũng là otaku thì phải, nên dù gặp mặt và nói chuyện, bà Miki vẫn chẳng thấy hợp với con dâu.

“Tôi cảm thấy cô ta biết gì đó.”

Bà Miki nhắc lại nhiều lần. Rằng hử con trai đã kể cho vợ nghe về cuốn sách. Rằng con dâu không muốn trao một phần bộ sưu tập của chồng cho người mẹ sớm xa cách con trai này nên cố tình ngậm tã.

Tuy biết bà Miki vừa mất người con duy nhất, nhưng trước thái độ khắc nghiệt và thiếu cảm thông của bà đối với niềm đam mê của anh ta, tôi chỉ biết lắc đầu ngao ngán.

“Em tính nhận vụ này thật sao?”

Sau khi đổi tàu sang tuyến Yokosuka ở ga Ofuna, tôi đành lên tiếng hỏi Shioriko. Qua một ga là đến Kita-Kamakura, nhưng vì có ghế trống nên chúng tôi ngồi cạnh nhau.

“Vâng. Nếu em từ chối, e rằng cuốn sách sẽ không bao giờ được tìm ra.” Shioriko thú nhận cô cũng không biết liệu có tìm được cuốn sách không, nhưng sẽ cố hết sức.

“Nhưng nghe chừng khúc mắc đấy... Với lại, em từng chơi game chưa Shioriko?”

“Duy nhất một lần, tại phòng Ryu ạ.” Shioriko lí nhí đáp.

Ryu tên đầy đủ là Takino Ryu, bạn từ thuở nhỏ của Shioriko. Cô là con gái tiệm sách cũ Takino ở Konandai.

“Ryu đã cười em vì không biết hướng đi đâu khiên...” Xem ra Shioriko còn chẳng rành game bằng tôi.

Không đến nỗi thích, nhưng nhà tôi cũng có vài máy chơi game gia đình. Từng có thời mẹ tôi nghiện game RPG, trong nhà toàn những series thịnh hành. Bản thân tôi cũng từng nhập vai phiêu lưu mạo hiểm giải cứu thế giới.

“Khốn kiếp, ngoài đời mà cũng được thế này có phải tốt không!” Tôi từng lạnh sống lưng lúc nghe mẹ lầm bầm như thế sau khi đánh bại trùm cuối trong game. Nghe chừng công việc đã khiến bà stress lắm.

“Nhưng em cũng biết ít nhiều về giá thị trường của những cuốn sách cũ liên quan đến game. Tiệm nhà mình không bán loại sách đó, nhưng đem ra chợ sách, có những cuốn được giá lắm.” Shioriko tiếp tục giải thích.

“Loại nào thì được giá cơ?”

“Sách phân tích chiến lược, loại dễ hiểu nhất trong sách cũ về game. Rồi thì tạp chí game. Số đầu của tạp chí định kỳ nổi tiếng, như *Famitsu*^[12] chẳng hạn, sẽ được giá lắm. Sau hai loại trên, tạp chí chuyên ngành về phần cứng của những game không thịnh hành cũng có giá trị. Rất nhiều người mê game sưu tập.

“Sách phân tích chiến lược cũng có giá của sách cũ sao?”

“Tuy bây giờ lên mạng là tìm được thông tin chiến lược game, nhưng với loại game cũ, không mấy thịnh hành thì những cuốn sách dạy chiến lược lại viết chi tiết hơn. Cũng có khi ghi lại cả những bài phỏng vấn với các bên liên quan và hình minh họa nhân vật chưa được công bố trong game. Cùng lý do đó, tuyển tập tài liệu về cách cài đặt game cũng có giá trị cao... Daisuke, anh sao vậy?”

Sững sờ trước lời giải thích trôi chảy, mãi tôi mới mở được miệng, “Anh không ngờ, tuy hầu như chưa từng chơi game nhưng em lại căn kè về sách game đến thế.”

“À không, thật ra... những đi đầu đó em học được từ anh Renjo bên tiệm Takino.” Shioriko nói.

Takino Renjo là chủ đời thứ hai của tiệm sách Takino, anh trai Takino Ryu. Anh chỉ bảo chúng tôi rất nhiều đi đầu. Sau khi tiếp quản công việc kinh doanh tiệm sách, anh bắt đầu bán cả phần mềm trò chơi và DVD tại tiệm. Nhắc mới nhớ, tôi đã thấy khu vực game cổ điển của tiệm anh bày những cuốn sách phân tích chiến lược cũ.

“Nhưng hẳn em cũng tỏ ra quan tâm thì anh Renjo mới chỉ cho chứ? Thật đáng nề.”

Không chỉ kiến thức, mà sự ham học hỏi mọi đi đầu về sách của Shioriko cũng thật đáng khâm phục.

“Thực tế em không chơi game mà, nào có gì đáng nể chứ...” Dáng vẻ thẹn thùng, Shioriko chạm các đầu ngón tay vào nhau, tách ra, rồi lại chụm vào. “Chỉ là, thế gian có bao nhiêu người với vô vàn sở thích và lòng ham hiểu biết. Họ thu được tri thức gì từ sách? Họ thấy cuốn nào giá trị? Biết được những đi đầu đó, em thấy lòng rất vui. Tất nhiên chuyện này cũng cần thiết cho công việc, nhưng em còn cảm thấy như đang chia sẻ suy nghĩ với họ.”

Không ít thì nhiều, tôi cũng hiểu cảm giác của Shioriko. Dù gặp cuốn sách về lĩnh vực hoàn toàn xa lạ với mình, nhưng thấy khách vui vì có được thứ họ mong muốn thì tôi cũng hạnh phúc lây. Niềm hạnh phúc còn tăng gấp bội khi được nghe khách kể lý do họ muốn có và duyên cớ khiến cuốn sách ấy là độc nhất vô nhị.

“Em hi vọng cuốn sách kỉ niệm cô Isohara đang tìm phần nào sẽ giúp cô mở lòng với công việc và sở thích của con trai.”

Tàu đến ga Kita-Kamakura, cuộc trò chuyện gián đoạn, chúng tôi xuống sân ga.

Tất nhiên tôi cũng mong như vậy. Nhưng giờ chúng tôi thậm chí còn chưa biết “cuốn sách kỉ niệm với con trai” bà Miki đang tìm tên là gì. Tạm không bàn đến người con, tôi chẳng thể hình dung cảnh bà mẹ mua hay đọc một cuốn sách nào liên quan đến game.

Khi chúng tôi mở cánh cửa trượt của tiệm sách cũ Biblia, cậu nhân viên làm thêm đang đứng phía sau quầy ngẩng khuôn mặt tròn lên. Về ngoài không mấy nổi bật với cặp kính gọng đen và bộ đồ thể thao, kiểu tóc two block nhuộm nâu sáng là điểm nhấn duy nhất nói lên cá tính của cậu.

“Xin chào quý... A, anh chị về rồi ă!” Tamaoka Subaru nói.

Cậu sống gần đây, hiện là học sinh cấp ba. Trước đây, chúng tôi quen

cậu qua vụ lùm xùm xoay quanh bản in đầu cuốn *Mùa xuân và Tu la* của Miyazawa Kenji^[13], rồi cậu thường xuyên lui tới cửa tiệm này. Cậu học khóa dưới cùng trường cấp ba với Shinokawa Ayaka, em vợ tôi. Giữa lúc chúng tôi gặp khó khăn vì không thể nhờ Ayaka giúp việc ở cửa tiệm vì bận ôn thi, cậu đã mở lời, “Nếu được, để em trông tiệm thay chị Ayaka cho!”

“Có gì mới không em?”

Nghe Shioriko hỏi, Subaru chỉ vào ngăn trên của giá sách gần quầy. Trong khu vực xếp các bộ tiểu thuyết toàn tập có một chỗ bỏ trống.

“Nãy em vừa bán *Hisao Juran* toàn tập. Với cả có vài khách quen ghé qua. Không có yêu cầu thu mua sách ạ.”

Tuy khuôn mặt hơi cau có nhưng Subaru trả lời rất rành mạch. Cậu cũng hoàn thành việc đổi vị trí các cuốn đồng giá 100 yên mà tôi nhờ làm khi có thời gian.

Trên mặt quầy là cuốn bunko úp ngược, bọc sách màu đen đặc trưng của tiệm khác. Xem chừng cậu đã đọc sách của mình khi rảnh.

“Thế à... Cảm ơn em. Chị đi thay đồ đã nhé.”

Shioriko đi lên tầng hai. Tiệm còn lại hai người, tôi cởi áo khoác rồi đeo tạp dề Subaru chuẩn bị ra về. Tất nhiên tôi có trả tiền công làm thêm, nhưng xong việc là cho cậu bé về ngay thế này tôi cứ thấy không thoải mái.

“Anh mua bánh kem Giáng sinh về đây, em ăn cùng nhé...”

“Dạ thôi ạ.” Tamaoka Subaru giơ hai tay từ chối. “Anh để chị Ayaka được ăn nhiều đi, chị ấy đang rất nỗ lực học thi mà. Dù sao em cũng không có thói quen ăn mừng Giáng sinh, em chỉ muốn về và đọc tiếp cuốn

light novel thôi.”

Cậu nói bình thường, nhưng tôi thấy rõ ý quả quyết. Thời điểm này, đâu đâu cũng có áp lực vô hình là phải ăn mừng Giáng sinh. Với những người không muốn tham gia, đi đâu đó quả là phiền hết sức. Bản thân cũng chẳng phải người khoái tiệc tùng tụ họp, tôi thấy không nên nài ép.

“Anh hiểu rồi. Hôm nay cảm ơn em nhé.”

Bất chợt, từ “light novel” văng lên trong tai tôi. Tuy thích văn học cổ, nhưng cậu nam sinh này cũng thường đọc những cuốn light novel thịnh hành. Không chừng cậu lại rành về các họa sĩ minh họa.

“Anh muốn hỏi chút, em biết họa sĩ minh họa nào tên Isohara Hidemi không?”

“Isohara... Hidemi...?” Tamaoka Subaru nghiêng đầu, đoạn tròn mắt ngạc nhiên. “Hara Hidemi? Đương nhiên biết ạ...”

Nói đoạn, cậu gỡ bọc sách, đưa tôi xem cuốn bunko. Hình minh họa trên bìa là một cô gái tóc vàng xinh đẹp mặc đồng phục mùa hè đầm mồ hôi đang liếm que kem. Đương nhiên tôi không đọc loại sách này, nhưng biết nó nằm trong một series light novel ăn khách. Anime của bộ này đang được phát sóng, sách thì xếp hàng chông tại các hiệu sách. Hình minh họa rất dễ thương, nhưng nhìn tổng thể vẫn thấy khô gò.

“Anh xem! Người này đó!”

Dòng chữ “Minh họa: Hara Hidemi” in ngay dưới tên tác giả.

“Có chuyện gì với người tên Hara Hidemi này ạ?” Vẫn ôm cuốn sách, cậu áp sát tôi.

“À không... Do công việc, anh đã gặp thân nhân của người này. Anh ta nổi tiếng thật.” Không thể tiết lộ sự tình, tôi đành nói qua quýt.

“Vâng! Nổi lắm! Vì chỉ cần được anh ấy vẽ minh họa, bộ truyện sẽ lập tức trở nên ăn khách. Anh ấy vô cùng có tài, tranh thiếu nữ đương nhiên đẹp khỏi bàn, các nhân vật thuộc nhiều lứa tuổi cũng được lột tả rất tốt, ngay cả thiết kế trang phục hay những chi tiết râu ria anh ấy vẽ đều ngầu vô cùng! Hidemi còn thiết kế nhân vật cho game với anime, nên đông fan quốc tế lắm. Vì biết tiếng Trung và tiếng Anh, Hidemi thường tổ chức sự kiện giao lưu tại các lễ hội anime ở nước ngoài, rồi còn tương tác với fan trên mạng... Khi anh ấy qua đời, fan khắp nơi trên thế giới đăng lên vô số lời chia buồn, bài tưởng niệm...”

Tôi nhớ trong những kĩ năng bà Isohara Miki bắt con trai học có ngoại ngữ và hội họa. Bà than thở rằng mọi thứ con học đều không đi đến đâu, nhưng hóa ra chúng lại có ích cho công việc của người đã khuất.

Chúng tôi chưa quyết định được ngày ghé căn hộ của Isohara Hidemi. Do cuối năm nên công việc dồn dập, thêm nữa cũng chưa thống nhất được thời gian thuận tiện cho đôi bên.

Trước ngày viếng thăm, tôi tranh thủ tìm kiếm trên mạng thông tin về cái tên “Hara Hidemi” thì thấy nhiều video do chính người quá cố tải lên lúc sinh thời. Video quay toàn những nội dung nhẹ nhàng, như cảnh anh thong thả chơi game, vẽ tranh theo yêu cầu, hoặc đàn một ca khúc nhớ mang máng. Giọng trầm khàn, cách ăn nói không mấy khéo léo, nhưng truyền tải được mặt tốt của một con người sống không khoa trương. Bất kể làm gì, trông anh luôn vui vẻ. Video nào của anh cũng thu hút nhiều lượt xem, những bình luận chia buồn liên tục nhảy thêm, cả trong lúc tôi coi.

Hidemi quả là một nhà sáng tạo nghệ thuật được yêu mến. Tuy chưa từng gặp gỡ, nhưng nhìn dáng điệu và cách anh nói chuyện, lạ thay, tôi

thấy như đã quen biết anh từ trước.

Rốt cuộc, đến tận hôm 30, gần hết năm, tôi và Shioriko mới đến nhà Hidemi, một căn hộ khá gần ga Ofuna. Vợ chồng anh sống trên tầng cao nhất của cư xá lớn xây tận một thập kỉ trước.

Mở cửa đón chúng tôi là một phụ nữ trẻ khoác cardigan thụng. Dù đã là người trưởng thành, nhưng mái tóc tết ngắn cũn cùng thân hình nhỏ nhắn mảnh mai khiến cô trông chỉ như học sinh cấp hai.

“Mời vào. Tôi đã rất mong gặp anh chị. Mẹ chồng báo cho tôi trước rồi.” Giọng cô khàn khàn, cách nói cũng bình tĩnh đến bất ngờ.

Bước vào nhà, tôi sững sờ theo một kiểu khác với khi đến ngôi biệt thự ở Yamate. Trên những kệ sách mỏng nổi sin sít thành hàng dọc hai bên lối vào căn hộ là truyện tranh thuộc nhiều thể loại được lèn chặt ních. Shioriko đi trước, nhưng cứ ngó nghiêng gáy các cuốn sách nên mất một lúc chúng tôi mới vào đến phòng khách.

Phòng khách rộng, kệ trữ đồ cao đến tận trần nhà choán phần lớn bức tường. Xếp thành dãy trên đó là đĩa DVD phim hoạt hình, phim chuyển thể cùng đĩa game. Ngăn trên cùng lắp kính hữu cơ, dành để trưng bày mô hình^[14]. Quá nửa số đó là mô hình thiếu nữ xinh xắn ăn vận hở hang, còn lại là mô hình nhân vật truyện tranh Mỹ cùng các siêu anh hùng. Trên kệ bày ti vi lớn cùng nhiều máy chơi game gia đình nom toàn hàng tối tân.

Quả là phòng của một otaku chính hiệu, y như tranh ảnh vẫn miêu tả. Duy chiếc bàn thờ mới toanh đặt ở phía Bắc là chẳng ăn nhập gì.

Phòng toàn đồ cỡ nhỏ, nhưng mọi góc ngách đều được sắp xếp gọn gàng, trên sàn và kệ sách còn chẳng có lấy một hạt bụi. Hẳn người phụ nữ trước mặt chúng tôi đã luôn cẩn thận thu vén căn phòng.

Sau khi thấp nhang trước bàn thờ, chúng tôi ngó quanh chiếc bàn tròn

thấp. Vợ anh Isohara Hidemi ng ỡ quỳ thẳng lưng.

“Tôi là Shinokawa của tiệm sách cũ Biblia.”

“Còn tôi là Gora, nhân viên tiệm.” Sau Shioriko, tôi cũng xưng danh.

Trong tư thế cứng nhắc đến lạ, người phụ nữ đối diện đặt tay lên ngực, giới thiệu bản thân.

“Hân hạnh biết anh chị. Tôi là Kirara, vợ anh Isohara Hidemi. Kirara viết bằng chữ mềm.”

Trong giây lát, chúng tôi không biết nên phản ứng ra sao. Cái tên đó là nghệ danh hay gì chẳng^[15]? Thấy chúng tôi ngây ra, người phụ nữ mỉm cười khoe hàm răng trắng. Chẳng rõ có phải là người giàu biểu cảm không, nhưng nét mặt cô linh hoạt vô cùng.

“Xin lỗi vì cái tên khó đỡ nhé. Đó là tên thật do cha mẹ tôi đặt, nghe như tên nhân vật trong light novel hay galge^[16] ấy nhỉ. Cha tôi đam mê khoáng vật, nên có vẻ ông muốn đặt tên con theo ‘mica’^[17]. Nó còn được gọi là ‘kirara’ đấy!”

“Vâng, đúng vậy nhỉ.”

Thấy Shioriko bối rối gật đầu, Isohara Kirara lại nói tiếp. Có vẻ cô là típ người không dừng được câu chuyện một khi đã mở miệng.

“Ừm, cha mẹ ly hôn lúc tôi còn nhỏ, từ đó tôi chẳng gặp cha nữa nên không tường tận lý do. H ồi tôi còn bé, kiểu tên như nhân vật 2D thế này là rất hiếm. Tôi thường bị bạn bè ở trường giễu cợt, phức cảm tự ti khiến tôi gặp khó khăn trong các mối quan hệ. Vì thế tôi ở nhà chơi game suốt. Các trò chơi đã cứu tôi khỏi bế tắc. Tuy cũng có vài ngoại lệ, nhưng hầu như chúng được tạo ra với quy luật rất đơn giản, quét xong chương ngại li ền thấy happy ending. Khác hẳn với thực tại.”

Đang thất thần trước câu chuyện đời tư xem chừng dài vô tận của cô, tôi chợt nhớ lại lời mẹ... “Ngoài đời mà cũng được thế này có phải tốt không.” Dù tình trạng không đến độ tởn tể như người phụ nữ này, nhưng có lẽ mẹ tôi cũng từng thoát khỏi bế tắc nhờ game. Có những người nghiện game đến quên đi hiện thực, thì cũng có những người vượt qua thực tế khắc nghiệt nhờ game. Có lẽ đối với sách hay phim ảnh cũng vậy.

“Cô chơi game gì vậy?”

Tôi hỏi, gần như chỉ tò mò gọi một câu, nhưng Kirara đáp ngay.

“Tôi chơi nhiều loại lắm, đặc biệt thích game nhập vai của hãng Square Enix^[18]. *Final Fantasy* cứ phát hành là tôi mua về chơi liền, cả bản mới lẫn bản làm lại. Tôi cũng chơi cả loạt game *Bí mật của Mana*, rồi thì...”

Với một người ít chơi như tôi, những cái tên cô liệt kê sau đó thật là lâu. Nhưng tôi thấy được, cô đã trải qua khoảng thời gian đầy ý nghĩa.

“Lên cấp ba tôi cũng đi học kiểu bữa được bữa chẳng. ‘Mình cứ chơi game thôi sao, mình muốn làm đi đâu gì đó khác...’ Tôi cứ băn khoăn mãi, đến một ngày chợt nảy ra ý, ‘Đã có sẵn một cái tên đậm chất nhân vật 2D thì sao mình không thành nhân vật 2D luôn nhỉ? Làm vậy cái tên ngược lại sẽ thành một ưu thế khác biệt.’ Vì thế, tôi tự may trang phục và đi diễn cosplay^[19]. Như thế kia kìa.” Cô chỉ vào góc phòng khách.

Một ma-nơ-canh mang kích thước người thật, không có đầu và tay chân, mặc bộ váy ngắn xếp tầng màu hồng và trắng. Đó hẳn là trang phục của một nhân vật nữ có phép thuật. Đường may tinh tế đến mức khó tin được đó là sản phẩm tự làm.

Tôi không thực sự hiểu được nguyên do khiến người phụ nữ này đi diễn cosplay, nhưng dù sao cô cũng đã trút được nỗi lòng. Khi sôi nổi kể chuyện, trông cô rất rạng rỡ.

“Tôi không thường đem ra trưng bày như thế, nhưng thầy^[20] thích nó nên khẳng khẳng đòi đặt trong phòng khách... Ôi!” Chống tay lên bàn, Isohara Kirara đột nhiên nhoài người về phía Shioriko, đoạn nhìn chăm chăm khuôn mặt và thân hình cô, đặc biệt là vòng một qua lớp áo len. Shioriko bối rối co người.

“Chị Shinokawa nhỉ?” Isohara Kirara gọi, mặt nghiêm túc lạ thường.

“V...vâng.”

“Chị diễn cosplay không?”

“Hả!?” Hai vợ chồng cùng bật thốt.

“Với thân hình thiếu nhi này, nhiều nhân vật tôi khó cos thành công được. Nhưng khuôn mặt đẹp, thân hình ổn vậy, chị Shinokawa có tiềm năng lắm đấy! Tôi rất sẵn lòng may trang phục cho chị!” Kirara hào hứng hùng hồ nói.

Đờ người giây lát, Shioriko lắc đầu nói thẳng, “Không ạ, tôi không làm đâu,”

Isohara Kirara ngời phịch xuống, tiếc nuối, “Vây sao... Cũng phải. Xin lỗi, tôi đường đột quá. Nhưng bất cứ khi nào chị thay đổi suy nghĩ cứ nói với tôi nhé.”

Tôi biết, sẽ không có chuyện Shioriko thay đổi suy nghĩ. Tự nhiên tôi cũng muốn thấy cô mặc đồ cosplay chốc lát, dù không biết bộ trang phục đó thế nào.

“Xin hỏi, người khi nãy cô Kirara gọi là ‘thầy’ chính là chồng cô nhỉ?”

Nghe Shioriko hỏi, mặt Kirara bỗng chốc đỏ bừng. Biểu cảm quả là sinh động.

“... Tôi đã nói vậy ạ? Trước khi lấy nhau tôi luôn gọi thầy, ừm, gọi anh

ấy như thế, riết thành thói quen. Thầy... à, anh ấy cười tôi hoài, nên tôi đã cố sửa, nhưng...”

Giọng cô chợt hóa buồn thương. Dáng vẻ nhìn chằm chằm tay mình của Kirara có chút giống điệu bộ của bà Miki khi kể về tương lai con trai.

“Cô quen chồng ở đâu vậy ạ?”

“Tôi gặp thầy tại lễ hội anime ở Hokkaido năm ngoái. Đó là lễ hội lớn do chính quyền địa phương tổ chức, thu hút đủ mọi tầng lớp từ khắp đất nước đổ về. Khi ấy tôi đã tốt nghiệp cấp ba và đi làm, bèn xin nghỉ phép rồi tham gia lễ hội cùng bạn... Một phần cũng bởi tôi muốn đến dự sự kiện giao lưu của thầy. Tôi vô cùng yêu mến những nhân vật thầy vẽ. Ừm, gọi là sự kiện giao lưu, thật ra chỉ là buổi đi uống, tán gẫu với fan tại phòng tiệc của một lữ quán suối nước nóng... Một buổi nhậu không hơn không kém. Thầy đã luôn muốn làm thế, còn bảo rằng bản thân không thích lễ tiết trang trọng rườm rà.”

Tôi có thể tưởng tượng ra, bầu không khí khi đó hẳn dễ hòa nhập và dung dị như tôi từng cảm thấy lúc xem các video của Hidemi.

“Nhưng nó thực sự rất thú vị. Thầy uống đến say, thì ngồi vào cây đàn piano điện tử trong phòng tiệc, bảo sẽ chơi nhạc theo yêu cầu. Tôi đã đề nghị bài *Cố hương yêu dấu*^[21] trong *Final Fantasy 5*. Đó là bài hát vô cùng nổi tiếng vang lên mỗi cảnh đi vào ngôi làng của Bartz, nhân vật chính trong game. Anh chị biết chứ?”

Shioriko bối rối nghiêng đầu. Tôi từng chơi game này, nhưng chỉ nhớ mang máng. Nó là một giai điệu đẹp.

“Cũng có vài người khác yêu cầu nhạc phim anime hay ca khúc trong game, nhưng thầy đã đáp ứng nguyện vọng của tôi. Tiết mục đó rất tuyệt vời, đến độ khi nghe tôi đã khóc... Đó là game đầu tiên tôi phá đảo. Khi

đến cảm ơn thầy sau buổi giao lưu, tôi mới biết thật ra trong số các bài hát được yêu cầu lúc này, thầy chỉ chơi được *Cố hương yêu dấu*. Thầy bảo không biết cảm âm, cũng ít chơi nên số bài biểu diễn được từ nhỏ đến giờ chẳng hề tăng. Nhưng game đầu tiên thầy chơi cũng là *Final Fantasy 5*, dù thầy dùng bản cho SFC^[22], còn tôi chơi bằng bản của GBA^[23]. Cảm thấy đó là định mệnh, tôi đã nài xin số liên lạc... Rồi chúng tôi bắt đầu hẹn hò.”

Nghe cô kể, tôi thấy quả là kì diệu. Nếu câu chuyện tôi đang nghe là thật, thì cuộc gặp gỡ của họ được tạo nên nhờ chính những đi đầu Isohara Hidemi đã học hồi nhỏ. Hội họa, ngoại ngữ, piano, dù xa rời định hướng của người mẹ, nhưng các môn giáo dục năng khiếu ấy đều giúp ích cho công việc lẫn đời tư của anh.

“Công việc của một họa sĩ minh họa rất bận rộn, áp lực nặng nề hẳn có những lúc căng thẳng dồn nén, nhưng thầy không bao giờ thể hiện đi đâu đó ra. Tôi cũng chưa từng nghe thầy nói xấu ai. Trầm tính và dịu dàng, luôn bình thản đón nhận mọi đi đâu xảy đến... Yêu thương mọi thứ thuộc về người ấy, tôi kết hôn, những mong được chăm sóc thầy cả đời...” Nụ cười vụt tắt trên môi Kirara, rèm mi dài sụp xuống u buồn. “Giờ thì người ấy chẳng thể nói thành lời nổi một nhọc hay thở than không khỏe được nữa. Giá tôi để ý kĩ hơn, hoặc giả hôm ấy sớm nhận ra thầy mãi chẳng rời phòng làm việc. Ngày nào tôi cũng thấy day dứt... Ôi, thật không phải, anh chị đợi cho một chút.”

Xin phép chúng tôi rồi, Kirara che mặt khóc trong câm lặng. Chúng tôi chỉ biết lặng thinh nhìn những giọt lệ trong suốt rơi xuống bàn qua kẽ hở các ngón tay cô.

Đợi Kirara bình tâm lại rồi, chúng tôi sang phòng làm việc của người quá cố. Được trùng tu gộp hai thành một nên căn phòng khá rộng.

Có vài màn hình máy tính và bảng vẽ điện tử đặt trên chiếc bàn rộng cạnh cửa sổ. Giấy tờ chất ch òng xung quanh. Hả²nh Hidemi đã làm việc ở đó trước khi mất.

Choán h ùa hết tường là các kệ lèn đ ãy sách và tạp chí. Những sách khổ lớn như tuyển tập tranh màu, sách dựng các tư thế của người, hay bộ sưu tập hình chụp chiến giáp Nhật Bản và các loại vũ khí... chắc là tài liệu tham khảo cho công việc. Có cả sách phân tích chiến lược cùng tạp chí game. Ngoài ra còn một lượng đáng kể các cuốn mỏng nhìn như dojinshi^[24].

“Tôi giữ nguyên căn phòng như khi th ãy mất. Nếu có cuốn sách kỉ niệm của th ãy với mẹ, hả²nó nằm đâu đó quanh đây. Chính tôi đã mang đồng đ òmẹ ch òng gửi vào phòng này.” Kirara giải thích.

“Cô đã xem bên trong chưa?”

Nghe Shioriko hỏi, Kirara ngập ngừng gật khẽ, “Tôi mở thùng đ ò một lần. Đ ò gửi đến đúng lúc th ãy không ở nhà, tôi sợ ở trong có đ ò ăn cần để tủ lạnh nên đã mở. Thấy trên cùng là ảnh th ãy h ãi nhỏ li ãn đóng lại luôn. Tôi sợ th ãy phạt ý vì mình tự tiện xem.”

“Sau khi ch òng cô về nhà thì sao?”

“Th ãy bỏ đ ò trong thùng ra rồi tự dọn. Nên tôi không rõ có những gì trong đó. A, th ãy cho tôi xem ảnh h ãi nhỏ. Đáng yêu lắm.”

“Còn về cuốn sách, anh ấy kể gì với cô không?”

“Một chút thôi. Thật ra tôi nghe được là khi th ãy gọi điện cảm ơn mẹ. Bấy giờ th ãy ở phòng ăn, còn tôi đang nấu nướng tại bếp. Không tưởng tượng nổi cuốn sách game nào chứa đựng kỉ niệm giữa hai người, nên tôi hỏi thì th ãy bảo ‘Đó là cuốn sách duy nhất liên quan đến game mẹ mua

cho anh h ồi tiểu học’.”

“Anh ấy không đề cập v ề nhà đề sách ạ?”

“Vâng, tôi hỏi thì thầy đột nhiên mỉm cười r ồi bảo, ‘Nếu muốn biết thì lần tới, khi anh mang sách v ề nhà bên kia em đi cùng nhé. Từ giờ đến lúc ấy sẽ là bí mật?’”

Nếu chuyện đó thành hiện thực thì tên cuốn sách hẳn đã là một câu đố hết sức bình thường. Chẳng ai ngờ bây giờ nó lại trở nên quan trọng đến vậy.

“Tôi rất muốn biết đó là cuốn sách gì... Hình như mẹ ch ồng nghĩ tôi đang giấu giếm.” Kirara cười gượng.

Đó là sự thật nên chúng tôi không biết phải nói gì. Giống như với công việc và sở thích của con trai, bà Miki chẳng hề cố gắng thấu hiểu con dâu mình.

“À, phải r ồi. Ban đầu tôi thoáng nghĩ là cuốn này...”

Kirara chợt lấy một cuốn sách khổ bunko từ chiếc kệ gần đó. *Con người và Trò chơi*^[25] của Roger Caillois, thuộc tủ sách học thuật do Kodansha phát hành.

“Cuốn sách này là sao?”

Shioriko lập tức trả lời, “Đó là tác phẩm tiêu biểu của nhà trí thức Pháp Caillois, người hoạt động trong nhiều lĩnh vực khác nhau như văn học, xã hội học và triết học. Nội dung sách là sự quan sát và phân tích theo logic v ề việc ‘chơi’. Nó nổi tiếng vì nêu rõ định nghĩa, bản chất và phân loại các yếu tố liên quan của việc chơi... Xin hỏi, cuốn sách này thì...?”

Shioriko hỏi Kirara. Chủ đề thú vị, nhưng nội dung sách có vẻ khá khó hiểu.

“Nghe kể mẹ mua cho lúc thầy học cấp ba. Thầy bảo vì muốn rèn cho con trai thói quen đọc sách in, mẹ đã lựa cuốn có vẻ liên quan đến trò chơi điện tử để thầy dễ tiếp cận. Hình như chính mẹ còn chưa đọc.”

Giọng Kirara pha chút mỉa mai. Ừ thì game cũng là một loại trò chơi, nhưng nghĩ sao cũng thấy đây chẳng phải cuốn sách những người ghiền game muốn đọc đầu tiên.

“Nó không phải cuốn sách kỉ niệm ă?”

“Vâng. Nó luôn nằm trong phòng này, tuy bảo lúc là sinh viên mới hiểu nội dung và thấy nó thú vị, nhưng thầy cũng không đề cập chuyện có kỉ niệm nào đặc biệt với cuốn sách. Vốn tiếp thu nhanh nên thầy có thể đọc bất cứ sách gì nếu thích.”

Chẳng lý nào cuốn sách kỉ niệm lại là cuốn mãi đến khi vào đại học Hidemi mới lý giải được. Vốn nó là cuốn sách được mua tặng “thời tiểu học”, nên...

“Sách phân tích chiến lược game thì sao?” Tôi hỏi. Nếu là sách game cho trẻ con đọc, trước tiên phải kể đến sách dạy chiến lược chơi.

“Tôi cũng đã nghĩ đến khả năng nó là sách phân tích chiến lược, nhưng mãi đến khi vào cấp ba thầy mới dùng loại sách đó. Thầy bảo h ồi nhỏ không có nhiều phần mền game, lại muốn thưởng thức mỗi trò càng lâu càng tốt nên không dùng.”

“Nhưng có những điều kiện ngầm để phá đảo, nếu không xem sách dạy chiến lược thì chẳng phải khá khó thắng sao?”

“Thầy đã tự mày mò theo đúng nghĩa đen. Thầy vốn có sự kiên trì và sức tập trung đáng nể mà.”

“Hay là tạp chí game?” Shioriko đề xuất.

Kirara khoanh hai tay lại, “Tập chí thì may ra. Vì thầy không xem sách chiến lược, nhưng lại đọc khá nhiều tạp chí game. Thầy bảo sách dạy chiến lược thì chỉ chứa thông tin một game, nhưng tạp chí lại đăng thông tin của nhiều game mới phát hành. Rồi còn kể, cứ xoay được chút tiền tiêu vặt liền mua các tạp chí chuyên ngành về Mega Drive hay PC Engine^[26]. Thậm chí mua từ số đầu tiên, dẫu chẳng có phần cứng để chơi.”

Không mua sách dạy chiến lược dù có phần mềm, nhưng lại mua tạp chí chuyên môn về phần cứng dù bấy giờ chưa có. Quả là cách hành xử khác thường đậm chất người cuồng game.

“Nhưng tôi chẳng tưởng nổi cảnh mẹ mua cho thầy loại tạp chí ấy. Hồi đó thầy toàn phải giấu gia đình lén lút mua mà.”

Rốt cuộc câu chuyện lại quay về điểm xuất phát. Kirara không tin mẹ chồng mua cho Hidemi sách về game...

“A!” Shioriko khẽ kêu lên, xem vẽ vừa nghĩ ra đi đâu gì. Cô từ người lên gậy, lướt mắt trên kệ sách áp tường như đang xác nhận.

“Sách và tạp chí về game của chồng cô Kirara đâu ở đây ạ?” Mắt vẫn không rời kệ sách, cô hỏi Isohara Kirara.

“Vâng, sách của thầy ở đây cả... Căn phòng phục vụ sở thích của tôi chỉ có tài liệu tham khảo về cosplay, như sách phân tích kết cấu trang phục. Còn kệ sách trong phòng ngủ thì để toàn sách dạy chiến lược game vợ chồng tôi dùng chung...”

Chúng tôi gật đầu. Nghĩa là bộ sưu tập cá nhân của Isohara Hidemi ở trong phòng này cả.

“... Hai anh chị không ngạc nhiên gì nhỉ?” Nhìn chúng tôi, Kirara nói.

“Hả?”

“Có người sẽ tỏ vẻ kinh hãi khi nghe kể rằng chúng tôi nhồi nhét sách đến nỗi có cả kệ trong phòng ngủ. Nên tôi đã nghĩ ban này mình lại lỡ lời. Quả nhiên anh chị làm ở tiệm sách cũ nên không thấy chuyện này có gì lạ nhỉ?”

Shioriko tiếp tục lặng im đọc gáy sách, vờ như không nghe thấy. Phòng ngủ của vợ chồng tôi ở Kita-Kamakura đâu chỉ “có kệ sách”. Phải nói là trừ giường và tủ quần áo, tất cả không gian tường đều bị các kệ sách chiếm dụng. Hiển nhiên trên kệ là bộ sưu tập sách của Shioriko. Cứ không nhắc, mà không, dù có nhắc nhở đi chăng nữa số sách trên đó vẫn cứ đầy lên.

“À, đúng vậy đấy. Cứ mở mắt ra là thấy toàn sách thì dần cũng quen thôi.” Nhìn theo Shioriko, tôi cố tình nói lớn, và tiếp tục trêu trong lúc khổ sở nín cười. “Cô không biết đâu, trong phòng ngủ của người cùng sách cũ ấy, sách vở có chất thành núi cũng chẳng hiếm lạ. Có một người thân yêu của tôi còn...”

“À, cô Kirara này!”

Shioriko đột nhiên quay người. Trông đáng vẻ luống cuống ấy, tôi tạm thôi chọc ghẹo.

“Chồng cô có bao giờ vứt bỏ sách và tạp chí không?”

“Không, thầy không làm thế... Đặc biệt với đồ vật lưu giữ kỉ niệm ngày nhỏ, thầy tuyệt nhiên không đem vứt bao giờ. Hôm nọ, nhận đóng đồ từ nhà mẹ gửi sang, thầy còn rất mừng bảo ‘đã có lại trọn vẹn bộ sưu tập của mình thời tiểu học’.”

“... Vậy cô biết tại sao chỗ này để trống không?” Đứng đối diện kệ trong góc, Shioriko chỉ vào ngăn trước mặt. Đúng là có một khoảng trống đủ nhét đến vài chục cuốn sách khổ lớn.

Kirara nghiêng đầu, “O? Chỗ đó vốn không để trống mà nhỉ...”

Tôi cũng nhìn qua vai Shioriko. Hai bên khoảng trống là những số cũ của các tạp chí chuyên ngành *Peep! Mega Drive* và *Marukatsu PC Engine* mới nhắc khi nãy.

Chúng được bảo quản khá tốt. Số cũ nhất là ấn bản năm 1991, rồi đến các số của hai, ba năm sau. Phát hành từ cái thời tôi chưa vào tiểu học. Thậm chí tôi còn chẳng biết đến sự tồn tại của những cái tên này.

“À, phải rồi!” Kirara bỗng vỗ tay. “Vài ba ngày trước, bạn thầy đến trả số game và đĩa DVD đã mượn. Nguyên một thùng các tông chứa đầy đồ. Khi về anh ấy mang theo cả đồng sách và game đã cho thầy mượn. Có lẽ chỗ này từng để sách và tạp chí của anh ấy.”

Nghe vậy, đôi mắt Shioriko thoáng nheo lại sau cặp kính, “Người bạn đó là người thế nào ạ?”

“Thành viên của câu lạc bộ mỹ thuật thầy tham gia thời cấp hai. Họ vẫn làm bạn đến giờ, anh ấy thường đến nhà chúng tôi chơi. Cũng mê mẩn và sưu tập đủ thứ game. Hình như còn viết sách về mảng đó, viết cả light novel nữa. Tên anh ấy là Iwamoto Kenta... Hai người biết chứ?”

Tôi chưa từng nghe cái tên này, Shioriko thì nghĩ ngợi chốc lát rồi nói.

“Người đó ra mắt tác phẩm đầu tay khoảng ba năm trước nhỉ? Năm sau đó thì cho ra tác phẩm tiếp theo.”

Cô không nêu tên tác phẩm, phải chăng vì không nhớ ra. Light novel phát hành khá nhiều, tiệm sách cũ Biblia cũng không tích cực thu mua loại này, nhưng hiếm có cuốn sách nào Shioriko không nhớ. Có lẽ người bạn kia không nổi lắm ở lĩnh vực văn chương.

“Đúng vậy! Đó là người bạn thân nhất của thầy... Cả sau khi thầy qua đời, anh ấy vẫn thường qua thăm hỏi vì lo lắng cho tôi.” Kirara mỉm cười, xem chừng cũng khá thân với người bạn nọ. “Hay anh Iwamoto cần nhàn sách của thầy về nhỉ?”

“... Cũng có khả năng.”

Tôi thấy rõ Shioriko ngập ngừng một thoáng rồi mới trả lời. E rằng việc này không đơn thuần là “cần nhàn”.

“Ngoài ra gần đây còn ai vào phòng này không ạ?”

“Không... Ngoài anh Iwamoto thì chỉ có tôi.”

“Cô biết địa chỉ nhà anh Iwamoto chứ?”

“Vâng, vì thầy thường xuyên trao đổi đồ với bên đó. Anh ấy ở Yokodai... ngay gần ga thì phải.”

“Cô liên lạc ngay với anh ấy được không? Bảo rằng có việc gấp nên muốn đến thăm và nói chuyện.”

“Gì cơ? Ngay bây giờ à?” Kirara mở to mắt. Xem chừng bây giờ mới nhận ra đây không phải chuyện nhỏ như cô tưởng.

“Vâng, là việc rất quan trọng ạ.” Shioriko đáp lại dứt khoát. “Cô vui lòng gọi giúp...!”

Iwamoto Kenta nhận tin nhắn rồi trả lời đồng ý ngay, hình như anh ta đang ở nhà. Nhưng Shioriko lại đề nghị người đặt hẹn là Kirara không đi cùng.

“Bây giờ chưa thể kể chi tiết, nhưng cô cứ để hai chúng tôi đi thôi. Tôi sẽ giải thích rõ với cô sau.”

Mặc Kirara hết ép hỏi lý do lại trình bày nguyên do cô không thể vắng mặt, Shioriko đâu không nhượng bộ, hẳn đã nhận thấy tính nghiêm trọng

nào đó của sự việc lần này. Kirara chịu thua với điều kiện chúng tôi phải liên lạc với cô ngay nếu có chuyện, và đi gặp về phải giải thích mọi điều.

“Rốt cuộc là chuyện gì, em cho anh biết được không?” Tôi hỏi Shioriko khi lên tàu. Đang đợt nghỉ Tết, toa hầu như vắng khách. Trời chiều ngả bóng, mặt trời chênh chênh về Tây.

“Thì, em cũng mới đoán ra đại khái... Người tên Iwamoto Kenta kia có lẽ đã lấy trộm sách ở căn hộ của vợ chồng Isohara.”

“Em có chứng cứ gì không?”

Shioriko thì thầm, giọng nghiêm túc, “Các số tạp chí *Beep! Mega Drive* và *Marukatsu PC Engine* trên giá sách khi này đầu là số phát hành từ năm 1991. Nhưng số đầu của hai dòng tạp chí này xuất bản năm 1989. Em không thấy những cuốn từ số đầu tiên đến số ngay trước năm 1991 trên kệ!”

“Có thể anh Hidemi bắt đầu mua từ năm 1991... À, phải rồi!”

Vợ Hidemi nói rằng anh đã mua các tạp chí chuyên ngành về Mega Drive hay PC Engine “từ số đầu tiên”. Việc những số tạp chí đó không xuất hiện trên kệ quả là bất thường.

“Hồi hè, khi nhận đồng hồ mẹ gửi, anh Hidemi nói với vợ là ‘đã có lại trọn vẹn bộ sưu tập của mình thời tiểu học’. Anh ấy là mẫu người không vứt bỏ những món sưu tập từ xưa, toàn bộ sách về game đều được cất trong căn phòng đó... Nên đáng lẽ số tạp chí đầu tiên phải có mặt trên giá sách. Hơn nữa, những số xuất bản đầu tiên rất có giá trị, với người mê game, chúng là một kho báu đáng kể.”

Ra vậy, tôi thầm nghĩ. Chẳng có gì lạ khi một người cuồng đến độ viết cả sách về game nổi lòng tham, ra tay chiếm đoạt chúng.

“Có khi nào cuốn sách kỉ niệm đó là sổ cũ của tạp chí không?”

“Em không rõ nữa. Em nghĩ có khả năng nó lẫn trong đồng hồ bị lấy đi... Chỉ có đi đâu, cứ cho là thế, liệu chúng ta có nhìn ra nó là cuốn nào không? Vụ tìm sách lần này quả thật rất khó.”

Tôi còn đang ngẫm nghĩ, Shioriko đã tiếp tục giải thích.

“Người trực tiếp thấy ‘cuốn sách kỉ niệm’ chỉ có anh Hidemi và bà Miki. Anh Hidemi đã mất, bà Miki lại không nhớ... nên người thứ ba như ta khó mà đoán được. Đi đâu chúng ta có thể làm chỉ là mang những cuốn sách có vẻ giống giống đến gặp bà Miki để bà nhớ ra.”

“... Đúng thế nhỉ.”

Nghe nói mới thấy, hiển nhiên là vậy. Việc bà Miki yêu cầu bên thứ ba như chúng tôi tìm kiếm thứ chính bản thân còn không nhớ đúng là một yêu cầu có phần bất khả thi.

“Qua lời Kirara kể, ta nắm được vài điểm, nhưng em không chắc mình hiểu đúng chưa...”

Hình ảnh người phụ nữ bật khóc trong phòng khách bám chặt lấy tâm trí tôi. Chưa đầy một năm sau khi kết hôn, cô mất người bạn đời... Nếu bây giờ tôi mất Shioriko... Chỉ tưởng tượng thôi ngực tôi đã quặn thắt. Đặt bản thân vào trường hợp đó, liệu tôi có thể hợp tác với bà mẹ vợ vốn chẳng hòa thuận để tìm cuốn sách kỉ niệm như Kirara đang làm không?

Nghĩ đến một khả năng, tôi chột rùng mình, “Liệu có khi nào cô vợ nói dối?”

Dù nói không biết và bày tỏ rằng bản thân cũng muốn xem cuốn sách kỉ niệm, nhưng biết đâu cô ta đang bí mật cất giấu nó? Dù gì cô ta cũng là người khá nghiện game. Có thể lắm chứ, nếu đó là cuốn sách giá trị, lại là

vật kỉ niệm với người chồng quá cố... Thực tế thì bà Miki cũng nghi ngờ như vậy.

Nói ra cái tên Iwamoto có khi chỉ để đánh lạc hướng chúng tôi thôi. Trước mắt thì suy đoán này thật logic...

“Không thể phủ định khả năng đó, nhưng em nghi xác suất khá thấp.” Shioriko nhỏ nhẹ đáp.

“Tại sao?”

“Nếu đang giấu cuốn sách kỉ niệm, Kirara chẳng cần giả bộ không biết như thế. Đưa ra một cuốn sách khác và khẳng định ‘Nó đây’ là xong. Chỉ cần trí trá là nghe người chồng quá cố nói vậy, đằng nào cũng chẳng ai xác nhận được mà.”

“Có đánh tráo thì vẫn lộ bém khi đưa sang chỗ mẹ chồng thôi... À, phải rồi. Cuốn sách khổ bunko đó!”

Ý tôi là cuốn *Con người và Trò chơi* của Roger Caillois. Có thể tạm công nhận đó là “cuốn sách về game” mà người mẹ đã mua tặng con trai. Chỉ cần mang nó đến chỗ bà Isohara Miki, hẳn bà vẫn nhớ đã mua nó, thậm chí sẽ bị thuyết phục nếu Kirara kể “Hidemi đọc nó thời đại học và luôn trân trọng”. Làm vậy chẳng những không bị ai nghi ngờ, Kirara còn có thể giữ cuốn sách kỉ niệm cho riêng mình.

Đúng như lập luận của Shioriko, khó mà cho rằng Kirara đang nói dối. Tôi thở phào.

“Thời điểm này, chỉ có thể nói, khả năng Kirara giấu cuốn sách là không cao, và rất có thể người tên Iwamoto đã lấy một phần bộ sưu tập của Isohara Hidemi. Đương nhiên chúng ta phải lấy lại những cuốn bị mang đi, chỉ là...” Nhắm chặt mắt, Shioriko ấn ngón trỏ lên thái dương, “Làm sao để lấy lại đây...”

Iwamoto Kenta sống trong căn chung cư thấp bằng gỗ gần ga Yokodai. Nó cũ đến mức tường chừng sẽ bị phá dỡ bất cứ lúc nào. Bức tường xám nhem nhuốc, cầu thang và lan can cửa sổ gỉ sét. Khung cửa chớp cong vênh do ẩm ướt.

Không có chuông nên chúng tôi gõ cửa. Cánh cửa mở liền như đợi sẵn. Người đàn ông cao lớn xuất hiện trong chiếc áo hoodie bạc phết và quần denim sờn chỉ. Tóc tai bờm xờm, nhưng râu ria được cạo nhẵn nhụi trên khuôn mặt sắc nét. Yết hầu còn vết xước máu cho thấy anh ta chỉ vừa cạo xong.

“Chào anh. Chúng tôi là Shinokawa và Gora của tiệm sách cũ Biblia. Khi này cô Kirara liên lạc với anh hẳn có nhắc đến rồi...” Shioriko cúi đầu lí nhí, có lẽ do căng thẳng.

“À, vâng, xin chào... Kirara đâu ạ?” Anh ta bối rối tìm kiếm bóng dáng người quen.

“Cô ấy không đến ạ.” Shioriko nhìn lên. “Chúng tôi mạo muội đến gặp anh vì có chuyện quan trọng liên quan đến sách của anh Isohara Hidemi.”

Vừa nghe tên người bạn thân, Iwamoto dờ ra như bị giội nước lạnh, “Mời vào. Đứng đây nói chuyện không tiện.”

Anh ta nhanh chóng lui vào trong. Bước qua chỗ tháo giày chật hẹp, chúng tôi vào nhà. Căn hộ một phòng ngủ điển hình, phòng kiểu Nhật nằm trước gian bếp. Các chỗ trong tầm mắt thì đều sạch sẽ, nhưng sau cánh cửa phòng tắm khép hờ lấp ló vài bịch rác. Hẳn anh ta vừa dọn vội.

Chúng tôi vào căn phòng kiểu Nhật. Đập vào mắt tôi đầu tiên là chiếc bàn thấp để đặt máy tính và chiếc ghế bệt gần tường. Quả ra dáng chỗ viết lách. Những kệ sách cao kín tường giống hệt ở nhà Hidemi. Truyện tranh, phần mềm game và tiểu thuyết xếp lộn xộn trên giá, nhưng tổng thể lại tạo

cảm giác hơi hụt vơi đầy những khoảng trống.

Iwamoto ngồi bên chiếc bàn sưởi giữa phòng. Tôi định ngồi theo thì trông thấy một cuốn bunko đặt trên mặt bàn. Có lẽ anh ta đọc trong lúc chờ chúng tôi.

Đó là cuốn *Em gái tôi đòi nào dễ thương thế*. Tôi từng nghe tên này, một series light novel có tiếng, trên tờ hóa đơn kẹp giữa sách thay tấm thẻ đánh dấu có in tên tiệm sách Takino. Vậy mới nhớ, tiệm đó bán light novel. Nó nằm ở Konandai, ngay cạnh Yokodai này, không xa đây mấy.

Shioriko chợt lấy điện thoại ra, nhìn màn hình, “Xin lỗi, em có tin nhắn. Em đi trả lời chút nhé.”

Cô thì thầm với tôi rồi ra khỏi phòng. Có lẽ là Kirara hỏi han tình hình. Tôi miễn cưỡng ngồi xuống bên bàn sưởi.

“Vậy hai người có chuyện gì?” Iwamoto hỏi.

Shioriko còn chưa quay lại. Tôi đành hắng giọng kể qua loa sự tình. Rằng được bà Isohara Miki nhờ tìm cuốn sách kỉ niệm với con trai, chúng tôi đã tới căn hộ ở Ofuna nhưng chẳng thấy cuốn nào giống thế. Đến đây thì Shioriko quay lại. Cô nhìn cuốn light novel đặt trên bàn sưởi, mắt lóe lên sắc bén sau tròng kính. Đó là Shioriko khi sắp nói về sách, một Shioriko khác hẳn bình thường.

“Anh đọc light novel ạ?”

Iwamoto thoáng bối rối trước câu hỏi bất ngờ, rồi mau chóng thả lỏng, miệng nở nụ cười khoái chí, “Thật ra tôi cũng là tác giả viết light novel đấy. Đạo này tôi đang làm việc với nhà xuất bản để chuẩn bị cho tác phẩm mới. Không bắt kịp các tác phẩm bán chạy hiện nay thì...”

“*Em gái tôi đòi nào dễ thương thế*... Tập đầu xuất bản vào tháng Tám

năm 2008. Đã hơn ba năm trước.” Shioriko lạnh lùng cắt ngang. “Anh mua rẻ ở tiệm sách cũ cũng được thôi, nhưng tác giả cuốn này sẽ chẳng nhận được đồng nhuận bút nào cho giao dịch đó đâu.”

Shioriko nói bằng giọng đánh thép. Bầu không khí trong phòng như rung lên. Về mặt Iwamoto trở nên dữ tợn.

“Tụi bay cũng bán sách cũ còn gì? Loại căn bã sống kí sinh ngành xuất bản thì đừng có mở mồm ra về!”

Giọng điệu Iwamoto thay đổi hẳn. Tôi cảm giác thế này đúng với bản chất anh ta hơn.

“Đúng vậy. Tôi thất lễ rồi.” Shioriko cúi đầu một cách lịch sự thái quá.

Tôi không hiểu ý đồ đằng sau câu nói ấy của Shioriko. Chỉ có thể đoán rằng cô cố ý chọc giận đối phương.

“Như anh Gora vừa kể, hiện chúng tôi đang tìm cuốn sách bà Isohara Miki yêu cầu. Nghe nói hôm trước anh đã vào phòng làm việc của anh Hidemi để lấy về những cuốn sách và game cho mượn? Anh có để ý thấy gì không?”

“Chẳng có gì đặc biệt... Tao chỉ trả đồ cho Isohara, rồi lấy lại đồ của mình thôi.”

“Cụ thể anh đã mang gì về?”

“Ờ thì đại khái là cái máy PS^[27], mấy đĩa game của máy Sega Saturn^[28], rồi sách dạy chiến lược này nọ. Thi thoảng thằng đó lại muốn chơi game thời xưa, nên tao cho mượn sách. Nó bảo trước đây không đọc loại sách ấy, bây giờ thì thực sự không có thời gian mò mẫm.”

“Anh cho chúng tôi xem những thứ mang về được không?”

Iwamoto cau mày, nheo mắt nhìn Shioriko chăm chăm, “Để làm gì?”

“Ở căn hộ bên Ofuna có mất vài số cũ của tạp chí *Beep! Mega Drive* và *Marukatsu PC Engine*. Tôi nghĩ không chừng chúng lẫn trong đồng đồ anh mang về”.

“Tao không biết. Toàn đồ của tao thôi.”

“Nhưng gần đây ngoài cô Kirara, chỉ có anh là người vào phòng làm việc của anh Hidemi.” Shioriko điềm nhiên nói.

Iwamoto ngoác miệng, nhưng rốt cuộc chưa đáp trả ngay. Anh ta vuốt tóc như để trấn tĩnh, đoạn ngược lên trần nhà. Nụ cười thoáng hiện trên môi lúc nào không hay.

“Chắc không phải Kirara kêu mất tạp chí đâu nhỉ?”

Lần này tới phiên Shioriko ghen lời. Tôi đã hiểu lý do khiến cô sầu não về cách lấy lại đồ bị đánh cắp. Vì Kirara thậm chí còn không biết cuốn tạp chí nào đã biến mất, nên riêng chuyện chứng minh đây là vụ mất cắp đã là bất khả.

“Nhưng sự thật là chúng đã biến mất. Không ở căn hộ nhà Isohara, thì chỉ có thể ở trong phòng này.”

“Mày muốn bảo tao ăn cắp à?”

“Không, không đến mức đó. Tôi đã nói từ nãy rằng có khi anh cần nhìn về”

“Tao đểch cần biết! Khốn kiếp! Đã bảo là tao chưa từng thấy hay chạm vào mấy cuốn tạp chí như vậy!” Iwamoto xẵng giọng, đập tay xuống mặt bàn sười.

Tôi nhanh chóng nhích đến cạnh Shioriko, chuẩn bị ngăn chặn nếu Iwamoto động chân động tay.

“Vậy thì, hãy cho phép chúng tôi tìm trong phòng này.” Shioriko vẫn

bình tĩnh dằn ép đối phương.

“Hả?”

“Anh vừa nói chưa từng thấy hay chạm vào sổ tạp chí ấy nhỉ. Đó là lời nói dối. Tôi tin vào suy luận của mình... Chắc chắn tôi sẽ tìm ra những thứ bị mất ở đây”

“Tao báo cảnh sát đấy!”

“Anh cứ tự nhiên.”

Người đang vã mồ hôi lạnh chẳng phải Shioriko vừa đi ầm nhiên đáp lời, mà chính là tôi. Nếu Iwamoto gọi cảnh sát, chúng tôi sẽ là bên chịu bất lợi vì vào nhà người khác lại còn ép gia chủ cho xét nhà.

Tôi chợt nhận ra, Shioriko đang cắn chặt răng, mặt cắt không còn giọt máu như gắng gượng kìm nén nỗi sợ.

Đang tắc lưỡi lời điện thoại ra, Iwamoto bỗng nhìn Shioriko với nụ cười khiếm nhã, “Nếu không tìm ra thì tụi bay tính sao?”

“Tôi sẽ chấp nhận làm bất cứ đi ều gì.”

“Ồ, cô sẽ làm bất cứ đi ều gì thật à?”

“Vâng.”

Nụ cười của gã đàn ông lớn dần. Ánh nhìn dán lên thân thể Shioriko như muốn ăn tươi nuốt sống. Máu nóng bốc lên đỉnh đầu, chẳng cần gã nói ra tôi cũng hiểu gã đang nghĩ gì.

“Tụi bay có thể thoải mái tìm trong năm phút!” Iwamoto the thé nói vội.

Đây không phải chuyện đùa. Tôi chưa kịp từ chối, Shioriko đã gật đầu.

“Tôi hiểu rồi.”

“Không được!”

Tôi lắc đầu. Dù chỉ năm phút, nhưng Iwamoto cho chúng tôi lục lọi

không phải vì tức giận đơn thuần, mà có khi gã đã giấu đồ ở nơi rất khó tìm, hoặc có khi các món đồ ấy hiện không ở trong căn hộ này.

Shioriko siết chặt tay tôi. Đoạn nghiêng người, thì thầm vào tai tôi. Trong tình cảnh này mà tim tôi vẫn đập rộn rã vì hơi thở cô nóng bỏng.

“Sẽ ổn thôi anh. Cứ tin em.”

Tôi liếc nhìn Shioriko từ khoảng cách sát gần. Đó là ánh mắt tôi đã thấy bao lần, ánh mắt ngập tràn tự tin chỉ xuất hiện khi cô tháo gỡ bí ẩn về sách. Đành vậy. Tôi cũng sẵn sàng rồi. Thôi thì cứ nghe theo. Vạn nhất có chuyện, tôi liều mạng bảo vệ cô là được.

“... Nên tìm ở đâu đây?” Tôi hỏi.

Suy nghĩ chốc lát, Shioriko trở cánh cửa trượt sau lưng, “Anh xem trong tủ âm tường nhé. Em sẽ tìm trong bếp.”

Với kích thước của căn hộ một phòng ngủ, chỉ vài chỗ có thể giấu đến mấy chục cuốn tạp chí. Tủ âm tường đương nhiên là một nơi tiềm năng.

Tôi trượt mở cửa tủ. Ngăn dưới chứa đầy những vật dụng cần thiết cho sinh hoạt như chăn đệm và hộp đựng quần áo, nhưng ngăn trên bất ngờ để trống. Chỉ có vài thùng các tông và một số thiết bị gia dụng như quạt điện. Trong thùng toàn để những đồ linh tinh như bộ đi đầu khiến bị hỏng hay tấm bảng mạch trợ trợ, toàn mấy bộ phận của máy chơi game. Tôi kiểm tra cả chỗ giữa hộp đựng quần áo và chăn đệm, nhưng cũng chẳng thấy bóng dáng cuốn tạp chí nào.

“Còn hai phút!”

Giọng nói trầm dội lại từ sau lưng, lòng tôi như lửa đốt. Đã ba phút trôi qua! Tôi đã lục tủ rất kĩ. chỉ còn một nơi khác cần xem.

Tôi chui hẳn vào trong tủ, nâng tấm ván trên trần lên. Mùi gỗ cũ và bụi

ắm xộc vào mũi. Thử soi bằng đèn pin điện thoại nhưng trong phạm vi ánh sáng hắt tới tôi vẫn chẳng thấy thứ gì có vẻ là sách.

Một lớp bụi dày vốn bám quanh cái lỗ tôi thò đầu lên. Không có bằng chứng nào cho thấy ai đó đã lên trần trong ít nhất vài năm qua.

“Quá năm phút rồi! Hết giờ!”

Giọng Iwamoto phẫn khích vang lên. Tôi đành đặt lại tấm ván rồi ra khỏi tủ. Không chừng Shioriko tìm thấy tạp chí rồi.

Cô đang ngối nghiêng chân một bên, mặt và tay dò vào trong chỗ để đồ dưới bồn rửa chén.

“Dừng lại! Ra đây nhanh!”

Nghe Iwamoto giục, Shioriko bất đắc dĩ lùi lại. Trên tay chẳng có gì. Vậy là cô cũng không tìm thấy tạp chí.

“Thế nào, có đồ bị mất hay gì đấy lòi ra không?”

Shioriko không đáp, chỉ lặng thinh nhìn xuống.

Iwamoto cười đắc thắng, “Loại phụ nữ chết tiệt coi người khác là ăn trộm... Đầu tiên cô em cứ dập đầu xin lỗi đã nhỉ!”

Ra khỏi đây thôi! Tôi hạ quyết tâm. Thật tiếc vì không lấy lại được đồng tạp chí, nhưng làm sao có thể đánh đổi sự an toàn của Shioriko! Tôi chậm rãi di chuyển về phía cửa ra vào để không bị chặn đường rút lui, đồng thời thủ thế sao cho tiện xen vào giữa hai người bất cứ lúc nào.

Tôi tuyệt đối sẽ không để Shioriko thực hiện các yêu cầu của gã đàn ông này.

“... Tôi không làm.” Giọng nói thoát ra từ môi Shioriko. Đoạn cô ngẩng lên, nhìn chăm chăm vào Iwamoto. “Tôi sẽ không dập đầu trước anh.”

“Hả? Mà...?”

“Tôi đã tìm thấy đồ bị mất. Chúng sẽ tới đây ngay.”

Cô vừa dứt lời thì tiếng gõ cửa vang lên. Tất cả cùng nhìn ra.

“Cửa không khóa đâu. Mời vào!” Shioriko tự ý trả lời.

Cánh cửa lập tức bật mở. Một người đàn ông mặc áo len đen, đeo tạp dề, tay ôm thùng các tông xuất hiện. Cậu anh vẫn lún phún râu như thường lệ.

“Anh Renjo?” Tôi ngạc nhiên chào.

“Ồ! Gora cũng ở đây nhỉ! Anh biết ngay mà.” Takino Renjo, chủ tiệm sách Takino, vừa nói vừa đặt chiếc thùng các tông xuống sàn bếp.

“Sao anh lại ở đây?”

“Sao giảng gì nữa! Hiển nhiên là vì anh nhận được tin nhắn của Shinokawa. Con bé bảo vài ba ngày trước có đồ ăn cấp đưa tới tiệm nhà anh, nếu anh ra tiệm thì gom lại và mang đến đây. Anh bèn làm theo!” Đoạn, anh quay về phía Iwamoto, cười mĩa. “Anh Iwamoto, cảm ơn hôm nọ đã bán chúng cho tôi. Giá không phải đồ ăn cấp thì còn quý hóa nữa!”

Bị xướng tên, Iwamoto đứng như trời trồng, khuôn mặt tái nhợt. Cuối cùng tôi cũng hiểu ra sự tình.

Gã đàn ông này đã đến tiệm Takino bán đồng sách lấy cấp từ phòng làm việc của người bạn quá cố, rồi mua cuốn light novel và ra về. Thấy cuốn sách khổ bunko đó, Shioriko đoán ra sự tình, bèn liên lạc với anh Takino. Hẳn đó chính là lý do khiến cô kiếm có trả lời tin nhắn ai đó rồi tạm rời chỗ ng ồi khi nãy.

Đoạn trò chuyện tiếp theo và việc lục lọi căn nhà chỉ là mẹo câu giờ đợi anh Takino đến... À không, có một ngoại lệ. Đó là lời chọc tức Iwamoto khi nãy.

“Khi này anh đã tuyên bố hùng hồn nhĩ? Ràng ‘chưa từng thấy hay chạm vào mấy cuốn tạp chí như vậy’!” Vừa nói, Shioriko vừa mở chiếc thùng các tông đặt dưới sàn.

Trên cùng là cuốn tạp chí *Marukatsu PC Engine* có hình minh họa con rồng xanh. Dưới tên tạp chí là dòng chữ be bé “Số đầu tiên”.

“Như đã nói, tôi tìm ra đồ bị mất rồi... Anh kể sự tình cho chúng tôi nghe được chứ?”

“Công việc mà cứ dính tới hai đứa là y như rằng chẳng được lợi lộc gì. Đồ ăn cấp rỗi này nọ nữa chứ.” Takino chua chát nói ở cửa, lúc xỏ giày chuẩn bị về

“Tụi em đã gây rắc rối, xin lỗi anh.” Shioriko lúng túng cúi đầu.

Takino phì cười, phẩy tay, “Ấy, đừng tưởng thật! Anh đùa mà. Cũng hên là bên anh tránh được việc bán hàng ăn cấp.” Anh hất cằm về bóng Iwamoto ở sâu trong phòng. “Khoảng nửa năm gần đây, gã thường đến tiệm anh bán mấy game và sách dạy chiến lược khá hiếm. Anh cứ tưởng vớ được ông khách tỉ mỉ năng, ai dè... Có lẽ gã túng quần tỉ mỉ bạc.”

Nghe Takino nói vậy, tôi mới thấy căn phòng này hầu như không có thứ gì giống bộ sưu tập game. Kệ sách và tủ đồ hồng lố chỗ. Đến máy chơi game mới nhất cũng chẳng có. Dù Kirara đã nói Iwamoto vừa sưu tập vừa viết sách về game.

“Vụ hoàn tỉ mỉ đóng đồ lấy cấp qua Tết hẵng bàn. Liên lạc với anh khi mọi sự xong xuôi nhé. Vậy thôi, hai đứa ăn Tết vui vẻ!”

Takino bảo giờ phải đến nhà khách hàng để thu mua sách, rồi rời đi. Tôi và Shioriko trở vào trong. Iwamoto đang lơ đãng tựa vào cửa sổ.

“Xin lỗi anh nhé.” Shioriko thì thầm khi chúng tôi cùng mở thùng các

tổng kiểm tra.

“Hả? Vì chuyện gì cơ?”

“Vì em không tìm được lúc nào để nói ý định của mình cho anh...
Thành ra khiến anh thực sự phải lục tủ.”

“Có sao đâu. Anh hiểu mà.”

Giải thích không khéo có khi còn bị phát hiện.

Bấy giờ đâu còn cách nào khác. Nhưng tôi rất vui vì Shioriko quan tâm đến cảm nhận của mình.

“Hai đứa bay thân nhau quá nhỉ. Đang hẹn hò à?” Iwamoto bắt chuyện.

Tôi giờ nắm tay về phía gã, khoe chiếc nhẫn cưới. Không hiểu sao Shioriko cũng tạo dáng tương tự với vẻ mặt nghiêm túc, dù thật ra vợ chồng tôi đâu nhất thiết phải làm thế.

“Lấy nhau rồi à...” Nhìn chăm chăm vào ngón tay trống trơn của mình, Iwamoto lẩm bẩm. Nắng chiều chiếu qua cửa sổ, rọi lên gương mặt trông nghiêng, gã khẽ khịt mũi. “Chết hết đi có phải tốt không.”

Dứt lời, chính Iwamoto lại tỏ ra bối rối hơn ai hết. Gã lắc đầu quây quạy, mắt ánh lên tia hoảng sợ, “À không phải, tao không thực sự nghĩ ai đó nên chết đi đâu. Chỉ là buột miệng thôi... Đừng kể với ai nhé.”

Từ “ai” ấy, hẳn là để chỉ “Kirara”. Cả tôi và Shioriko đều không đáp lời. Nên Iwamoto bắt đầu kể chuyện để lấp đầy bầu không khí câm lặng.

“Vốn tao và Isohara đã hứa với nhau. Đứa nào tới trước thì đứa còn lại được tùy ý mang đi thứ mình thích khi chia đồ đạc của người kia. Nên tao lấy sách của nó nào vấn đề gì? Sách kỉ niệm về game cái khỉ gió. Vì nó nói với bà già câu chuyện hoang đường ấy thành ra vụ chia kỉ vật sẽ chẳng bao giờ xảy ra! Tao thì phải trả hóa đơn cuối tháng, rồi còn sắp gia

hạn hợp đồng thuê nhà...”

“Khoan đã.” Shioriko buột phải lên tiếng chặn lời tâm sự lê thê lại.
“‘Câu chuyện hoang đường’ nghĩa là sao?”

Iwamoto nhếch mép cười, “Rõ mồn một còn gì. Nó nhằm vào bà già nó. Tụi bay không biết rõ bà già phải không? Một người cho rằng cách giáo dục con cái của mình là tuyệt đối. Nên làm gì có khả năng bà già mua tặng nó cuốn sách game khi gió chẳng liên quan gì đến mấy môn huấn luyện con ngoan trò giỏi kia chứ!”

Tôi nhớ lại cuốn *Con người và Trò chơi*. Nó là kết quả sự thỏa hiệp với sở thích của con trai. Bà Miki mà mua sách về trò chơi điện tử thì thật khó tin. Đây là đi đâu chúng tôi cũng bắn khoăn mãi.

“Nhưng chính anh Hidemi đã nói là thấy cuốn sách kì niệm mà.”

“Có thể chỉ là trò đùa ác ý. Chắc nó muốn khiến bà già bận tâm rồi ‘thường thức’ phản ứng của bà ấy chẳng hạn. Thằng chả coi vậy mà khá xấu tính đó.”

“Nghĩa là sao?”

“Hồi xưa tao cũng khoái vẽ tranh, nhưng lại giỏi văn vẻ và dựng cốt truyện hơn...”

“Tôi không hỏi chuyện đó. Anh trả lời vào câu hỏi đi!”

Shioriko xen ngang, nhưng Iwamoto vẫn tiếp tục câu chuyện với vẻ phiêu chán.

“Thi cứ nghe hết đã... Hồi sinh hoạt cùng nhau tại câu lạc bộ mỹ thuật thời cấp hai, nó thường bảo rằng nếu tao thành tiểu thuyết gia, nhất định nó sẽ vẽ minh họa bìa sách cho tao, nên từ giờ đến lúc ấy nó sẽ gắng hết sức thành họa sĩ chuyên nghiệp.”

Đúng là ước mơ của học sinh trung học. Nhưng mấy ai hiện thực hóa được những giấc mộng thời mới lớn? Vậy mà Isohara Hidemi, rồi cả cái tên Iwamoto từng một lần làm tiểu thuyết gia chuyên nghiệp này đã thực hiện được... Thật đáng khâm phục.

“Nó thành dân chuyên nghiệp trước. Rồi tao cũng gặt được giải cây bút mới của một nhà xuất bản nhỏ, tất tả chuẩn bị ra mắt tác phẩm. Tham khảo ý kiến của biên tập viên phụ trách bản thảo xong, tao đề nghị nó vẽ minh họa. Vậy mà nó từ chối, viện cớ quá bận bịu. Dù nó còn rõ hơn tao tranh minh họa có ảnh hưởng thế nào tới doanh số bán light novel... Thằng đó nói sẽ vẽ tranh ủng hộ bù nên xin tao tha cho.”

“Biết đâu anh ấy bận thật thì sao?” Shioriko nói

Tôi cũng nghĩ vậy. Dù bận, Hidemi vẫn nói sẽ vẽ tranh ủng hộ, nên coi như đã đủ tình nghĩa.

“Không phải!” Iwamoto hét lên, đập mạnh vào ô cửa sổ gần đó. Tầm kính phát ra tiếng rảng rắc chẳng lành. “Tao biết! Lý do là một thằng vẽ minh họa nổi tiếng như nó không muốn hợp tác với loại nhà văn tạp nham!”

Căn phòng rơi vào im lặng. Iwamoto giật mình nhìn quanh, dường như sức nhớ ra mình đang ở vị thế không thể giận dữ với người bạn quá cố.

“Dù sao, thế gian đâu có ai là người tốt tuyệt đối... Mà này, tao có việc muốn nhờ.” Iwamoto lê gối lại gần chúng tôi. “Tụi bay có thể giấu Kirara vụ tao lấy đồ ở căn hộ đó không? Suy đến cùng đồng tap chí sẽ quay về chỗ cũ mà? Ngay lập tức thì hơi khó, nhưng tao đảm bảo sẽ hoàn toàn bán cho tiệm Takino.”

Không còn hứng nghe thêm nữa, chúng tôi bắt đầu kiểm tra thùng các tông. Nhìn kĩ thì hình như còn gì đó phía dưới tạp chí.

“Tao không muốn làm tổn thương Kirara. Con bé còn nghĩ tao đáng tin nữa, đúng là một đứa hiền lành. Với tao, nó như đứa em gái đáng yêu vậy...”

Thấy cuốn sách khổ lớn dưới đáy thùng, tôi tròn mắt dù liên quan đến game nhưng đó là loại sách lần đầu tôi thấy. Có cả thứ thế này cơ à!

“Quả nhiên, đây à... Trong dự liệu nhưng vẫn bất ngờ...” Shioriko nói, xem chừng đã lường trước. Cô cầm sách lên, kiểm tra nội dung. Nói vậy, lẽ nào đây là...

“Anh Iwamoto!” Vừa gọi, cô vừa gấp sách lại bỏ vào thùng. “Cô Kirara tin tưởng anh vì anh là bạn thân của người chồng cô ấy rất mực kính trọng... Còn anh Hidemi hứa chia sẻ vật với anh vì cho rằng anh là người xứng đáng để giao phó những thứ quan trọng của anh ấy. Giả dụ người ra đi trước là anh, nhất định anh Hidemi sẽ cẩn thận gìn giữ kỉ vật của bạn mình. Dù cho cuộc sống khó khăn đến đâu...”

“Mày thì biết gì về Isohara! Mày đã từng gặp hay nói chuyện với nó chưa?”

“Chưa, tôi chưa từng.” Shioriko đóng thùng rồi từ từ đứng dậy. “Nhưng tôi tin vậy. Thật đáng tiếc vì không còn cách nào chứng minh suy nghĩ của tôi là chính xác... Mình đi thôi, anh Daisuke!”

Iwamoto không thốt nên lời.

Tôi ôm chiếc thùng đứng lên. Chẳng còn việc gì cần làm ở đây nữa. Chúng tôi rời căn hộ. Giây phút đóng cửa, tôi thấy Iwamoto vẫn ngẩn ngơ bất động như tảng đá.

Cả tôi lẫn Shioriko đều không rõ Iwamoto Kenta về sau ra sao. Từ bữa đó gã không liên lạc với ai, tôi ghé thăm thì gã đã chuyển đi. Tôi thử tìm

số liên lạc và gọi tới nhà bố mẹ Iwamoto thì họ bảo gã bắt vô âm tín nhiều năm rồi.

Chỉ là tôi nghe kể, khi chuẩn bị mở cửa tiệm sau Tết, anh Takino thấy phong bì tiền nhét trong hòm thư. Số tiền đúng bằng khoản trước đây anh trả cho Iwamoto.

Kirara không báo cảnh sát về vụ thiệt hại. Cô buồn khi biết Iwamoto lấy cắp rồi đem bán những món đồ quan trọng của chồng, nhưng không sao giận nổi.

“Sau tang lễ của thầy, vào lúc tôi đau khổ muốn chết đi, anh ấy đã luôn ở bên. Nấu cho tôi ăn, đưa tôi đi dạo cho khuây khỏa... đi đâu đến người trong gia đình tôi cũng chưa từng làm. Tôi còn nghĩ, hẳn đây chính là cảm giác có anh trai.”

Nhắc mới nhớ, Iwamoto cũng từng bảo gã coi Kirara như em gái. Khi đó tôi cho rằng gã làm vậy chỉ vì động cơ nào đó, nhưng không chừng những hành động ấy ẩn chứa sự quan tâm thật lòng.

Khi gã đàn ông đó nói câu “Đâu có ai là người tốt tuyệt đối”, tôi cảm thấy vẫn còn vế sau. Ấy là, thế gian này cũng chẳng có người xấu xa hoàn toàn.

Dù sao, chúng tôi đã không còn liên quan gì đến gã. Ngay cả bây giờ, thỉnh thoảng lên mạng thử tìm, tôi cũng chẳng thấy dấu vết tiểu thuyết gia nào tên là Iwamoto Kenta hết.

Quay trở lại câu chuyện cuối năm 2011, tôi xin phép kết thúc bằng việc thuật lại chuyến ghé thăm người yêu cũ chúng tôi tìm sách, vào buổi sáng giao thừa, 31 tháng Mười hai.

“Chị Kirara cũng tới đấy à?”

Khi đã an tọa trong gian phòng khách rộng có tầm nhìn tuyệt đẹp, bà Miki hỏi bằng giọng cứng nhắc. Nghe như không phải chào hỏi vợ của con trai, mà đang yêu cầu chúng tôi giải thích. Kirara ngẩng chò ở mép ghế sofa, lưng thẳng tắp.

“Ồ, dạ vâng. Con đến rồi ạ!” Cô gật đầu như cái máy. Nhìn thế nào cũng thấy, rõ ràng cô đang căng thẳng.

Shioriko nói, “Anh Hidemi vốn định cùng cô Kirara mang cuốn sách kỉ niệm đến rồi cho mẹ và vợ xem nó tại đây. Kirara cũng chưa biết đó là sách gì đâu ạ.” Shioriko nhấn mạnh việc Kirara không giấu cuốn sách, nhưng bà Miki vẫn lặng im. “Chúng cháu đến đây, mong tái hiện lại đúng nhất có thể đi đầu anh Hidemi đã muốn làm, bao gồm sự hiện diện của cô Kirara. Vì đi đầu này có ý nghĩa nhất định.”

“Nghĩa là sao?”

“Cháu sẽ giải thích sau. Trước hết...” Shioriko đưa mắt ra hiệu cho tôi.

Khi đặt thùng các tông lên mặt bàn kính hiện đại, tôi đã lo bà Miki phật ý, nhưng bà chỉ im lặng. Tất nhiên, trong thùng là bộ sưu tập của Hidemi từng được gửi từ biệt thự này đến căn hộ ở Ofuna. Ngoài đóng lấy lại từ chỗ Iwamoto Kenta còn có thêm vài cuốn sách ở phòng làm việc của người đã khuất.

“Những thứ cô sắp thấy là sách về game mà anh Hidemi giữ từ nhỏ. Xin cô hãy lên tiếng nếu nhớ ra đi đầu gì.”

Đan hai tay trước mặt, bà Isohara Miki nhòai người tới trước. Tôi lấy ra số đầu tiên của tạp chí *Beep! Mega Drive* và *Marukatsu PC Engine*, đặt lên mặt kính không chút bụi.

“Tôi không nhớ.” Bà lắc đầu.

Các số tập chí sau cũng thế. Tiếp theo, tôi lấy ra vài cuốn truyện tranh chuyển thể từ game. Bà chẳng phản ứng gì. Kirara thì hào hứng, đôi mắt sáng lên, nhưng bà không khí khiến cô không tiện vươn tay ra cầm.

“Còn một cuốn ạ.” Nhòm vào thùng, tôi nói.

Đó chính là cuốn sách lạc loài giữa đồng tạp chí Iwamoto cố bán. Trong khoảnh khắc, ánh mắt tôi và Shioriko chạm nhau. Nếu không phải nữa thì mọi đi đâu chúng tôi làm chỉ là vô nghĩa.

Tôi hít một hơi, đoạn lôi cuốn sách ra.

Đây là một cuốn sách khổ lớn, bìa cứng mỏng màu trắng ghi *Tuyển tập piano Final Fantasy 5*. Một đĩa CD cùng nhan đề gài ở ô tròn bế thùng trên bìa. Nhờ được bọc ni lông nên trạng thái sách khá tốt.

“Ủa! Cái gì thế này? Tôi lần đầu thấy đó! Nhà tôi có loại sách này ư!” Kirara thình lình hét lên. Quá phấn khích, cô chống hai tay lên bàn, nhòm cuốn sách qua vai tôi.

“Sách CD à? Phải không? CD nhạc nền game à?”

“Không.” Shioriko lắc đầu. “Là đĩa CD bản tập mẫu... của sách dùng cho biểu diễn.”

“Biểu diễn?”

Cho xem nội dung sẽ nhanh hiểu hơn. Nghĩ vậy, tôi mở sách.

Không có chữ hay hình minh họa nào cả, sách chỉ in những bản nhạc.

“Đây là tuyển tập các bản nhạc soạn cho piano dành cho người mới bắt đầu. Vốn là các ca khúc trong *Final Fantasy 5*. Sách xuất bản năm 1993, thời điểm các bản nhạc của ca khúc trong game ít được công bố. Tuyển tập piano này còn có của *Final Fantasy 4* và *Final Fantasy 6* xuất bản trước và sau nó, hiện cuốn nào cũng hiếm và mang giá trị cao.”

Đó là lý do khiến Iwamoto lấy cắp cả cuốn sách này cùng đồng tạc chỉ game số cũ. Có vẻ anh ta không ngờ đến khả năng đó là sách bà Miki mua tặng cho con trai.

“Khi nghe kể anh Hidemi chơi ca khúc trong Final Fantasy 5 theo yêu cầu của Kirara tại buổi giao lưu, cháu đã thắc mắc.”

Trong lúc Shioriko giải thích, tôi lên quan sát bà Miki. Bà im lặng lắng nghe. Việc bà không phủ nhận chứng tỏ đây đúng là cuốn sách cần tìm. Nhưng trông bà như bắn khoăn đi đầu gối.

“Theo lời cô Kirara, anh Hidemi không biết chơi đàn theo cảm âm, tức là không thể đàn lại ca khúc chỉ qua việc nghe nó. Vì thế ‘số bài biểu diễn được từ nhỏ đến giờ chẳng hề tăng’. Nghĩa là khi còn bé, anh Hidemi đã nhìn bản nhạc của ca khúc trong *Final Fantasy 5* và luyện tập theo. Ở nhà này cũng có piano.”

Hôm nay, tôi cũng thấy nó khi đi qua phòng tiếp khách dưới tầng. Chắc Hidemi đã học đàn ở đó.

“Dù là phần mềm game đầu tiên chơi, nhưng người không hứng thú với piano như anh Hidemi lại dành dụm số tiền tiêu vặt ít ỏi để mua sách nhạc thì quả không tự nhiên. Nếu vậy, người mua cuốn sách này chính là người dạy anh chơi piano khi đó, cô Miki...Cháu nghĩ đây chính là cuốn sách kỉ niệm anh Hidemi đã nói.”

Mọi ánh nhìn dồn về phía bà Miki. Sự im lặng bao trùm gian phòng khách.

“... Phải vậy không ạ?” Kirara hỏi.

Một lúc lâu sau, bà Miki mới chậm rãi mở miệng với vẻ mệt mỏi, “Đúng là tôi đã mua nó. Tôi nghĩ nếu là loại nội dung này, không chừng

Hidemi sẽ thấy hứng thú với piano... Vì tôi biết đó là nhạc trong game mà thằng bé yêu thích.”

Nói cách khác, bà cũng ấp ủ tâm sự giống như khi mua cuốn *Con người và Trò chơi* cho Hidemi. Có lẽ bà muốn con trai bằng cách nào đó sẽ trở thành người được giáo dục tốt như quan niệm của bà.

“Nhưng ngay cả khi mua cuốn sách nhạc này cho nó tập, tôi cũng chẳng thấy thằng bé vui vẻ chút nào. Nó từng khóc lóc rằng ‘Thay vì gõ piano thế này thì cho con chơi game còn hơn’. Nên tôi chẳng ngờ đây lại là cuốn sách kỉ niệm.” Giọng bà trầm xuống, đáng vẻ như bé lại so với trước khi mở lời. “Đúng là cuốn sách chứa đựng kỉ ức, chỉ có đi đâu là kỉ ức không mấy dễ chịu. Chắc Hidemi muốn nói với tôi đi đâu đó. Các môn học khác cũng mang tới toàn kỉ niệm chẳng mấy hay ho. Cả những kỉ ức với tôi cũng vậy...”

“Không phải thế!” Kirara chột bật khỏi sofa. Cơ thể nhỏ nhắn trông bỗng cao lớn lạ kì. “Thầy không phải kiểu người sẽ nói, hay thậm chí nghĩ những đi đâu như thế đâu ạ. Bởi vì...” Kirara không nói hết được. Nước mắt tràn mi.

Bà Miki rút khăn tay khỏi túi áo, đưa cho Kirara, điều bộ vô cùng sửng sốt. Cô con dâu nhận lấy và xin lỗi bằng giọng nghèn nghẹn.

“Thầy luôn nói rằng được mẹ dạy bảo rất nhiều đi đâu. Tuy bị bắt làm những việc bản thân chẳng hiểu rõ cũng không hứng thú, nhưng đi đâu hữu ích cho công việc. Thầy thấy hổ thẹn vì đã phụ sự kì vọng của mẹ.”

Lớp học vẽ là tiện đề cho công việc vẽ tranh minh họa, môn ngoại ngữ và piano thì hữu dụng khi giao lưu với người hâm mộ. Tuy kết quả khác hẳn mong muốn của bà Miki, nhưng rõ ràng những kĩ năng Hidemi bị ép học đi đâu có ích. Ngay kể ngoài cuộc như tôi còn nghĩ được vậy, thì hẳn

người trong cuộc phải cảm nhận rõ hơn nhiều.

“Dù bấy giờ cực kì ghét, nhưng nếu chỉ làm điều mình thích thì sẽ không học được gì. Nên khi nhìn lại thành tựu đạt được, thầy luôn nghĩ, mẹ đã cho mình những trải nghiệm thật đáng quý.”

Mặt bà mẹ vẫn không tươi lên. Đứng vào vị trí người con trai, việc bị bắt ép rõ ràng chẳng khiến người ta vui vẻ. Cái gọi là “trải nghiệm đáng quý” suy cho cùng là phán đoán của lý trí dựa trên kết quả đạt được.

“Nó thật lòng nói vậy sao?”

“Vâng! Đâu cần nói dối làm gì ạ! Thầy là người hiền lành và trung thực mà! Mẹ phải là người rõ nhất chứ!”

Như đã mất kiên nhẫn với người mẹ chồng cứ mang vẻ mặt ủ dột, Kirara chớp lấy cuốn sách từ tay tôi, bắt đầu lật ra bằng động tác dứt khoát. Mở đến một trang, Kirara đưa cho mẹ chồng xem.

“Bản này! Ca khúc này ạ! *Cố hương yêu dấu*! Buổi giao lưu khi nãy chị Shinokawa kể ấy ạ, nếu thầy không chơi bài này theo yêu cầu của con, có lẽ chúng con đã không lấy nhau! Nhờ mẹ mà, à, không, vì vậy mà anh ấy lỡ lấy con. Mẹ không vui... nhưng thầy rất hạnh phúc...”

Kirara còn chưa nói xong mà câu cú đã lộn xộn cả.

Bà Miki hết nhìn Kirara đang bối rối, lại nhìn trang sách mở, cuối cùng bất ngờ mỉm cười.

“Con quả là đứa trẻ kì lạ.” Cầm chiếc khăn tay trên bàn, bà Miki đứng dậy lau những giọt nước mắt vương trên má Kirara. “Giống Hidemi thật đấy.”

Cuối cùng tôi đã nhận ra. Shioriko dẫn Kirara đến đây là để cô nói ra chuyện này. Hẳn Hidemi cũng định kết nối hai người.

Bà Miki cầm cuốn sách, nhìn xuống bản nhạc.

“Tôi vẫn nhớ ca khúc này... Dù không biết gì về trò chơi điện tử, nhưng nó là một giai điệu đáng nhớ. Hidemi cũng rất thích nó, hai mẹ con thường luyện tập cùng nhau.”

“Con cũng rất thích bài này... Vì nó là ca khúc chứa đựng kỉ niệm quan trọng nhất.” Kirara đáp.

Bà Miki chợt ngừng mặt, “Hay giờ tôi chơi bản này nhé?”

“Thật hả mẹ? Hay quá ạ!”

“Hôm trước tôi vừa nhờ thợ lên dây đàn. Đạo này chẳng đụng vào, không biết liệu còn chơi tốt không.”

Nụ cười vô tư bùng nổ trên khuôn mặt còn vệt nước mắt của Kirara. Người mẹ chững nheo mắt như bị chói trước nụ cười đó.

“Con rất muốn nghe! Xuống phòng khách dưới lầu ạ?”

Kirara nhanh chân tiến về phía cửa. Ôm cuốn sách trong lòng, bà Miki vội đuổi theo.

“Đợi chút đã. Bình tĩnh nào con...”

Tôi và Shioriko nhìn nhau. Vậy mới nhớ, tôi chưa từng nghe bản phối piano của ca khúc này. Quả là dịp tốt.

Chúng tôi cũng đứng lên, theo sau hai mẹ con.

“Chuyện đến đây là hết. Con thấy sao?” Shioriko hỏi trong khi chờ đèn xanh.

Câu chuyện hóa dài dòng, nên hai mẹ con đã lên xe van rời bãi đỗ, định đến nhà Daisuke bên Ofuna để tìm sách.

“Thú vị lắm ạ!”

Nghe cảm tưởng của cô con gái đang ngồi trên ghế an toàn cho trẻ em,

Shioriko thấy nhẹ nhõm. Cô đã kể được nhiều chi tiết hơn chuyện về cuốn Hoa cam ba lá. Có lẽ nhờ việc giấu tên các nhân vật.

Về tình hình hiện giờ của Kirara, Shioriko chỉ nghe kể. Kirara vẫn sống trong căn hộ ở Ofuna, vừa đi làm vừa diễn cosplay. Người kể cho Shioriko là bà Miki. Từ bữa đó, mối quan hệ mẹ chồng nàng dâu có vẻ khá tốt. “Khiến những mối quan hệ tồi tệ hóa thành thân thuộc, sách thật tuyệt cú mèo! Con sẽ chăm chỉ đọc nhiều sách hơn nữa ạ!”

Shioriko cạn lời. Không phải ý đó, cô vốn mong con gái hứng thú với các mối quan hệ giữa người với người hơn kia. Cách mình kể chuyện sai chỗ nào chẳng? Phải công nhận rằng trong việc thuật lại diễn biến sự vụ liên quan đến sách, Daisuke khéo léo hơn cô nhiều. Dù Shioriko đã thử bắt chước chồng.

Đền chuyển xanh, Shioriko rẽ trái ở ngã tư Shochikumae. Tên ngã tư đặt theo tên trường quay phim cũ ở Ofuna. Ngay gần đây là nhà mẹ đẻ của Daisuke.

Shioriko đậu xe trong bãi đỗ được xây sau khi khu nhà lân cận bị tháo dỡ. Tobirako cầm chìa khóa cửa chính trong tay, lao khỏi xe như thường lệ. Cô bé muốn xem kho sách, nơi từng là quán cơm.

Căn nhà từng là quán cơm này vẫn như ngày xưa. Sau khi Shioriko và Daisuke lấy nhau, mọi người đã bàn việc bán hoặc xây lại nó, nhưng rồi lại để nguyên. Bà Eri mẹ chồng cô vẫn sống ở tầng hai. Hôm nay là ngày nghỉ nên hình như bà đã ra ngoài.

“Chị chủ tiệm?”

Nghe tiếng gọi ở lối vào, Shioriko quay lại. Một cô gái trẻ với mái tóc ngắn và dáng người dong dỏng đang đứng đó. Chiếc áo khoác bò và quần jeans đen bó rất hợp với khuôn mặt lạnh lợ.

“A, Kosuga... Hôm nọ phiền em quá.”

Shioriko vừa cúi đầu, Kosuga Nao đã tươi cười, khoe hàm răng trắng bóng. “Không đâu ạ, em mới phải xin lỗi vì phiền chị. Cảm ơn chị đã cho em ngủ nhờ, còn đãi cả bữa sáng.”

Gia đình Shioriko quen biết Kosuga Nao qua vụ trộm cuốn sách *Người đi một lú - Thánh Andersen*^[29] của Koyama Kiyoshi. Khi đó Nao mới học cấp ba, còn giờ đã là học viên cao học, nghe nói nghiên cứu Văn hóa học so sánh.

Nao học cùng trường cấp ba với Ayaka, em gái Shioriko. Năm cuối cấp hai đứa còn chung lớp, ra trường vẫn giữ liên lạc tới giờ. Hôm trước, tại buổi họp mặt cựu sinh viên ở Kamakura, Ayaka say khướt nên Nao đưa về rồi ngủ lại nhà Shioriko luôn.

“Chị đến đây vì công việc của tiệm ạ?”

“Không, chị lấy chút đồ chồng để quên... Em thì sao?”

“Em đi làm thêm. Ở quán ăn ngay kia kìa. Hôm nay em không có tiết.”

Nao chỉ về phía nhà hàng lâu đời bên kia đường. Nhắc mới nhớ, cô từng nghe kể Nao làm thêm ở đó.

Hai người không biết nói gì tiếp, cứ gượng gạo cười. Dẫu sao tình hình bây giờ vẫn khá khâm chán, hồi xưa hề gặp nhau là chẳng nói nổi chuyện gì kia. Chẳng hiểu sao hai bên lại kị rợ nhau nữa, Shioriko nghĩ thầm.

“A, chào chị Nao!”

Từ trong nhà, Tobirako lộ mặt ra, tay ôm cuốn sách mỏng khổ lớn. Đó là một cuốn sách cũ trong kho, nhan đề *Con hổ bùn - Những ghi chép ảo tưởng của Miyazaki Hayao*^[30]. Có lẽ tranh vẽ trong sách đã thu hút cô bé.

“Ồ, khỏe không nhóc?” Nao tươi cười chào. Cứ không dùng kính ngữ,

giọng Nao lại mang ngữ điệu nam tính thành quen. Tobirako cũng nhòẻn cười.

“Vâng, khỏe ạ! Thế nha chị! Em đọc sách đã!”

Cô bé kết thúc câu chuyện trong chớp nhoáng rồi biến vào trong. Hảẻ Tobirako khoái đọc sách hơn chuyện trò. Nao ngắẻn ra vì ngạc nhiên, còn Shioriko vội gọi với theo.

“Đừng chạm vào sách trong tiệm chứ! Trả về chỗ cũ đi con!”

Không có tiếng đáp. Shioriko quay lại xin lỗi Nao.

“À, không sao đâu ạ... Vậy em cũng xin phép.” Nao chào rồi quay người rời đi. Bỏẻng cô dừng bước, ngoái đầu lại, nét mặt nghiêm túc như sực nhớ ra đi ầu quan trọng.

“Gần đây chị có liên lạc với thầy Shida không?”

Shida là sedori vô gia cư từng sống bên bờ sông gần biển Kugenuma, thành phố Fujisawa. Hửẻ xưa, ông là chủ sở hữu cuốn *Người đi mót lúa - Thánh Andersen* mà Nao lấy trộm. Vụ việc được giải quyết, họ thành bạn và thường chuyện trò về sách bên bờ sông. Đến bây giờ Nao vẫn tôn kính gọi Shida là “thầy”, nhưng ông không phải giáo viên gì hết.

Nói cho đúng, tên thật của ông cũng không phải Shida. Ông bỏ nhà đi vì một vụ bê bối tài chính, rồi sống ẩn mình dưới tên giả. Ngay cả bây giờ, khi biết tên thật, nhà Shioriko vẫn quen gọi ông là Shida.

“Hôm kia chị vừa nhận bưu thiếp gửi từ Hokkaido. Có vẻ từ tháng trước ông ấy đi du lịch suốt.”

Nghe Shioriko đáp, khuôn mặt Nao nom nhẹ nhõm hẳn, “May quá. Hôm trước đờ em gửi cho thầy bị trả lại do không có người nhận. Em gọi đến nhà thầy cũng không ai bắt máy. Cho tới giờ thầy vẫn không dùng di động,

chẳng cách nào liên lạc được... Em lo quá, cứ tưởng thầy lại đi mất.”

Vào năm sau khi quen Nao, ông Shida đột ngột quay về Tokyo, chỗ vợ đang sống. Như thế nghĩa là ông thôi biệt tích và trở về nhà, nhưng dưới góc nhìn của Nao lại là “đi mất”. Bây giờ cô bé Nao phải tìm kiếm mấy tháng trời mới bắt liên lạc lại được với ông.

“Nếu thầy đang du lịch thì không sao rồi ạ. Gặp chị sau nhé!” Nói đoạn, Nao bỏ đi.

Nhìn theo cho đến khi Nao khuất dần trên những bước chân nhẹ nhõm tung tăng, Shioriko quay vào lán cơm Gora mà giờ là kho sách. Những kệ bằng thép xếp theo hình vòng cung trong không gian thiếu sáng. Quầy thanh toán và thiết bị bếp chưa gỡ bỏ lưu cảm giác quán cơm khi xưa.

Nơi này có mối duyên kì lạ với tiệm sách cũ Biblia. Không riêng Shioriko và Daisuke, từ vài thập kỉ trước nhiều người yêu sách đã kết nối hai bên. Rồi năm tháng trôi qua, quán cơm giờ thành một phần của tiệm sách.

Chừng nào vợ chồng cô còn duy trì việc kinh doanh này, người yêu sách vẫn sẽ kết nối tiệm tại Kita-Kamakura và quán cơm cũ tại Ofuna này. Tobirako, minh chứng tiêu biểu cho sự kết nối đó, hiện đang đứng trước kệ sách bằng thép. Chắc đã cẩn thận trả cuốn *Con hổ bần cẩu* trên tay khi nãy về chỗ cũ.

Đặt ngón trỏ lên trán, Tobirako đang suy tư gì đó. Tất nhiên chẳng phải Shioriko dạy, nhưng điệu bộ con bé giống hệt dáng vẻ cô khi trầm tư về sách cũ.

“... *Mảnh vỡ của tuyệt*^[31].”

Câu nói chột bặt khỏi môi con gái khiến Shioriko ngạc nhiên. Đó là tiểu thuyết trinh thám của Sasaki Marumi. Tobirako mà đọc bây giờ thì còn hơi

sớm.

“*Mảnh vỡ của tuyết* thì sao con?”

“... Hình như dì Ayaka và chị Nao đã nói về cuốn sách này. Trong bữa ăn sáng sau đêm chị Nao ngủ lại nhà mình đó mẹ. Con chỉ nghe được tên sách... nhưng tò mò chuyện họ nói ghê.”

Đúng là em gái cô và Nao đã chuyện trò lúc ngồi quanh bàn ăn trong phòng khách. Khi Ayaka uốn ngực tự hào nói hôm nọ đã đọc xong cuốn sách ấy, Nao tỏ ra rất ngạc nhiên.

“Không phải thầy Shida tặng bà từ hồi cấp ba sao!? Bao năm rồi còn gì!”

Trước đó, Shioriko cũng từng nghe Nao và Ayaka kể câu chuyện xảy ra quanh cuốn *Mảnh vỡ của tuyết*. Có thể gọi đó là vụ việc về ông Shida và đám học sinh được tặng cuốn tiểu thuyết này.

“Dì chỉ nói là đã đọc nó. Vì cuốn tiểu thuyết rất thú vị.”

“Thế ạ. Sách nói về gì thế mẹ? Có vụ gì quanh nó như mấy chuyện vừa rồi mẹ kể không ạ?”

Shioriko suy tư. Không lan truyền chuyện thời cấp ba của tụi Nao vẫn hơn, nhưng những người liên quan cũng không yêu cầu giữ im lặng. Chỉ cần giấu tên và thay đổi vài chi tiết là qua mặt được Tobirako.

“Mẹ biết một chuyện xảy ra với cuốn *Mảnh vỡ của tuyết* đó! Con muốn nghe không?”

“Có ạ!” Tobirako đáp tức thì.

Hai mẹ con đi tới quây, ngồi xuống ghế tròn có phần đệm đã cứng ngắt.

Tạm gác việc tìm cuốn sách của anh Daisuke lại đã.

“Đây là câu chuyện về người tặng và những người nhận cuốn *Mảnh vỡ của tuyết...*”

Chuyện thứ ba

Mảnh vỡ của tuyết của Sasaki Marumi

(Kodansha phát hành)

Cứ vào kì nghỉ hè là lượng khách trẻ ghé tiệm MOS Burger tại phố mua sắm trước ga Ofuna lại tăng. Vì đám học sinh ôn thi tại “lò luyện” ngay gần đó thường đến tiệm ăn uống và học bài. Dĩ nhiên, ng ồi lì hàng giờ thì kiêu gì cũng bị nhấc.

Giờ là tháng Tám năm 2011.

Vai đeo túi nh ỉ nào sách giáo khoa, vở ghi r ồi từ điển, Kosuga Nao và Shinokawa Ayaka mở cửa bước vào ngay khi tiệm mở. Là học sinh lớp Mười hai, nhưng cuốn sách hai cô lôi ra bàn sau bữa ăn sáng lại chẳng liên quan gì đến thi cử.

Đó là cuốn sách bìa cứng *Mảnh vỡ của tuyết*, tác giả Sasaki Marumi, nhà xuất bản Kodansha. Bìa minh họa in hình cô gái và vài con thú nằm trên một nơi trông như thảo nguyên. Nó là bản in đầu phát hành mấy chục năm về trước, gốc bìa đã hư.

“Tiểu thuyết từ thời xưa, chẳng thường thì chẳng có gì đặc biệt. Nhất là phần đầu truyện.” Kosuga Nao bắt đầu nói, ngón tay gõ nhẹ lên bìa. “Bối cảnh là thành phố Sapporo ở Hokkaido, nhân vật chính là cô bé mồ côi cha mẹ. Chuyện bắt đầu với sự việc cô bé lạc trong công viên r ồi được anh sinh viên đẹp trai đưa về trại trẻ mồ côi. Khi vào tiểu học, một gia đình

giàu có nhận nuôi cô bé, nhưng tại đó cô bị bắt nạt thậm tệ. Ngày nọ, không chịu nổi, cô bé trốn khỏi nhà thì tình cờ gặp lại anh chàng đẹp trai trước kia hiện đã tốt nghiệp và làm việc tại Sapporo. Rồi hai người bắt đầu sống với nhau..”

“...Tên đó có ổn không bà? Nhớ hẳn có sở thích biến thái thì...”

“Không có đâu, bà hâm à! Lúc đầu anh ta nuôi nhân vật chính chỉ đơn thuần là lòng tốt thôi. Anh ta còn có ông bạn thân cực bảnh cũng cưng cô bé kia như em gái vậy. Rồi khi cô bé lớn, tình cảm của họ dành cho nhau thay đổi dần.”

Ayaka rướn người khiến bím tóc đuôi ngựa đung đưa, “Ồ, có vẻ thú vị phết... Nhưng đã xảy ra một vụ giết người ha?”

“Ờ, vì nó là thể loại trinh thám mà.”

“Nhưng tại sao yêu đương đang tiến triển thế mà lại chết người vậy?”

“Đọc thì biết. Bà cũng có cuốn này còn gì!”

“Ờ có, nhưng tội mình đang ôn thi mà? Ai rảnh đọc sách dày. Về sau ra sao?” Chẳng may do dự, Ayaka hỏi ngay kết cục.

Nao sửng sốt, “Bà chẳng có tí hứng thú nào với sách nhỉ! Mang tiếng là con gái tiệm sách cũ cơ đấy!..”

Khi đến chơi nhà Shinokawa, Nao thấy sách khắp nơi, không chỉ trong cửa tiệm mà cả ở nhà chính. Đến nhà bếp và nhà vệ sinh cũng có vài cuốn. Chỉ trừ phòng Ayaka.

“Ừ! Đúng thế nhỉ. Ha ha ha.” Ayaka cười tươi rói.

Mình có khen nó à? Nao tự vấn.

“Tôi chẳng có mẫu hứng thú nào, đến độ chính tôi cũng phải ngạc nhiên luôn ấy. Sao ông Shida lại tặng tôi cuốn này nhỉ?” Ayaka lấy cuốn *Mảnh*

vỡ của tuyết khác từ túi xách ra, đặt lên bàn.

Đó là cuốn bunko có gáy màu vàng, logo Sogen Suiri Bunko. Bản in mới nhất.

“Thầy Shida bảo hễ kiếm được sách này là sẽ đem tặng lại.” Theo như ông kể ở bờ sông hồi đầu tháng Năm, tức là ba tháng trước, lúc cho Nao *Mảnh vỡ của tuyết*, “Ta nghĩ sách hay có thể phân làm hai loại, loại giữ cho riêng mình nhấm nháp và loại muốn giới thiệu với mọi người.” Ông Shida đã trầm tư nói thế, trong lúc ánh nhìn khóa chặt vào bóng cây cầu phản chiếu trên mặt nước, mình mặc áo phong in cờ Liên hiệp Anh, đầu bóng nhẵn như thường lệ.

Bờ sông vắng lặng, hiếm khi thấy ai khác.

“Sách của Sasaki Marumi có rất nhiều người đọc, nhưng lại tuyệt bản trong thời gian dài. Nghe bảo là theo ý tác giả. Cũng vì thế mà ta càng muốn mọi người biết đến các kiệt tác chẳng dễ gặp đó hơn. Đặc biệt là tác phẩm đầu tay *Mảnh vỡ của tuyết*... Hễ thấy nó ở tiệm sách cũ, ta lại mua tặng cho ai chưa đọc. Sau khi tác giả mất, các tác phẩm tiêu biểu đầu đã được tái bản, nhưng chẳng hiểu sao ta vẫn tiếp tục mua nó tặng mọi người.”

Tâm sự xong chưa đầy hai tuần, ông Shida biến khỏi chỗ ở dưới gầm cầu. Về sau, càng phân tích Nao càng lo nghĩ nhiều đi đầu. Không chừng thời điểm tặng mình cuốn *Mảnh vỡ của tuyết*, thầy đã quyết định bỏ đi. Liệu cuốn sách có chứa đựng thông điệp nào chẳng...? Những ý nghĩ ấy cứ bám riết lấy tâm trí Nao.

“Ừm, nhưng may ghê. Cuối cùng bà đã liên lạc được với ông ấy.”

Hôm kia ông Shida gửi tin nhắn cho Nao. Văn phong cứng nhắc, đại ý là cảm ơn Nao vì đã luôn giúp đỡ, mong cô bé thu xếp thời gian gặp mặt

trong một ngày gần nhất.

Nao hẹn ông Shida 10 giờ sáng nay ở ga, trước giờ vào lớp học hè ở trung tâm luyện thi. Còn khoảng một tiếng nữa. Ayaka học cùng lớp ôn với cô, tiện thì định gặp luôn.

“Ừ, may mà thầy không việc gì. Nhưng trước khi gặp thầy, tôi có chuyện muốn kể bà nghe.”

Đây là lý do khiến Nao cố ý đến Ofuna sớm. Cô muốn biết suy nghĩ của Ayaka sau khi nghe sự tình. Nao lấy thêm một cuốn *Mảnh vỡ của tuyết*, đặt lên bàn. Cũng là bản in đầu của nhà xuất bản Kodansha, nhưng tình trạng sách có phần khá hơn quyển hư mếp trước đó.

“Ô, sao bà lại có hai cuốn y hệt nhau thế?” Ayaka tròn mắt.

“Ờ, chỉ mình tôi được nhận hai cuốn.” Nao đáp.

“Tại sao?”

“Chịu chết.”

“Ờ hay, cả hai đều là ông Shida tặng bà đúng không? Sao lúc nhận cuốn thứ hai bà không hỏi?”

“Làm gì có cơ hội mà hỏi với han. Nghe tôi kể nhé!” Nao chỉnh lại thế ngồi. Nói vậy nhưng biết kể từ đâu bây giờ. Chuyện còn hơi xấu hổ nữa.

“Ngoài tôi, hình như thầy Shida có quen một đứa ‘đồ đệ’ khác. Hai người cũng tán gẫu về sách tại bờ sông... Bà biết vụ này không?”

“Hử? Không hề! Tôi chưa từng nghe.” Ayaka lắc đầu. “Đứa nào thế? Học sinh cấp ba à?”

“Ờ... Nhưng không phải trường mình. Học lớp Mười một thì phải.”

“Dưới tụi mình một lớp à! Mà con gái hay con trai đấy?”

Nao bỗng ghen lời. Chính cô cũng biết má mình đang nóng bừng lên.

“Con trai. Tôi định kể về hắn đây.”

Lần đầu Nao gặp Konno Yuta là khi vừa sang tháng Năm, đúng ngày ông Shida cho cô cuốn *Mảnh vỡ của tuyết*. Đang ở bờ sông nghe chuyện về Sasaki Marumi, cô chợt thấy bóng ai đó nhô ra khỏi thành cầu bên trên.

Cái bóng cứ nhô mãi như thế, kiểu dừng trên cầu, dòm xuống hóng chuyện Nao và ông Shida. Nao thấy khó chịu, nhưng không ngẩng lên. Sợ lườm trà không khéo lại rước rắc rối cho ông già. Mặc dù yên tĩnh và vắng người lai vãng, bờ sông này vẫn thuộc khu dân sinh. Nên đừng nói một nơi gần sát như trên cầu, có lúc hai người còn bị khách qua đường và cư dân sống ven sông nhìn chằm chằm. Thậm chí ông Shida còn bị quấy rối, kiểu lục lọi đồ đạc hoặc gọi cảnh sát, dù Nao chưa gặp bao giờ. Nghe kể lại, cô dùng dùng nổi giận, nhưng chính người bị hại lại ra sức khuyên giải, “Ta nhảy dù ở đây, người ta thấy chướng mắt cũng phải thôi. Cứ nghĩ đó là phí thuê nhà thì thấy rẻ khỏi đây.”

Thường thì bị người ta dòm ngó, ông Shida đâu không phản ứng lại mà chỉ cố hành động càng khép nép để không gây chú ý. Nhưng hôm ấy lại khác. Liếc thấy người trên cầu, ông đột nhiên vẩy mạnh hai tay.

“Ê, xin chào!”

Thái độ rất thân mật. Nao tò mò nghe nhìn. Người nọ lập tức lùi xa lan can, khuất khỏi tầm mắt cô.

Diễn biến chỉ trong khoảnh khắc nên Nao không thấy rõ, nhưng đó có vẻ là một học sinh cấp ba. Thân hình mảnh mai, da trắng trẻo, cằm có vết bớt màu đỏ to cỡ quả óc chó. Cô không biết người này.

“Gì thế, nó vẫn nhát ghê!” Ông Shida cười gượng.

“Ai vậy ạ?”

“... Người quen thôi.”

Nao ngạc nhiên. Dù ông Shida giao thiệp khá rộng do lui tới nhiều tiệm sách, nhưng cô luôn cho rằng ông không quen mấy ai cỡ tuổi cô.

“Nó sống gần đây, thì thoảng lại đến.”

Hỏi nữa cũng chỉ nhận được những câu trả lời vòng vo. Dường như ông Shida có lý do riêng, nên Nao không gặng hỏi thêm.

Đó là lần gần nhất cô gặp được ông.

Nao không ra bờ sông vào ngày nào cố định. Nhìn chung một lần một tuần, nếu không bận việc gì khác, cô sẽ ngồi luôn từ chiều đến tối.

Ông Shida hay đi xa để lấy hàng, nên không ít lần Nao đến mà không gặp. Hai người thường cho nhau mượn sách. Cạnh túp lều nhỏ bằng bạt nhựa của ông Shida có cái thùng giữ nhiệt. Ông và Nao quy ước sẽ đặt sách vào đó nếu không gặp được người kia.

Kể từ tháng Năm, hai lần đến đầu tởn công vô ích, Nao vẫn không hoài nghi. Cô chỉ cho rằng ông đang bận, cũng chẳng nhận ra toàn bộ sách cô cho mượn đã được hoàn trả tự bao giờ.

Mãi tới chiều Chủ nhật cuối tháng Năm, Nao mới sỡng người khi ra bờ sông.

Túp lều dưới gầm cầu không còn. Xe đạp ông Shida vẫn đi chẳng thấy đâu. Mọi dấu vết về sự tồn tại của ông ở đây đã biến mất sạch.

Chuyện quái gì thế này!

Mãi Nao mới tin, ông Shida đã dọn đi nơi khác. Dù vậy, thật lạ là ông chẳng liên lạc gì với cô. Có khi chính quyên địa phương gỡ bỏ lều do thấy ông vắng mặt lâu ngày.

Dù là gì thì ông Shida đã không còn ở đây nữa. Có thể ai đó biết sự

tình. Máy người của tiệm sách cũ Biblia chẳng hạn. Nghĩ vậy, Nao vội đi động ra, nhắn tin cho Ayaka. “Thầy Shida biến mất rồi. Bà biết gì không?” Cô viết, gửi kèm hình chụp gần cầu. Dù Ayaka không biết, hẳn cũng sẽ hỏi chị Shinokawa Shioriko và anh Gora Daisuke giúp.

Chưa thể có hồi âm ngay. Thử kiểm tra chỗ từng dừng túp lâu coi sao đã.

Lúc chực bước về phía gần cầu, cô cảm giác có ai đó sau lưng.

“...Cậu gì ơi.”

Nghe thấy giọng con trai, cô quay phắt lại. Trên con dốc thoải thoải lát bằng gạch không nung, một thanh niên có vóc dáng nhỏ nhắn, mặc áo phông trắng, khoác cardigan xám đang đứng nhìn. Gọi là “thanh niên” chứ tuổi chỉ cỡ cấp ba. Khuôn mặt hiền lành non nớt, tóc mỏng bóng mượt rủ xuống trán. Cằm cậu có vết bớt đỏ to cỡ quả óc chó.

“Khoảng nửa tháng trước cậu đã ở đây cùng ông ấy nhỉ?”

Cậu trai bắt chuyện bằng chất giọng truyên cảm. Nao cảm thấy ánh mắt cậu có phần sốt sắng.

“Thầy Shida á? Hôm đó cậu đứng trên cầu nhìn xuống phải không?”

“Ừm. Tôi đã ngạc nhiên vì không ngờ rằng có người khác nữa... Xin lỗi.” Cậu trai cúi đầu.

Nao vẫn chưa hết cảnh giác. Tại sao cậu ta đột nhiên xuất hiện ở đây. Mà cậu ta là ai mới được?

“À, tôi là Konno Yuta. Sống ở chung cư phía trước kia kìa.” Vừa xưng tên, cậu vừa chỉ tay về phía bờ đối diện. Khá xa nên không thấy rõ, nhưng đúng là có một chung cư khá cao. “Tôi hay nói chuyện cùng ông Shida về sách ở đây... Nên cũng nghe nhắc qua về cậu. Ông ấy bảo, ‘Có một cô

thường đến đây nói chuyện với tôi giống cháu’.”

Chợt bắt gặp ánh nhìn dữ dội từ cậu trai, Nao bèn chần chừ đánh mắt đi chỗ khác. Cô không quen bị con trai nhìn chăm chăm như thế.

“Thế cậu có việc gì không?”

“Ông Shida nhờ tôi nhắn lại với cậu...”

Nao tức khắc thu hẹp khoảng cách. Cô cao hơn cậu trai năm phân. Konno lùi một bước như bị áp lực.

“Cậu biết thầy đi đâu à?”

“Tôi không biết. Nhưng ông ấy đã nói có thể sẽ chuyển khỏi đây. Tôi cứ tưởng đùa, ai dè khi nhận ra thì ông ấy đã đi thật.”

“Lý do là gì chứ?”

“Ông ấy không cho tôi biết. Chỉ bảo có việc muốn nhắn giùm, vì có lẽ cậu sẽ đến đây vào khoảng giờ này... Nên hằng ngày tôi đều tới coi sao.”

Tuy muốn hỏi nhiều đi nữa, nhưng Nao kìm lại. Trước tiên phải nghe lời nhắn đã.

“... Ông ấy bảo trong thùng giữ nhiệt có món quà cảm ơn.” Konno nói.

Nao lao xuống con dốc, sục sạo gầm cầu. Dưới bóng trụ cầu nơi ít ai để mắt tới, cô tìm thấy chiếc thùng giữ nhiệt nhỏ. Nó vốn dùng để giấu sách cô và thầy cho nhau mượn, trước giờ vẫn đặt ở đây.

Nao tháo khóa rồi mở nắp thùng. Bên trong có một cuốn sách bìa cứng. Đó là bản in cũ nhất của cuốn *Mảnh vỡ của tuyệt*, nhà xuất bản Kodansha. Nó giống hệt cuốn cô mới nhận từ ông Shida hôm trước. Vừa lật bìa, Nao lập tức thấy nét chữ không lẫn đi đâu được.

Cảm ơn cháu!

Nghĩa là sao chứ! Coi là lời chào từ biệt thì nó cụt lủn kì lạ. Để chắc ăn,

Nao lật qua những trang khác xem sao. Chẳng có nét chữ nào được viết thêm ở phần chính của truyện, lời bạt hay trang giới thiệu các tác phẩm đã phát hành của nhà xuất bản. Phần thông tin cuối sách đề rằng đây là bản in đầu, phát hành ngày 12 tháng Mười một năm 1975.

“Có gì trong đó thể?” Konno đến gần.

Nao giờ bìa cuốn sách *Mảnh vỡ của tuyết* cho cậu xem, “Hình như là quà của thầy. Nhưng bữa trước tôi nhận cuốn này rồi. Thầy tặng nó cho nhiều người lắm.”

“Thế à...” Rồi như chợt nhớ ra điều gì, Konno vỗ tay đánh bốp. “A, là cuốn đó à! Ông Shida cũng tặng nó cho tôi.”

“Nhưng không tặng hai cuốn?”

“Ừ, không.”

Nao suy tư. Đột nhiên biến mất, tặng hai cuốn sách y hệt, cả dòng thông điệp đầy ẩn ý... Quả là kì quái! Quá nhiều điều không lý giải nổi.

Đúng lúc đó, di động của cô rung lên trong túi áo. Nao lấy ra, nhìn màn hình. Tin nhắn của Ayaka: Tôi không biết! Chị và anh Gora cũng bảo không nghe tin gì! Sao vậy nhỉ?

Nao đóng thùng giữ nhiệt lại, ra khỏi gầm cầu. Mặt trời đã chênh chếch. Nắng rọi xuống mặt sông loang sắc đỏ.

“Có chuyện gì à?”

“Tôi sẽ thử tìm thầy.” Nao quả quyết nói.

Là người trưởng thành, dù xảy ra chuyện gì, ông Shida cũng có thể tự ứng phó. Nao biết mình không cần lo lắng. Chỉ là, cô không chấp nhận được việc chẳng thể gặp lại ông nữa. Cô tin mình có đủ tư cách để hỏi ông sự tình.

“Mong cậu có thể kể thêm chút nữa. Về lần cuối gặp thầy chẳng hạn.”

“Được chứ! Dĩ nhiên rồi.” Konno lập tức đáp.

Hai người ngồi xuống con dốc ở bờ sông. Đó là nơi Nao và ông Shida luôn ngồi cạnh nhau.

Có lẽ Konno cũng thường ngồi đây cùng ông như thế.

“À... ừm, nếu được, tôi đi tìm cùng cậu nhé? Tôi cũng muốn gặp ông Shida nói chuyện. Muốn ông chỉ cho nhiều điều về sách... Tôi cũng nhờ ông Shida mới vượt qua được quãng thời gian khó khăn ấy.”

Cậu ta giống mình à, Nao nghĩ.

Nao từng lấy trộm cuốn *Người đi một lú - Thánh Andersen* mà ông Shida vô cùng nâng niu. Để tặng quà cho cậu bạn cùng lớp, cô cần sợi dây đánh dấu của cuốn sách khổ bunko tình cờ xuất hiện đó. Thế nhưng cậu bạn kia lại chẳng nhận món quà. Cô xin lỗi ông Shida, đồng thời kể ông nghe nỗi khổ tâm trong lòng.

Rồi mỗi khi có chuyện muộn phiền, cô lại tìm đến đây tâm sự. Hẳn Konno cũng vậy.

“Tôi hiểu rồi. Vậy cùng tìm nhé!”

Nao vừa gật đầu, Konno liền lời di động ra.

“Bọn mình trao đổi số điện thoại đi! Với...” Cậu cười ngượng ngịu. Nao thấy tim như nhảy khỏi lồng ngực. “Tuy hơi muộn, nhưng tôi hỏi tên cậu được chứ?”

“Thế là từ đó, tuần khoảng một lần, hai đưa tôi đi tìm quanh mấy hiệu sách cũ thầy thường lui tới... Này, bà sao thế?”

Nao liếc nhìn gương mặt cô bạn. Đang hóa đá trong trạng thái trợn mắt há miệng, Ayaka chợt bừng tỉnh, đập tay lên mặt bàn tiệm MOS Burger.

“Nè nè, giờ tôi mới nghe đây nhé! Chuyện cậu con trai đó là sao!?”

“Bà im giùm đi! Ổn quá đây!” Nao nhắc nhở. Có ông khách cao tuổi khó chịu lườm về phía hai cô.

“... Sao bà nín thinh đến tận bây giờ hả? Rõ là lúc nào cũng kể chuyện đi tìm ông Shida mà!” Ayaka hạ giọng hỏi.

“Bởi vì hình như Konno không muốn kể ai nghe việc quen biết thầy. Nên tôi quyết định không nói.”

Điều này là sự thật. Nhưng không chỉ có vậy. Chính cô cũng không muốn kể ai nghe chuyện gặp gỡ Konno Yuta... Nao muốn giữ bí mật này cho riêng mình.

“Trong lúc tôi chẳng biết gì, tuần nào bà cũng đi gặp trai trẻ à? Nghe thôi cũng thấy sặc mùi yêu đương! Cơ mà với học sinh đang ôn thi thì căng đó nha...” Ayaka nhăn mặt nhìn ra ngoài cửa sổ, tỏ vẻ muốn bịt mũi.

“Tụi này chẳng có...”

“Thôi thôi, khỏi cần nói tiếp! Làm ơn đó, dừng lại đi!” Nao vừa định phủ nhận, Ayaka đã nhanh chóng lay hai tay chặn miệng cô. “Nghe mấy câu thanh minh cũ rích ‘không phải đang hẹn hò gì đâu’ với ‘anh chị chỉ cùng nhau ra ngoài thôi’ của bà chị và ông anh Gora đã đủ khiến tôi phát ngán rồi. Tuy chưa hẹn hò nhưng tôi hiểu bà cũng nghĩ đến chuyện đó. Thôi, tôi không tọc mạch nữa đâu nên bà kể tiếp đi!”

Chính Ayaka kiểm chuyện gây ồn, nhưng Nao lại chẳng thể nói lại. Đúng là sau nhiều lần gặp gỡ, Nao dần quý mến Konno. Và cùng lúc, cô cũng bắt đầu cảm thấy kì lạ.

“Konno biết rất rõ tiệm sách nào thầy hay lui tới. Tôi hỏi tại sao thì cậu ta bảo thầy ‘từng cho xem cuốn sổ ghi chép’.”

“Sổ ghi chép?”

“Ừ, nó là cuốn sổ ghi lại địa chỉ tiệm và thông tin mua bán sách cũ, hình như thầy thường cất sâu trong lều.”

“Ông Shida chưa từng cho bà xem à?”

“Ừ, thầy chẳng nói gì về chuyện tiền nong.” Nao tưởng, vì bản thân đã phải sống cuộc đời khốn khó nên ông Shida luôn cố không để người trẻ như cô phải bận tâm quá nhiều. Nhưng với Konno lại không phải vậy. “Tôi hơi thất vọng, ừm, kì thực là ghen tị. Việc thầy thân với đứa ‘đồ đệ’ khác hơn tôi ấy... Nhưng tôi còn lẩn tránh việc khác nữa. Konno biết rõ các tiệm sách thầy hay lui tới, tại sao không tự đi hỏi mà phải đợi đến tận khi gặp tôi?”

“Ờ, đúng ha, bà hỏi Konno chưa?”

“Cậu ta bảo ngại gặp người lạ, thành ra mất thời gian quyết định nên làm thế nào... Tôi không nghĩ đó là lời nói dối.”

Nao nhớ lại vết bớt đỏ nơi cằm Konno. Vì nó, Konno có bận tâm người khác nghĩ gì thì cũng phải thôi. Nao thì không để ý lắm, trái lại còn khoái gương mặt trẻ con có dấu ấn rất chi trưởng thành đó, tất nhiên cô sẽ không bao giờ nói ra.

Việc cậu thu hết can đảm bắt chuyện với người lạ như cô cũng khiến cô phấn khởi, dù rằng cậu làm thế chẳng qua vì lời hứa với ông Shida.

“Bà nghĩ sao? Chuyện Konno ấy!”

“Nghĩ sao là sao...” Ayaka khoanh tay nhìn lên trần nhà.

Cứ thế trôi qua một lúc lâu. Nao nhìn di động đặt trên bàn thì thấy chưa đầy ba mươi phút nữa là đến giờ hẹn ông Shida.

“Tôi không nghĩ cậu ta là người xấu... Nhưng cứ thấy là lạ sao ấy.

Không chỉ ở bản thân Konno mà mấu chốt là việc ông Shida giữ im lặng về cậu ta.”

“... Quả nhiên là vậy ha.” Nao lẩm bẩm trong tiếng thở dài. Bên thứ ba nhìn vào cũng nghĩ vậy sao. “Có thật cậu ta là bạn tán gẫu với thầy ở bờ sông? Ngoài những lời cậu ta kể, chẳng còn bằng chứng nào khác. Thầy nói cậu ta là người quen thi thoảng lui tới. Tôi còn chưa biết chính xác Konno sống ở đâu. Mà cậu ta cũng không nói đang học trường nào.”

Dù đang liệt kê những điểm đáng ngờ, thật lòng Nao vẫn không muốn hoài nghi Konno. Cậu luôn trầm lặng và dịu dàng. Đúng là không muốn kể về bản thân, nhưng cậu luôn kiên nhẫn lắng nghe chuyện của cô.

Tuy cậu giấu nhẹm thông tin về trường lớp và gia đình, nhưng hẳn không phải là do ý xấu nào cả.

“Này, theo bà Konno và ông Shida có quan hệ gì?”

Giờ đến phiên Nao suy tư, “... Ờ thì người quen từ xưa, hoặc họ hàng thân thích.”

“À, ra thế.” Ayaka gật đầu lia lịa. “Đúng là ông Shida không hề kể chuyện ngày xưa ha, về gia đình cũng vậy.”

Nao luôn cảm thấy ông Shida có một quá khứ không muốn nhắc tới. Cô nghĩ chính bởi từng trải qua việc gây phiền hà hay làm tổn thương người khác, nên dù cô làm gì thì ông vẫn khoan dung.

“Nhưng đó chỉ là suy đoán của bà thôi. Konno không tự mình nói thế đúng không?”

Nếu là Nao của mười ngày trước, hẳn cô cũng sẽ nói vậy khi có người nghi ngờ Konno. Rằng, “Đó chỉ là suy đoán của bà thôi!” Nhưng giờ đây cô không thể hoàn toàn tin như thế nữa. “Có khi nào...” Cô chợt nghĩ.

“Ừm, đúng là Konno không nói vậy. Tôi cũng không cho rằng mình đoán đúng hoàn toàn... Nhưng việc cậu ta đã giấu giếm và nói dối là thật đó.”

Nguyên cớ là cuốn *Mảnh vỡ của tuyết*.

Tuy cô thường gặp Konno tuần một lần, nhưng không phải dành hàng giờ với nhau. Hai người chỉ hẹn gặp ở ga gần nhất, rồi đi hỏi chuyện tại các tiệm sách cũ mà ông Shida thường lui tới. Nhiều lần cũng chỉ đồng hành cùng nhau một tiếng, và không nói chuyện gì to tát cả.

Rốt cuộc, hỏi đâu cũng không ai biết tin tức gì về ông Shida. Hè tới, hai người đã đi hết những tiệm sách mà Konno biết.

Từ đó, họ chẳng còn lý do gì để ra ngoài cùng nhau. Nếu không ai mở lời thêm, mối quan hệ này hẳn sẽ chấm dứt.

Tâm trạng Nao rồi bời. Chuẩn bị thi cử đến nơi, cô biết không có thời gian đi chơi cùng con trai. Với thành tích trong kì thi thử vừa rồi, việc đỗ được vào trường nguyện vọng một còn khá mơ hồ. Đáng lẽ cô phải dành phần lớn thời gian cho việc học. Thế nhưng, khi Nao đi bộ đến trung tâm luyện thi, hay giữa lúc mệt mỏi vì bài đọc hiểu Tiếng Anh, gương mặt trắng trẻo của Konno đôi lần lại hiện lên trong tâm trí.

Cứ thế không gặp nhau nữa, cô sẽ không hối tiếc thật chứ?

Giữa tháng Bảy, một thời gian ngắn sau đợt thi cuối kì, Konno nhắn tin: Nếu cậu không phiền, cuối tuần sau bọn mình nói chuyện về sách nhé?

Nhắc mới nhớ, từ khi thầy Shida biến mất, mình chưa tán gẫu với ai về sách cả. Nao tự thuyết phục bản thân rằng ít nhiều cũng nên xả hơi, rồi đồng ý. Họ thống nhất sẽ trò chuyện về cuốn *Mảnh vỡ của tuyết* cả hai đã đọc.

Thứ Bảy sau đó, cô hẹn gặp Konno tại ga Fujisawa rồi cùng đến tiệm Mister Donut. Tiệm khá đông khách nên khi chiếm được bàn ở tầng hai, Konno bảo sẽ đi mua luôn đồ uống hộ Nao.

Thứ Konno đặt lên bàn để giữ chỗ là cuốn *Mảnh vỡ của tuyết* lôi ra từ cặp cật. Khác cuốn ông Shida tặng Nao, nó là một cuốn bunko cũ của nhà xuất bản Kodansha. Tuy không còn đai sách nhưng tình trạng nói chung vẫn khá tốt.

Thầy đã tặng Konno một cuốn thế này ư?

Bất giác, Nao với tay mở ra. Sau phần chính văn và cảm nhận thì có mục tiểu sử tác giả. Trang tiếp theo là thông tin sách. Đó là bản in đầu *Mảnh vỡ của tuyết* khổ bunko, phát hành ngày 15 tháng Mười hai năm 1983. Còn hai cuốn bìa cứng Nao nhận đầu là bản in đầu phát hành năm 1975. Bên nào cũng là bản in đầu, nhưng cuốn bìa cứng của cô là năm 1975, nên rõ ràng sớm hơn tận tám năm.

Nghe nói hầu hết sách văn học cũ càng xuất bản lâu thì càng có giá trị. Tức là hai cuốn bìa cứng của cô...

Mình đúng hâm!

Nao khẽ gập sách. Sao lại đi so bì ngu ngốc vậy chứ. Ông Shida ngẫu nhiên kiếm được cuốn nào thì đem tặng thôi, chứ chẳng phân biệt đối xử hai đứa gì hết.

Nao đặt hai cuốn *Mảnh vỡ của tuyết* của mình lên bàn. Ở đây có đến ba cuốn sách cùng một nội dung. Nao đã mang theo cả cuốn có ghi dòng chữ “Cảm ơn cháu!” phòng khi hai đứa nhắc tới ông Shida.

Nhắc mới nhớ, cô vẫn chưa rõ nguyên do khiến ông tặng mình đến hai cuốn cùng nội dung. Đã hai tháng kể từ khi ông biến mất mà cô chưa làm

sáng tỏ được đi đâu gì.

Hay mình thử trao đổi với bên tiệm sách cũ Biblia nhỉ?

Cho đến giờ, ý tưởng đó nảy ra trong đầu cô không chỉ một lần. Nhưng Ayaka đã xác nhận rằng Shinokawa Shioriko và Gora Daisuke không biết gì. Thêm nữa, cái tiệm đó có vẻ đang lạnh tanh bành. Khi họ vướng vào vụ bản in đầu tiên cuốn *Những năm cuối đời* của Dazai Osamu, anh Daisuke đã bị thương nặng. Nghe nói, gần đây họ còn gặp rắc rối lớn với cuốn sách cũ của Shakespeare. Chẳng phải lúc để đem chuyện thế này ra kể.

Thật ra còn một lý do khiến Nao muốn tránh việc trao đổi với Biblia. Cô vốn không hợp với Shinokawa Shioriko, chủ tiệm sách. Có lẽ Shioriko sẽ giúp cô tháo gỡ bí ẩn, nhưng đồng thời cũng nhìn ra hết những việc không liên quan. Tỉ như mối quan hệ kì quái giữa cô và Konno.

Nên đó sẽ là giải pháp cuối cùng... mà nếu được thì Nao chẳng muốn dùng.

“Đề cậu phải chờ r ồi!” Đặt hai cốc cà phê sữa đá lên bàn, Konno vui vẻ nói. Hôm nay nom cậu phấn chấn hơn thường ngày. Nao định trả ti ền thì cậu đẩy lại, cười tươi rói bảo không cần. “Coi như cảm ơn đi. Tôi rất muốn nói chuyện cùng Kosuga về cuốn sách này, nên hôm nay tôi vui lắm.”

“À ừ, thế à... ừm, tôi cũng thế.”

Vì run quá nên đầu óc Nao lộn xộn cả. Cô khẽ hít sâu để lấy lại bình tĩnh. Kể từ vụ thất tình bi thảm năm ngoái, cô trở nên thận trọng với những ân cần của người khác. Konno “vui lắm” có thể chẳng phải vì Nao, mà vì được tán gẫu về cuốn sách này.

“Trong các tiểu thuyết của Sasaki Marumi, tôi thích nhất *Mảnh vỡ của tuyệt đ ỉnh*!”

“Tôi cũng vậy.”

Ông Shida cũng thế. Nao từng nghe nói, tác phẩm đầu tay thể hiện mạnh mẽ tư chất của nhà văn. Với Sasaki Marumi, Nao càng thấy rõ đi đầu ấy.

“Tuy là thể loại trinh thám, tổng thể câu chuyện lại nói về sự trưởng thành của nhân vật chính là Asuka. Từ một cô gái nhỏ bắt đầu nhận thức về thế giới xung quanh, cho đến khi thành người lớn.”

“Ừm, có lẽ cô bé phần nào được tạo nên từ chính bản thân tác giả. Sasaki viết nó khi còn là sinh viên đại học thì phải.”

“Đi đầu đó cũng được ghi trong lời bạt nhỉ! ‘Khi viết về Asuka, chính tôi cũng sống cùng bản thảo.’” Konno âu yếm vuốt ve cuốn sách của mình. “Những lời thật đẹp.”

“...Tôi cũng nghĩ vậy.” Nao đáp.

Cô thấy là lạ. Konno hôm nay nói rất nhiều. Dĩ nhiên cô vui vì được trò chuyện cùng cậu, nhưng có khi nào hoạt bát thế này mới là tính cách vốn có của cậu? Phải chăng đây chính là con người thực của Konno?

“Nó đúng là cuốn tiểu thuyết rất thú vị, nhưng trong những yếu tố góp phần giải đáp bí ẩn vẫn còn đôi chỗ xử lý lỏng lẻo. Vụ giết người xảy ra, thứ lấy mạng nạn nhân cũng xuất hiện, nhưng đáng lẽ nên để cảnh sát tra xét chặt chẽ thêm chút nữa, xem có đúng nó được dùng như vậy không?”

“Ừ, tôi cũng nghĩ thế!” Konno phấn khích gật đầu rõ mạnh. “Tác giả khiến người đọc luôn lo lắng, với cái kiểu đi đầu tra này cảnh sát có bỏ lỡ gì chẳng... Mà ngay từ đầu tôi đã thấy lạ khi vụ án xảy ra trong tình huống ấy. Vì kiểu gì ai đó quanh hung thủ cũng bị nghi ngờ. Mà thực tế thì nhân vật chính Asuka bị nghi ngờ đầu tiên.”

“Lúc đọc tôi lại không cho rằng một nữ sinh trung học có thể kiếm ra thứ lấy mạng người kiều ấy. Mà trong cuốn tiểu thuyết này, so với tình tiết của vụ giết người, chẳng phải hành động của Asuka còn làm người ta bần thần hơn sao? Mới bị nói tí ti mà đã tổn thương rồi bỏ nhà đi mấy ngày...”

“Chuẩn, chuẩn! Cô ta sốc bởi vụ án rồi đột ngột bỏ luôn kì thi đại học, kiểu tiến triển đó quả khiến độc giả hết hoảng ghê gớm. Không biết cô ta sẽ làm gì tiếp theo luôn! Đã cứng đầu còn hay hành động bộc phát. Với những đi đâu không được phép giữ im lặng thì lại im lặng đến phút cuối.”

“Mọi người xung quanh hẳn vất vả lắm! Nếu thực sự cái cô này tồn tại nhỉ...” Nao vừa cười vừa uống một ngụm cà phê sữa đá. Cô chợt nhớ tới hành động của mình năm ngoái. Kẻ bộp chộp lấy trộm cuốn sách của ông Shida và gây rắc rối là ai vậy cà? “Chà, xét vụ năm ngoái thì tôi cũng chẳng có tư cách đánh giá người khác.”

Konno chớp mắt. Phản ứng của cậu thật lạ. Xem chừng không biết gì về quá khứ của Nao. À mà, có khi cậu không biết thật. Nao những tưởng ông Shida đã kể Konno nghe, nhưng đúng là khó tưởng tượng chuyện ông đi thóc mách những đi đâu gây tổn hại danh dự người khác.

Nao hắng giọng, đặt cốc cà phê xuống bàn. Tuy là việc đáng xấu hổ, nhưng nhân lúc này hãy nói ra thôi! Đằng nào cũng sẽ có lúc Konno hỏi mình quen thầy Shida ra sao. Thà thẳng thắn thổ lộ luôn còn hơn. Nao vừa định mở miệng thì nghe Konno rần rì.

“Tôi cũng làm gì có tư cách đánh giá người ta đâu.”

Nao giật thót. Lời định nói biến mất như quả bóng xì hơi. Nỗi hoài nghi mơ hồ lần đầu hiện lên trên mặt một tựa vật thể đập tới ngay trước mắt.

“Konno, làm sao cậu quen thầy vậy?”

Người dân khu đó luôn lạnh lùng với ông Shida. Phải can đảm lắm mới dám tới gần và bắt chuyện với ông. Trường hợp Konno vốn sợ người lạ thì còn khó khăn gấp bội. Trước đây cậu từng nói “Nhờ ông Shida mới vượt qua được quãng thời gian khó khăn ấy”, nên hẳn cậu phải gặp rắc rối nào đó, rồi chính ông là người chủ động tiếp cận.

“Ừm, tôi cũng đoán được đại khái. Nếu không phiền, cậu kể tôi nghe nhé? Tôi không kể cho ai đâu, và cũng sẽ kể chuyện của chính mình nữa.” Nao nói, hồng khiến lòng bớt căng thẳng. Chia sẻ quá khứ cho nhau, khoảng cách giữa hai đứa sẽ gần lại.

Nhưng mặt mày Konno lại tái nhợt đến tội nghiệp. Vết bớt màu đỏ trông nổi bật hơn bình thường.

“Đ đoán được ư...” Giọng cậu run rẩy.

Nao thẳng lưng. Chỉ là suy đoán thôi, cô định bảo vậy thì thấy bàn tay đang đặt trên cuốn Mạnh võ của tuyết kia siết chặt lạ lùng. Có vẻ mối quan hệ giữa Konno và ông Shida khác xa cô tưởng.

“Cậu giấu tôi đi đâu gì à? Về đây Shida ấy.”

Konno không phủ nhận. Không may là chuyện có vẻ đúng như cô đoán. Sau một hồi im lặng, cậu chậm rãi lên tiếng.

“Hừm... tôi biết ông Shida từ độ ông ấy đến sống ở bờ sông... mấy năm trước rồi. Nhưng phải đến năm nay mới bắt chuyện. Khi một người phụ nữ đến thăm ông ấy...”

“Phụ nữ?” Nao bất giác hỏi lại.

“Ừ. Là một phụ nữ có tuổi. Trông khá giàu có, ăn vận chỉnh chu... Nom lớn tuổi hơn ông Shida một chút, chắc là vợ hoặc chị gái gì đó. Hai người rất thân thiết, vừa trò chuyện vừa cười.”

Tim Nao đập nhanh. Một phụ nữ! Thầy Shida có gia đình ư!

“Tôi tò mò đứng trên cầu nhìn một lúc thì người phụ nữ bỗng khụy xuống. Xem chừng không khỏe, ông Shida vội lấy di động của bà ấy ra, nhưng hết pin hay sao đó nên không gọi được.”

Ông Shida vốn không dùng di động. Ông từng bảo Nao rằng chẳng phải không biết dùng mà do ông không thích điện thoại di động. Thêm nữa bờ sông cũng đâu có điện để sạc.

“Ngoài tôi xung quanh chẳng còn ai. Tuy rất dở bắt chuyện với người lạ, nhưng tôi cũng đành lên tiếng. Vừa nghe tôi hỏi ‘Bà ấy không sao chứ ạ?’, ông Shida liền đáp, ‘Gọi giùm tôi xe cứu thương với!’ Đó là cuộc trò chuyện đầu tiên của tôi với ông ấy.”

Có vẻ cậu trai muốn kết thúc câu chuyện ở đây. Nao đối chiếu những gì mình biết với câu chuyện vừa kể. Nghĩ thế nào cũng thấy có điểm không chặt chẽ.

“Vậy sao lại giấu tôi?”

“Bởi tôi không rõ nên kể tới đâu, dù sao cũng là chuyện đời tư của ông Shida. Mục đích của Kosuga chẳng phải là gặp ông ấy sao? Chuyện nhà ông đâu liên quan gì. Mà rốt cuộc tôi cũng chẳng hỏi ông người phụ nữ đó là ai...”

“Kể cả thế, cậu cũng vẫn giấu tôi việc khác. Cậu thừa biết mà! Cậu từng nói rằng ‘Nhờ ông Shida mới vượt qua’, nhưng trong chuyện ban nãy, cậu mới là người giúp thầy! Vậy, thầy đã giúp gì cậu thế?”

Konno cắn chặt đôi môi tái nhợt, dường như đang tuyệt vọng giữ cho sự thật khỏi tràn ra. Nao bất giác liên tưởng đến nhân vật chính trong *Mảnh vỡ của tuyết*, luôn ấp ủ một bí mật nặng nề.

Đừng sợ! Hãy nói ra! Bằng mọi giá, chính miệng em phải nói ra.

Được khích lệ như vậy, nữ chính Asuka đã thổ lộ hết tâm can. Nhưng Nao hiện tại chẳng thể thốt ra lời thoại dịu dàng đến thế.

“Những ngày qua, cậu có thật lòng giúp tôi không?”

Câu hỏi như có gai nhọn. Con người luôn tỏ ra ân cần này, không chừng đã luôn lừa gạt mình. Mỗi nghi ngờ khiến Nao mất bình tĩnh. “Nếu tôi gặp thầy, mọi điếu cậu giấu sẽ bại lộ hết. Cậu đã biết có đi hỏi thăm cũng chẳng tìm ra manh mối nào đúng không? Chẳng lẽ...Cậu không giấu điếu gì quan trọng hơn đấy chứ?”

Konno cứ lặng im. Mắt Nao tối sầm. Thật lòng cô mong cậu nổi giận mà bảo cô nhàn rỗi, rằng cô quá là xấu xa khi nghi ngờ cậu như vậy.

“Tôi về đây. Và sẽ không gặp lại cậu nữa!” Nao đứng lên, cất hai cuốn *Mảnh vỡ của tuyết* đi. Nổi giận biến mất tự lúc nào, trong cô chỉ còn nổi ghen ngào. Nhưng có chết Nao cũng không muốn Konno nhận ra điếu đó.

“Tôi thực sự không biết ông Shida đi đâu, nhưng có cách bắt liên lạc với ông ấy.” Konno đột ngột nói nhanh.

Đang rời khỏi bàn, Nao dừng bước, quay người. Đôi mắt Konno toát ra sắc tối cô chưa từng thấy.

“Vào kì nghỉ hè, tôi sẽ rêu rao với các tiệm sách cũ biết ông Shida rằng ‘Kosuga Nao bỏ bê học hành đi tìm ông Shida’.”

“Nghĩa là sao?”

“Bọn mình đã từng đến những tiệm sách cũ ông Shida hay lui tới. Thật ra có vài nhân viên biết địa chỉ liên lạc của ông ấy. Hẳn việc Kosuga muốn gặp đã đến tai ông Shida rồi. Tôi nghĩ ông đang cố ý giữ khoảng cách bởi cho rằng bản thân không nên dính dáng tới một người trẻ có tương lai...”

Nhưng nếu nghe được tin Kosuga có khả năng trượt đại học, nhất định ông ấy sẽ lo lắng và chủ động liên lạc.”

Nao soát lại những lời vừa rồi trong đầu, “Cậu tính lấy việc thi cử của tôi làm mồi dụ thây?”

Konno khẽ gật. Muốn nhắm đến người như ông Shida thì cách này quả thật rất khéo... Nao bị thuyết phục, nhưng đồng thời cũng bất ngờ trước một Konno xảo quyệt đến thế. Cứ như trước mắt cô là một người xa lạ.

“Hở, thế ra đó là ý tưởng của Konno à!? Tin đồn bà ‘đang ôn thi đại học mà cứ chạy quanh tìm ông Shida’ ấy?” Ayaka tròn mắt. Đã một lúc lâu cô mới lên tiếng.

“Ờ. Xin lỗi đã giấu bà.”

Nao tự đi lan truyền thì không đáng tin. Để những người xung quanh đánh tiếng hộ cũng là ý tưởng của Konno. Thêm nữa, để Ayaka, con gái tiệm sách cũ lại quen biết rộng, làm người hỗ trợ nữa thì đúng là hoàn hảo.

Và quả thật, ông Shida đã liên lạc với Nao. Phương thức liên lạc là email. Xem chừng ông vẫn không dùng di động.

“Thế Konno biết việc bọn mình hẹn gặp ông Shida hôm nay không?”

“Tôi đã nhắn tin bảo sẽ gặp thây. Nhưng cậu ta không trả lời.”

Nao nhìn ra cửa sổ. Chính cô đã nói rằng không muốn gặp nữa, vậy mà lại thấy hụt hẫng khi chẳng nhận được hồi âm. Cô tự thấy bản thân thật khó ư.

“... Nè, bà có thấy mình hơi quá lời với Konno không, hôm ở tiệm Mister Donut ấy?”

Tầm mắt vẫn hướng ra ngoài, Nao hỏi lại, “Quá lời sao, quá lời cái gì cơ chứ?”

“Rõ ràng hẳn có lý do giấu việc gọi xe cứu thương khi người thân của ông Shida gục xuống mà! Không tiện kể việc ông Shida giúp đỡ ra sao thì cũng có gì lạ. Biết đâu đó là việc đáng xấu hổ với Konno?”

Nao ngoảnh nhìn Ayaka. À đúng rồi, cô chợt nhớ, mình vẫn chưa kể một chi tiết quan trọng với cô bạn này.

“Chỉ nghe nội dung câu chuyện khi ấy thì đúng là sẽ nghĩ vậy. Nhưng Konno nói dối đấy. Tôi biết rõ đi đâu đó, nên cậu ta không biện minh nổi.”

“Hử? Nghĩa là sao?”

Nao chạm vào cuốn *Mảnh vỡ của tuyết* đặt trên bàn. Cuốn sách này chính là chìa khóa.

“Bởi thế tôi mới nói...”

“O! Ông Shida!?” Ayaka đột nhiên đứng bật dậy, la lên đầy kinh ngạc. “Người kia chẳng phải ông Shida sao? Đằng kia kìa!”

Cô bạn chỉ tay ra ngoài cửa sổ. Nao nhìn theo. Có vài người đi trên vỉa hè, nhưng chẳng thấy ai giống ông Shida.

“Đâu cơ?”

“Người đó đó! Kiểu trang phục khác hẳn mọi khi nhưng khuôn mặt và cách đi đứng đích thị là ông ấy! Tôi nhìn quen rồi nên biết ngay. Ông ấy đang đi về phía trung tâm luyện thi kìa!”

“Bà không nhìn nhầm đó chứ?”

Từ giờ đến lúc hẹn vẫn còn sớm. Thêm nữa, điểm hẹn là trước cửa soát vé ga Ofuna mà.

À, ra vậy!

Nao nhớ ra, cô có nhắc là đang theo khóa ôn hè ở trung tâm luyện thi. Cô định gặp ông trước giờ học, nhưng có lẽ ông đã hiểu lầm rằng cô sẽ

đến chỗ hẹn sau khi tan lớp. Nên ông tới ga Ofuna sớm, và đi đến tận cổng trung tâm luyện thi.

Hai cô vội cất đồ đạc, thu dọn khay đồ uống rồi lao ra khỏi tiệm. Nao nhìn quanh đường phố, nhưng quả nhiên không thấy ai có vẻ là ông Shida.

Ôm chiếc túi xách nặng trĩu, Ayaka bắt đầu phóng như điên. Nao miễn cưỡng đuổi theo sau.

“Ông Shida! Đợi đã!”

Đứng ngay trước trung tâm luyện thi, một người đàn ông nhỏ nhắn với mái tóc hoa râm quay đầu lại. Ông mặc quần trắng và sơ mi denim, mắt đeo cặp kính gọng mảnh sang trọng, trên tay là túi giấy nhỏ cùng một bọc gói vải, có vẻ là chai rượu.

Người đàn ông nheo đôi mắt ngày thường luôn nhìn quanh quất. Thấy Nao và Ayaka, ông cười ngượng ngùng.

“Ô, lâu rồi chưa gặp hai đứa!”

Nghe giọng nói ấy, cuối cùng Nao cũng nhận ra ông Shida. Quần áo ông mặc khác hẳn kiểu thường vận trước đây. Cô chỉ biết một ông Shida với cái đầu cạo trọc cùng áo phong hoa hờn hoa sói sồn cũ.

“Lâu rồi mới gặp thầy!” Nao lên tiếng.

Cô có nhiều điều muốn hỏi, nhưng cô chưa kịp mở miệng, Ayaka đã hét lên.

“Sao ông lại ăn mặc thế? Cứ như cải trang ấy!”

Shida hờ hững nhìn xuống trang phục của mình, “À, cái này hả? Không thể cứ như trước đây được. Vì ngày nào tao cũng tới bệnh viện mà...”

“Bệnh viện? Ông bị bệnh à?”

“Không...” Ông Shida ngập ngừng. “Người bị bệnh là vợ tao. Tao bắt

liên lạc với bà ấy từ mùa xuân. Khi đến thăm cái ổ của tao ở Kugenuma, bà ấy ngã quy. Có người gọi xe cứu thương giùm, đến bệnh viện bà ấy cũng đỡ phần nào. Nhưng kiểm tra lại cho chắc thì phát hiện trong dạ dày bà ấy có khối u.”

Nao nhớ lại lời Konno. Đúng là người nhà của ông Shida đã đến thăm, và cậu ta đã gọi xe cứu thương giùm họ.

“Ừm, chữa trị được, không phải bệnh quá nghiêm trọng. Nhưng bà ấy cần người bên cạnh nên tao vẫn phải về Tokyo.”

“Nếu vậy ông nên nói một tiếng chứ! Mọi người lo lắm đấy. Cháu lẫn Nao cũng lo nữa.”

“Đúng vậy ha. Tao xin lỗi!” Tay vẫn cầm đồ đạc, ông Shida nghiêm chỉnh cúi đầu. “Tao định đợi ổn thỏa cả rồi mới quay lại chào hỏi mọi người. Nhưng cũng phân vân vì tụi trẻ tương lai hứa hẹn như mấy đứa đâu cần dính dáng tới lão già như tao. Trong khi tao quần quanh chăm vợ, thời gian đã vèo vèo trôi qua.” Đoạn, ông đưa đôi mắt to về phía Nao. Ánh nhìn hiền từ lại có vẻ nghiêm khắc. “Sao rồi, Kosuga đang học thi nhỉ? Ta muốn hỏi cháu về điều này đó. Ta nghe nói trong thời điểm quan trọng này cháu lại đi tìm ta hử?”

Mọi chuyện xảy ra đúng như Konno đoán. Cậu ta hiểu rất rõ tính cách thầy Shida.

“Vâng, con vẫn học mà thầy.”

“Thế hử? Vậy là tốt... Nhưng cũng khiến cháu bận lòng rồi.”

“Không sao đâu ạ. Vợ thầy ổn chứ?”

“May thay, việc đi đầu trị tiến hành rất thuận lợi. Bà ấy khỏe lên nhiều. Ta kể về Kosuga thì bà ấy động viên rằng đây là dịp tốt để đi chào hỏi luôn

những người khác nữa. Nên sau khi gặp hai đứa ta sẽ đến tiệm sách cũ Biblia. Ông giờ bình rượu lên.

Sau đó ông mở chiếc túi giấy, lấy ra hộp quà nhỏ đã gói cẩn thận, trao cho Nao và Ayaka. Dù nhỏ nhưng nó khá nặng và có hương thơm thoang thoảng.

“Của mấy đứa đây. Bột pha nước tắm đang được ưa chuộng, nghe bảo giúp xua tan mệt mỏi đấy.”

“Uầy! Tuyệt cú mèo! Cảm ơn ông nhé!”

Ayaka sung sướng, nhưng Nao lại thấy hơi buồn. Hẳn ông Shida đã chọn quà theo lời khuyên của vợ. Ông ăn vận chỉnh tề, kè cậ chăm sóc người vợ bệnh tật, còn mang quà phù hợp tặng từng người. Ông thực sự đã trở lại cuộc sống bình thường rồi! Sẽ không về sống trên bờ sông đó nữa. Quãng thời gian trải qua cùng ông tại nơi ấy cũng chẳng thể quay lại.

“Hôm nay thầy không gặp Konno ạ?”

Nghe Nao hỏi vậy, ông Shida nhíu cặp chân mày rậm, “Konno?” Ông lẩm bẩm bằng chất giọng đều đều.

Nỗi hoang mang lan trong lồng ngực Nao, “Konno Yuta ấy ạ! Cậu học sinh cấp ba thân với thầy, hai người vẫn thường trò chuyện về sách tại bờ sông giống thầy với con ấy...”

“Cái cậu Konno Yuta đó là ai vậy?” Ông Shida nghiêng đầu thắc mắc, “Đứa lập dị tán gẫu sách vở với ta tại đó chỉ có mình Kosuga thôi.”

Mặt đất như đột ngột nứt ra. Nao sửng người đứng chôn chân tại chỗ.

Những áng mây dày đặc trưng của mùa hạ trôi trên bầu trời trong xanh.

Đó là một chiều mát mẻ so với cái nóng tháng Tám. Gió đổi hướng, mang hương sóng triền phảng phất trong không gian. Bờ sông Nao đang

có mặt nằm ngay sát biển.

Trong tin nhắn cô không hẹn giờ gặp, vậy mà vừa tới Nao đã thấy Konno xuất hiện. Cậu chầm chậm bước xuống chỗ cô từ con dốc thoải lát gạch không nung.

“Tôi vừa gặp thầy khi nãy.” Đợi Konno dừng lại, Nao lên tiếng.

“... Vậy à.” Konno đáp, giọng khàn khàn.

“Thầy không biết tên cậu... Mà thực tế hầu như chẳng quen biết”

Không có câu trả lời. Chẳng hề bận tâm, Nao tiếp tục câu chuyện. “Lần đầu tiên hai người nói chuyện là ở đây, khi vợ thầy không khỏe và cậu gọi xe cứu thương giúp... Theo lời thầy thì khoảng đầu tháng Năm. Nghĩa là ngay trước khi thầy rời chỗ này, nên chẳng thể có thời gian mà thân thiết. Tôi cứ tưởng thầy thân với cậu hơn cả tôi, hóa ra ngược lại nhỉ.”

Ông Shida chào Konno trước mặt Nao bởi chỉ vài ngày trước đó cậu là người đã giúp vợ ông, chứ không phải vì cậu là “đồ đệ” của ông như Nao.

“Vậy, chuyện về cuốn *Mảnh vỡ của tuyết* chắc cậu cũng nghe ông Shida nói rồi nhỉ.”

“Vụ đó thì tôi đã đoán được đại khái từ bữa trò chuyện cùng cậu tại tiệm Mister Donut rồi.”

Nao lấy từ túi ra cuốn *Mảnh vỡ của tuyết* thứ hai mà cô nhận được. Đó là cuốn có ghi dòng chữ “Cảm ơn cháu!”.

“Cuốn *Mảnh vỡ của tuyết* để lại trong thùng giữ nhiệt này là sách bìa cứng của nhà xuất bản Kodansha, có in phần lời bạt của tác giả. Nhưng bản bunko của cậu thì không in.”

Phần in trong cuốn khổ bunko là lời cảm nhận của tác giả khác.

Theo như ông Shida kể khi nãy, nhiều người hâm mộ không biết đến sự

tồn tại của lời bạt này cho đến khi nó được in lại trong ấn phẩm sửa đổi của nhà xuất bản khác sau cái chết của tác giả.

“Nhưng cậu lại kể về ấn tượng với lời bạt đó, nên ngoài cuốn khổ bunko kia, hẳn cậu đã đọc bản in *Mảnh vỡ của tuyết* khác. Tại sao cậu phải nói dối? Tôi đoán... cuốn bìa cứng này không phải sách thầy tặng tôi mà là tặng cậu.” Nao chờ câu trả lời của Konno. Nhưng chỉ có sự im lặng bao trùm. “Tôi xác nhận lại với thầy thì quả đúng như vậy. Thầy tặng sách để cảm ơn cậu bé hàng xóm đã có lòng tốt giúp đỡ khi vợ thầy ngã bệnh... Sau hôm xảy ra chuyện, lúc cậu qua cầu, thầy đã đuổi theo rỗi tặng nó. Nên mới có dòng chữ ‘Cảm ơn cháu!’.”

Ông Shida viết lời cảm ơn, nhưng không đề tên người nhận. Bởi ông không biết tên Konno.

“Cậu đã vờ như cuốn sách này là thầy tặng tôi, nhưng không biết rằng thầy tặng cuốn *Mảnh vỡ của tuyết* cho nhiều người. Khi nghe tôi bảo đã nhận cuốn này rỗi, cậu vội bảo mình cũng nhận được để câu chuyện khớp nhau. Vì thật không tự nhiên nếu cậu thân với thầy vậy mà lại không nhận được nó. Nên sau đó, cậu đã mua cuốn *Mảnh vỡ của tuyết* tại tiệm sách cũ nào đó, nhưng lại sơ ý chọn một cuốn khổ bunko không có phần lời bạt của tác giả...”

“... Cậu đã biết cả, vậy là đủ rỗi còn gì!” Konno gằn giọng. Cậu cứ cúi gằm, mặt đỏ đến mang tai.

“Không, còn hai đi đầu tôi chưa hiểu.” Mất không rời Konno, Nao nói tiếp. Cô đã quyết sẽ làm rõ đến cùng, dù sau đây hai đứa có khắc khải đi nữa.

“Điểm thứ nhất là tại sao cậu phải nói dối rỗi vờ như cuốn *Mảnh vỡ của tuyết* này là tặng cho tôi. Còn điểm nữa là...” Cô hít một hơi. Đi đầu

thắc mắc thứ hai quan trọng hơn. “Thật ra cậu có quan hệ thế nào với thầy Shida? Cậu biết rõ về thầy, biết tôi và thầy dùng thùng giữ nhiệt để mượn trả sách, còn tường tận những tiệm sách cũ thầy thường lui tới. Thậm chí tính thầy ra sao, cậu cũng nắm được. Thế mà thầy lại chỉ biết mặt cậu. Rõ là có uẩn khúc gì đó, nhưng cậu không muốn nói rõ... không muốn thổ lộ. Vậy là sao?”

Mây che nắng trời khiến cảnh sắc hóa nhạt nhòa. Mặt vẫn cúi gầm, Konno ngược mặt, cuối cùng cậu cũng nhìn Nao.

“Kosuga cứ nghĩ kĩ là hiểu cả mà?”

“Tôi muốn nghe chính miệng cậu nói.” Dứt lời, Nao bổ sung, “Đừng sợ! Hãy nói ra! Bằng mọi giá, chính miệng cậu phải nói ra.”^[32]

Konno khịt mũi, cười yếu ớt. Nụ cười đi kèm tiếng thở dài pha lẫn chút tự giễu.

“Tôi không cứng đầu như cô nữ chính kia đâu. Cũng chẳng phải kẻ được ai yêu quý.” Cậu đột nhiên ngẩng mặt, thẳng lưng, trông như đã buông xuôi. Cậu trở một trong những ngôi nhà ở bờ đối diện, ngôi nhà hai tầng màu trắng chẳng có gì đặc sắc.

“Cậu biết cửa sổ căn nhà kia chú? Cái có treo rèm lam ấy.”

“Ừ, tôi biết.”

Đó là một trong những cửa sổ luôn lọt vào mắt khi Nao nói chuyện cùng ông Shida tại đây. Hình như cô chưa thấy bức rèm mở ra bao giờ.

“Đó là phòng tôi. Việc sống ở chung cư cũng chỉ là câu nói dối buột miệng, vì nếu chỉ cậu căn nhà ngay ven sông, tôi lộ danh tính mất. Hôm nay tôi cũng ở trong phòng đợi Kosuga đến bờ sông.”

“Ra là vậy...”

Nói thế mới nhớ, ngày đầu gặp nhau cũng như hôm nay, Konno xuất hiện ngay sau khi Nao đến. Đâu thể “tình cò” đến thế?

“Từ năm lớp Tám, tôi đã bị bắt nạt học đường. Nhiều hôm chỉ rúc ở nhà, chằng buồn tới lớp. Hết ăn, lên mạng chơi game lại ngủ. Vào thời điểm đó, một người vô gia cư đã đến sống ở bờ sông. Ông ấy dậy sớm, đi làm, về lầ, đọc sách... Nom đời vui đến lạ. Ngày ngày chứng kiến cảnh ấy, tôi dần thấy gai mắt, khó chịu. Thế là...”

Nao nhớ lại từng nghe ông Shida kể, rằng đôi khi ông bị quấy nhiễu, nào lục tung hành lý, nào gọi cảnh sát...

“Vậy ra người phá rồi th ấy là cậu?”

“Ừ. Vì thế mà tôi xả được stress. Tôi tệ lắm đúng không? Câu ‘Nhờ ông Shida mới vượt qua được’ là thật. Nhờ quấy rối một ông vô gia cư, tôi mới giải tỏa được căng thẳng, chống chọi được đến khi tốt nghiệp cấp hai. Tuy không học lên cấp ba, nhưng...”

Mặt Konno méo xeo như chực khóc. Cậu từng xem cuốn sổ tay của ông Shida, nhưng cũng là tự ý đọc trộm. Hẳn ông Shida đã nhận ra cậu thiếu niên này chính là thủ phạm quấy phá đồ đạc. Bởi khi cất tiếng chào Konno trước mặt Nao, ông giải thích rằng cậu “sống gần đây, thi thoảng lại đến”.

“Nhưng, hè năm ngoái, cuộc đời tôi đã thay đổi. Có một cô gái thường đến bờ sông chuyện trò cùng ông vô gia cư kia... Cô ấy cao và cực kì xinh đẹp... Khi cười thì vô cùng dễ thương...” Nói đến đó, cậu thở nặng nhọc như bị rút cạn sức lực, mặt mày đỏ bừng.

Phải mất một lúc Nao mới đoán ra người cậu đang nói tới, “T... tôi ư?”

“Đúng vậy đấy! Còn ai vào đây nữa chứ! Ôi, chết tiệt... mất mặt quá, mình đang nói cái quái gì vậy!”

Nao cũng lúng túng. Mồ hôi rịn ra trên khuôn mặt nóng bừng. Người bình tâm lại trước là Konno.

“Hình như cô ấy chuyện trò với ông vô gia cư kia về sách. Trông hai người rất vui, nên tôi cũng muốn tham gia cùng họ... Chính xác thì tôi muốn làm thân với cô gái.” Konno nói nhanh như đang hờn dỗi.

Nao câm nín đứng đó nghe cậu nói tiếp.

“Nhưng loại rác rưởi chỉ biết ru rú trong phòng thì sao có được cơ hội ấy chứ! Nên tôi bắt đầu đi học tại trường bổ túc để lấy bằng cấp ba và thi đại học. Đi làm thêm, mua quần áo mới, tới tiệm cắt tóc, còn đọc sách để có đề tài tán gẫu... Dù vẫn kém giao tiếp với người khác do mặc cảm vết bớt, nhưng tôi đã thấy tự tin và lạc quan hơn phần nào. Đúng thời điểm đó thì xảy ra việc tôi giúp người nhà ông Shida. Lúc ông tặng cuốn *Mảnh vỡ của tuyết*, tôi thấy mình thật đúng là may. Đọc thử thì thấy cuốn sách vô cùng thú vị. Khi tôi vui mừng cho rằng với cuốn sách này, mình có thể rời phòng, ra bờ sông chuyện trò về nó, làm thân với cô gái kia và trở thành một phần của nhóm người ở đấy... thì ông Shida đột ngột biến mất. Đồ đạc cũng chẳng còn...”

Cuối cùng câu chuyện cũng đi tới ngày đầu Nao gặp Konno. Cậu đã bịa chuyện rồi trao cuốn *Mảnh vỡ của tuyết* nhằm tiếp cận cô, cùng cô đi tìm kiếm ông Shida, cuối cùng rủ cô chuyện trò về sách. Đó là kết quả của chuỗi hành động Konno đã dốc lòng suy tính.

Nao nghĩ, nếu ông Shida không biến mất nhanh như vậy, hẳn Konno đã có cơ thành “đồ đệ” của ông thật. Có lẽ ông cũng tính vậy, nên mới cất tiếng chào khi cậu đứng trên cầu.

“Trò chuyện với Kosuga, tôi nhận ra cậu thực sự rất thông minh, ngầu, trung thực. Người như vậy đâu thể hiểu cảm xúc của một thằng như tôi

chứ. Tóm lại mọi sự chỉ là, tên khốn Konno Yuta đã phá rối ông già vô gia cư và còn bịa ra đủ mọi chuyện! Cảm ơn cậu rất nhiều vì đã để tôi được nói lời tạm biệt!”

Konno cúi đầu thật thấp rồi dụi mắt trong tư thế đó. Khi ngẩng mặt, nước mắt đã được lau sạch sẽ, cậu nói, “Vây, tạm biệt!”

“Konno.” Nao thì thầm gọi với theo tấm lưng định đi, “Cảm ơn cậu đã kể tôi nghe về bản thân. Tôi vui lắm.”

Konno giật mình quay người.

Kosuga Nao biết rõ mình thế nào. Cô chưa từng được trực tiếp khen xinh. Đầu óc cũng chẳng tốt đến vậy, bằng chứng là cô không thể tự mình hiểu ra mục đích của Konno, và cô chỉ đạt điểm C trong kì thi thử vào trường đại học nguyện vọng một vừa rồi. Cô cũng chẳng ngẫu hay trung thực gì cho cam. Chính cô là người đã lấy trộm cuốn sách của ông già vô gia cư mà mãi chẳng thèm trả.

Nếu kể hết ra, không chừng Konno sẽ nhìn cô bằng con mắt khác.

Nhưng Nao không sợ. Cô sẽ thổ lộ tất cả.

“Bây giờ, tôi muốn cậu nghe chuyện của mình.”

Nao ngẩng mặt, nhìn thẳng vào Konno.

Cậu quay lại, rụt rè tới gần cô.

“Thế rồi hai người họ ra sao hả mẹ?” Tobirako hỏi.

Bên ngoài ke cô chạy ãn ãn nhưng chẳng có mấy âm thanh vọng vào trong quán. Không gian yên tĩnh đến lạ.

“À ừ... Hả họ đã trò chuyện rồi thân nhau hơn nhỉ?”

Shioriko ậm ừ, đoạn đứng lên. Thật ra cô không biết rõ diễn biến về sau. Nếu không cần thiết, Shioriko quyết không thăm dò chuyện riêng của

người khác. Nhưng cô có tình cờ nghe được rằng vài năm sau đó Konno Yuta đã vào cùng trường đại học với Kosuga Nao.

“Con thấy sao?”

“Con không hiểu lắm...” Tobirako ấp úng đáp.

Để tránh đụng đến đời tư người ta, Shioriko đã thay đổi đổi chỗ trong câu chuyện, Tobirako không nắm được trọng điểm cũng là đi đâu đương nhiên.

“Nhưng mà thú vị lắm ạ. Nhờ câu chuyện trong sách, người xa lạ cũng có thể trở nên thân thiết ha mẹ?”

“Ừ, chuyện đó cũng xảy ra... Dù không phải luôn luôn.” Shioriko thấy nhẹ lòng vì cuối cùng đã truyền tải được đi đâu muốn nói.

Đôi mắt Tobirako sáng lấp lánh, “Nghĩa là cứ có sách thì mọi người sẽ hạnh phúc và không cãi lộn. Tuyệt quá mẹ nhỉ!”

“O...”

Ý Shioriko không phải như thế. Trái lại, đã bao lần cô chứng kiến con người cãi vã rồi làm tổn thương nhau chỉ vì một cuốn sách. Thậm chí chính cô còn từng là người trong cuộc. Nhưng liệu có ổn không nếu cô nói đi đâu đó với cô con gái còn chưa vào lớp Một?

Chỉ trong ngày hôm nay, cô đã kể tới ba câu chuyện về sách, nhưng thật lòng cô thấy không ưng lắm. Nếu là Daisuke, anh sẽ truyền đạt khéo léo hơn nhiều. Đợi anh về rồi, cô nhất định phải tham khảo kỹ hơn.

“Nào, mẹ con mình tìm sách cho cha thôi! Sách khổ bunko bọc bìa lam mẹ nhỉ?” Tobirako chạy biến vào giá sách sâu trong quán, nơi để các cuốn bunko hiếm đã tuyệt bản. Trên đường đến đây, bị con gái gặng hỏi liên tục, Shioriko đành nói ra màu bìa bọc cuốn sách. Nếu cô không tìm thấy trước,

con bé sẽ xem bên trong mất!

Tách khỏi Tobirako, Shioriko bước trên lối đi giữa các giá sách. Sâu trong cùng có ô cửa sổ che màn và chiếc ghế gỗ cũ. Tòa nhà kế bên đã bị dỡ bỏ, ô cửa sổ giờ ngập nắng. Từ lâu Shioriko đã nhận ra, Daisuke luôn xả hơi ở đây khi nghỉ giữa lúc làm việc.

Quả nhiên.

Trên mặt chiếc ghế có vết nứt nhỏ là cuốn sách bọc bìa da màu lam nằm im lìm.

“Mẹ ời, thấy chưa ạ?”

Nghe tiếng con gái vọng tới, Shioriko chua chát nhận ra mình bất cần nhường nào. Cô đang mặc áo len mỏng cùng váy dài. Túi váy không đủ lớn để bỏ sách bunko dày. Cũng khó mà giấu nó dưới áo len. Chiếc túi tote đựng những đồ nhỏ như ví lại nằm ngoài quây thanh toán.

“Ở đây không có con à.”

Trả lời như thế cũng chưa chắc đã câu giờ được. Cô nhóc kia chắc chắn sẽ đến xác nhận tận nơi.

Shioriko liếc nhanh giá bên cạnh. Chỗ này đặt những cuốn bunko tương đối mới. Có ít nhiều khoảng trống, nhưng chỉ đổi vị trí cuốn sách thì Tobirako vẫn tìm thấy thôi. Các ngăn cao đủ để khuất mắt một đứa trẻ mẫu giáo thì lại lèn chặt các tuyển tập, chẳng có chỗ nào đủ nhét một cuốn sách nữa.

Nghĩ chốc lát, Shioriko lạnh lẽo tháo bìa da màu lam, rồi đẩy cuốn sách vào giá bên cạnh. Đoạn, cô thò tay ra sau kéo áo len lên, nhét bìa da vào cặp váy. Cô vừa kéo áo len xuống thì Tobirako thành linh xuất hiện.

“Đằng kia không có mẹ ạ.”

“Thế à... Gay nhỉ. Chẳng thấy đâu cả.”

Shioriko tỏ ra lo âu. Nhưng con gái cô vẫn tiến lại gần, vừa đi vừa cẩn thận ngó nghiêng tra xét hai kệ trái phải. Không biết nhan đề chắc chắn Tobirako chẳng xác định nổi cuốn nào là sách của Daisuke.

“A! Cuốn này!” Cô bé với tay về nơi cô vừa nhét cuốn sách khổ bunko của chồng. Shioriko thót tim, nhưng con gái cô lại rút ra một cuốn sách khác.

Đó là cuốn *Lưng vua* của Uchida Hyakken do Fukutake Bunko phát hành. Cuốn sách mang thiết kế bìa đặc trưng của Tamura Yoshiya, với font chữ đậm và to.

“Là *Lưng vua*! Con từng đọc nó tại tiệm nhà mình đó mẹ. Nhưng không phải cuốn này, mà là một cuốn to hơn, cũ hơn cơ. Hay đã man ấy... A, mẹ biết chứ?”

Tobirako thao thao bất tuyệt. Dĩ nhiên Shioriko biết chuyện con bé vừa nhắc. Sự việc xảy ra hơn nửa năm trước, ngay giữa mùa đông. Với Shioriko, đó là một kí ức không mấy dễ chịu, nhưng đứa trẻ này lại thấy khác.

“Bác tới tiệm mình khi đó liệu có đến nữa không nhỉ!? Bác ấy đã kể chuyện về *Lưng vua* đấy mẹ. Vui lắm luôn ạ...”

“Tobirako!” Shioriko ngẩng xồm xuống, nhìn vào mắt con gái. Đây là dấu hiệu báo trước rằng hai mẹ con sắp có cuộc nói chuyện nghiêm túc. Nụ cười biến mất trên môi Tobirako. “Bác đó sẽ không bao giờ đến tiệm nhà mình nữa. Nhớ bác có đến, con hãy gọi ba mẹ trước khi nói chuyện gì nhé!”

Hắn bác ta cũng chẳng muốn tới. Hồi đó, nghĩ rằng không cần thiết, vợ

chồng cô đã thống nhất chưa cho con gái biết danh tính người nọ.

“Tại sao ạ? Trò chuyện về sách rồi trở nên thân thiết chẳng phải là điều tốt sao? Mọi người đều sẽ hạnh phúc mà!”

Đứa trẻ này còn chưa hiểu. Câu chuyện xảy ra xung quanh một cuốn sách không phải lúc nào cũng vui. Có khi dính líu tới sách lại khiến ai đó trở nên bất hạnh.

“Không phải cứ cùng yêu thích sách là có thể trở nên thân thiết đâu con. Có những người ta sẽ chẳng làm thân được.”

Tobirako trưng vẻ mặt nghi hoặc. Lòng Shioriko bỗng nhiên cũng băn khoăn. Thật vậy ư? Hiện tại tuy rất khó, nhưng không chừng một ngày kia, thế hệ sau của hai bên có thể thân thiết với nhau. Là bậc cha mẹ, chẳng phải cô nên truy tìm tận gốc như thế cho con gái sao?

“Bác đó vì sao không đến nữa vậy mẹ?”

Shioriko vốn định kể cho con vào một ngày khác, khi Tobirako lớn thêm chút nữa, và biết phán đoán hơn. Nhưng giờ đây, cô chẳng thể nghĩ nổi lý do để im lặng.

“Con thực sự muốn biết lý do bác ấy không đến nữa sao?”

“Vâng!” Cô bé đáp, không một giây do dự.

Con bé dễ dãi thế này thật nguy hiểm. Nếu giờ Shioriko không kể, có khi con gái cô sẽ tự ý đi hỏi mọi người mất. Chuyện xảy ra quanh cuốn *Lưng vua* cũng liên quan đến đời tư nhiều người. Tốt hơn hết là cô nên hé lộ sự tình ở mức ít thông tin nhất có thể, đủ để giữ miệng con bé.

“Con hứa sẽ không nói với bất kì ai chứ?”

“Vâng ạ! Con hứa!”

Tobirako tóm lấy ngón tay út của mẹ, dựng lên, cứ thế lắc mạnh lên

xuống. Trước cái ngoắc tay bạo lực của con gái, ngón út Shioriko tưởng sắp gãy.

“Được rồi. Vậy con nghe kĩ nhé!”

Thật ra Shioriko cũng thấy hứng thú. Con gái sẽ tiếp nhận câu chuyện về sách mà bản thân cũng là một người trong cuộc thế nào đây? Không chừng cô bé sẽ học được đi đâu gì đó.

“Hôm ấy cha mẹ phải ra ngoài vì việc đột xuất, Tobirako nhớ không? Tình cờ dì Ayaka được nghỉ làm nên ghé chơi, cha mẹ bèn nhờ dì trông tiem hộ...”

Chuyện thứ tư

Lung vua của Uchida Hyakken

(Rakuro Shoin phát hành)

Đang giữa đông. Ngoài cửa sổ, rừng tre sau mưa xanh ngắt. Kết cấu ngôi nhà khiến phòng khách rộng rãi trông lạnh lẽo vô cùng. Chiếc điếu hòa mới coóng không ăn nhập gì với bức tường đất nện, mà cũng chẳng phát huy hiệu quả gì mấy.

Đây là một căn nhà kiểu Nhật ở Kita-Kamakura.

“Cậu vừa nói tên tiệm là gì ấy nhỉ?”

Bên kia chiếc bàn thấp, bà lão hỏi bằng giọng khàn khàn. Cả chiếc áo gi lê mặc thường ngày lẫn áo len đầu mang màu xám, sắc màu của đờ tang.

“Là tiệm đồ cổ Maisuna ạ! Cháu là Yoshiwara Koji, con trai ông Yoshiwara Kiichi chủ tiệm đời trước.”

Đây đã là lần thứ ba hắn xưng tên, nhưng cũng chẳng còn cách nào. Chính hắn đã mắc sai lầm cơ bản, bỏ quên danh thiếp khi đến thu mua sách cũ. Chủ nhà chỉ còn cách hỏi từng tí để xác nhận tên tiệm. Nếu cha hắn có mặt ở đây, hắn hẳn sẽ phải ăn gậy bởi lỗi này. Nhưng đó chỉ là chuyện khi ông hăng còn khỏe.

Yoshiwara Koji là chủ đời thứ ba của tiệm đồ cổ Maisuna ở Yokohama, chuyên mua bán đồ nghệ thuật cổ và sách cũ. Tiệm có tên hiệu chứ không

có địa điểm thực sự, cũng không có nhân viên. Hiện chỉ mình Koji, nay đã ngoài bốn mươi, tiếp tục việc kinh doanh nhỏ giọt.

Hôm nay, hắn thăm gia đình một người mê sách sống tại Kita-Kamakura. Ông chủ nhà vừa mất tháng trước.

“Bác Yamada... từ đời cha cháu, ch ông bác đã giúp đỡ nhà cháu rất nhiều. Bác trai luôn giao dịch với tiệm nhà cháu...”

“Đúng vậy nhỉ.” Bà lão gật đầu vài lần. “Ông ấy là người chẳng chơi bời gì mấy, chỉ có thú sưu tầm sách cũ và thói mê chưng diện là đến chết vẫn không đổi. Nhưng dù gì sách cũng tốn chỗ, tôi và con trai lại chẳng hiểu giá trị của chúng, nên đã thống nhất bán đi. Thế là, ma chay ông ấy vừa xong, người của tiệm sách cũ cứ lần lượt kéo đến. Họ lấy đi gần hết đồng sách rồi.”

Đây cũng là lần thứ ba Koji nghe lời giải thích đó. Bà lão còn cho hắn xem thư phòng trống hoác nữa. Tóm lại hắn đã đến muộn.

“Có cuốn khi mua rẻ đất ấy, thế nào lúc bán lại rẻ bèo, tôi ngạc nhiên lắm cơ. Ai cũng bảo quen biết ch ông tôi, nhưng tôi lại chẳng biết ai với ai. Còn chuyện thảo luận ngã giá thì thằng con tôi lo cả.”

“Thật đáng buồn, nhưng trong nghề bọn cháu cũng có người bất quan hệ để tiếp cận khách hàng dù chẳng hề quen biết đấy ạ.” Koji hớp ngụm trà lạnh ngắt, tỏ ra đờng cảm.

Hắn nghe nói chủ tiệm sách cũ thời xưa thường kiểm tra kĩ mục cáo phó trên báo. Biết tin nhà sưu tập sách nào chết là họ xông vào nhà, dù chẳng có quan hệ gì cũng hùng hồn tuyên bố “Ông/bà quá cố nhà mình nhờ tôi đến xử lí bộ sách cũ”, rồi ép người thân họ cho thu mua. Không ngờ thời đại bây giờ rồi mà mảnh này vẫn còn tác dụng, nhưng hắn trong số đó cũng có những tay quen biết sơ sơ với người chết.

Koji với người đã khuất ở gia đình này cũng được xem là vậy. Khi lên facebook tìm tên mọi khách hàng từng gửi danh mục sách cũ thời cha hắn còn làm chủ tiệm, Koji thấy cáo phó của một tài khoản cùng tên cùng họ do người con trai viết. Nên hắn mới liên lạc.

Người chết là ông Yamada Yosuke, hưởng thọ 80 tuổi, sinh thời đi đầu hàng một công ty cho đến vài năm về trước. Ông cũng là nhà sưu tập sách văn học hiếm xuất bản thời Minh Trị đến đầu Chiêu Hòa. Những bài đăng khi ông còn sống toàn là hình ảnh diện kimono hoặc bài giới thiệu về sách cũ.

Ông sống trong biệt thự bài trí tỉ mỉ theo phong cách Nhật, vận kimono và quanh người là sách cũ. Tuy thi thoảng ông tự giấu đó là sở thích hoài cổ của một lão già bị thời đại bỏ lại, nhưng Koji cảm thấy công khai cuộc sống ấy lên mạng xã hội chính là để thỏa mãn ham muốn được công nhận, ông để lại trong hắn ấn tượng về một người sống vì sở thích và biết tận hưởng phần còn lại của cuộc đời.

“Trong nhà không còn cuốn nào thuộc bộ sưu tập của bác trai nhỉ?”

Koji xác nhận lần nữa cho chắc. Theo những gì hắn thấy thì ở đây đã chẳng còn bóng dáng cuốn sách cũ nào, nhưng lần đầu gọi tới nghe chừng vẫn còn ít nhiều mà. Vả lại, bà lão vừa bảo mới bán “gần hết” thôi.

“Sách của thằng con đang sống cùng tôi thì còn, nhưng toàn mấy cuốn về kinh doanh với truyện tranh này nọ. Nó khác bố, chẳng thiết tha sách cũ.”

Nói con trai vậy chứ bà mẹ cũng đâu khác gì. Thân nhân của người mê sách chẳng hề yêu sách cũng là chuyện thường thấy.

Rốt cuộc, nói chuyện với bà lão bã cả bọt mép mà sắp phải tay trắng ra về. Khi Koji chực đứng dậy, bà lão đột nhiên nói.

“Tôi nghĩ chẳng còn cuốn sách cũ nào nữa, nhưng thằng con cứ tìm hoài. Nó bảo có khi vẫn còn thứ bán được... À, nãy nó vừa tìm thấy mấy cuốn sách cũ sót trong kho đấy.”

“Thật ả?” Koji lại ng ẫ xuống. Nếu vậy bà nói luôn cho nó vuông nào!

Bà lão tươi cười gật đầu, “Ừ. Thế là ban nãy, nó mang chúng đến tiệm sách cũ gần đây r ẫ.”

Koji gắng không tặc lưỡi. Đúng là mừng hụt. Một ngày đen như chó mực. Dứt khoát đứng lên, r ẫ hấn bất giác khựng lại. Nếu là tiệm sách cũ gần nhà này ở Kita-Kamakura...

“Con trai bác mang sách đến tiệm nào vậy ả?”

“Tiệm sách cũ Biblia.”

Koji nghiêng chặt răng hàm, để kìm cơn giận hay cố nuốt xuống những kí ức đắng cay, bản thân hấn cũng chẳng rõ. Nhà hấn có mối ràng buộc định mệnh với tiệm sách cũ Biblia. Bảy năm trước, Shinokawa Shioriko, chủ tiệm sách ấy đã đánh bại Kiichi cha hấn.

Koji mất bình tĩnh hơn hấn tưởng. Trên đường đi từ hiên nhà Yamada ra cổng, hấn trượt chân trên con đường đá, ngã ngay vào vũng sinh lạnh ngắt.

Bà lão góa phụ ra tiền thấy vậy li ền lau bìn, tỏ ý muốn giặt khô áo khoác cho hấn. Đâu thể nhận sự quan tâm ấy khi chính hấn đã sơ suất, Koji bọc chiếc áo khoác vào tấm khăn vốn mang theo để gói sách cũ, viện cớ có công chuyện đột xuất r ẫ ra về.

Bà lão lập tức cho hấn mượn chiếc áo khoác vải tuyết không tay, bảo là chiếc áo yêu thích của người ch ồng quá cố. Đây là áo kiểu cũ, có thể bắt gặp trong các đoạn phim được ghi lại trước chiến tranh, thân áo bố dài,

phần trên may cánh dơi, không tay. Bà lão bảo nó là lựa chọn số một của ông Yamada khi ra ngoài vào mùa đông, bởi khoác hợp cả kimono lẫn đồ âu. Không những thiết kế, mà cả chất vải và đường may cũng rất đẹp.

Koji chưa từng mặc loại áo thế này. Liệu người khác sẽ nhìn hắn ra sao? Khi hắn rút rè đề nghị mượn áo khoác của người con trai, bà liền tỉ tê rằng anh con cũng lây thói quen của bố, chỉ mặc kiểu áo này ra ngoài vào mùa đông. Cả bố lẫn con đều kì quặc.

Dù sao, lòng tốt của bà thật đáng cảm kích. Koji mặc thử thì thấy cỡ áo vừa người. Dù phần tay cánh dơi không che được hết gió, nhưng nó ấm và thoải mái hơn hắn nghĩ.

“Ô chà.” Khi Koji định ra về, bà lão nheo mắt nói.

“Cậu giống thằng con tôi quá! Đáng vốc y đúc ấy.”

Không biết trả lời thế nào, Koji đành cười gượng. Hắn hứa sẽ giặt chiếc áo khoác đem trả, đoạn rời nhà Yamada.

Khu dân cư trên sườn núi Kita-Kamakura có nhiều cây xanh và yên tĩnh, nhưng có chỗ đường hẹp phát sợ. Nhà Yamada nằm dọc một con đường hẹp đến nỗi lái xe con vào cũng đủ vã mồ hôi, nên Koji không đến bằng ô tô.

Hắn xuống dốc, đi về hướng ga Kita-Kamakura. Dấu vết cơn mưa đêm qua còn khắp chốn. Trời hôm nay có những khoảng hửng nắng, nhưng gió thổi ngang vẫn lạnh đến cắt da cắt thịt.

Chiếc áo khoác không tay nùng nặc mùi thuốc chống côn trùng. Hắn mùa đông này, chủ nhân nó chưa kịp mặc lần nào.

Ông Yamada Yosuke thường phân tích sự tuyệt vời của chiếc áo khoác này trong các bài viết trên facebook. Nào là có thể mặc đi dự tiệc, phù hợp

khoác với đồ Nhật lẫn Âu, rồi đảm bảo đi đâu cũng thu hút mọi ánh nhìn, vân vân và mây mây. Ông ta miêu tả nhiệt tình đến độ người chẳng có chút hứng thú như Koji cũng bất giác đọc hết. Có lẽ con trai ông đã được truyền cảm hứng từ đó. Việc chăm chút diện mạo là minh chứng cho thấy kẻ ấy vẫn còn tâm sức ra ngoài.

Người cha Kiichi của hắn, thời còn làm việc cũng thường chăm chút diện mạo. Suốt nhiều năm, ông chu du khắp các nước để mua đồ cổ và sách cũ mang về Nhật bán. Giáo lý của cha hắn là người bán thứ tốt phải mặc đồ tốt.

Trên thực tế, ông cũng rất được khách hàng tín nhiệm. Khi nền kinh tế Nhật bắt đầu đi xuống, ông chuyển sang buôn đồ nghệ thuật cổ của Nhật ra nước ngoài, tiếp tục tăng doanh thu ổn định.

Mười lăm năm trước, Koji thành tài xế cho cha. Hồi trẻ, hắn chưa có ý thừa kế tiệm. Tốt nghiệp đại học rồi đi làm như người ta, nhưng công ty ấy phá sản, thành thử hắn quyết định học việc tại tiệm đồ cổ Maisuna. Trong công việc, cha là người hà khắc, thường sai phái bắt bẻ hắn đủ chuyện, nhưng ông trả cho hắn hậu hĩnh hơn thời còn làm văn phòng. Hắn nghĩ đó chính là tấm lòng mong con cái được rèn giũa thành người của bậc làm cha mẹ.

Khách quan mà nói, người cha tràn trề sinh lực đó thật đáng tin cậy.

Nhưng Koji cảm thấy khó hiểu trước chấp niệm của cha hắn với bản *First Folio* của Shakespeare, thứ vốn thuộc sở hữu của bậc thầy sách cũ Kugayama Shodai trước khi thất lạc. Cha hắn thậm chí còn tuyên bố sẽ làm mọi thứ để có được nó. Koji lo chấp niệm dai dẳng ấy sẽ là nhược điểm của ông.

Rồi nỗi lo ấy đã thành hiện thực. Trong một thương vụ do chính mình

dựng lên, cha hắn tung những bản *First Folio* mãi mới có được ra một chợ đấu giá nhỏ do hiệp hội sách cũ tổ chức. Cuốn *Folio* thật được bán cho tiệm sách cũ Biblia với giá rẻ không tưởng. Đó là khoản tiền chẳng hề tương xứng với công sức và phí tổn cha hắn bỏ ra bấy lâu.

Kể từ vụ thất bại đó, cha hắn sa sút thấy rõ. ông liên tiếp mắc sai lầm trong công việc, để mất khách hàng trong và ngoài nước. Việc kinh doanh của tiệm càng tụt dốc, tấm lưng oằn xuống chống chọi của cha hắn càng nhỏ lại.

Sau khi ngã quỵ do nhồi máu cơ tim, ông từ chối phục hồi chức năng và hầu như không ra khỏi nhà. Gần đây ông chỉ nằm trên giường, mặc bộ đồ ngủ sờn rách, vừa lẩm bẩm chải rửa vừa dùng cây gậy chuyên dụng gãi lưng sần sột. Ông chẳng thèm quan tâm con trai phải cực nhọc đến thế nào để lo liệu chi phí sinh hoạt và điều dưỡng cho ông.

Koji hiểu, cha mình có trách nhiệm trong việc để xảy ra cơ sự này. Với sự tàn nhẫn và xảo trá bất chấp thủ đoạn, tự ông gây thù chuốc oán khắp nơi. Nhưng nếu không có cái đám Shinokawa Chieko, Shinokawa Shioriko, Gora Daisuke ở tiệm sách cũ Biblia kia, hẳn những năm cuối đời của cha sẽ khác. Và tiệm đồ cổ Maisuna cũng không tuột dốc đến thế này.

Không sai, chính chúng đã hủy hoại con người tên Yoshiwara Kiichi, đã thay đổi số phận Koji theo chiều hướng tệ hại.

Con đường chạy qua trước tiệm sách cũ Biblia là lối tắt để đi về giữa nhà Yamada và ga Kita-Kamakura. Lúc tới gia đình Yamada, Koji mất công đi vòng vèo, nhưng khi về lại không làm thế nữa. Bởi hắn tự thấy khó chịu với một bản thân đang sợ hãi.

Vừa bước ra con đường dẫn đến nhà ga nằm dọc đường tàu, hắn đã trông thấy ngôi nhà hai tầng cũ kĩ. Koji từng ghé thăm nhà này vào bảy

năm trước, khi còn làm tài xế cho cha. Nó giống hết ngày trước, không một thay đổi, lì lợm đến mức hắn thấy ghê sợ.

Hắn dừng lại trước tấm biển hiệu dạng xoay đề TIỆM SÁCH CŨ BIBLIA. Đoạn nhòm vào phía trong qua cửa kính. Một cô gái trẻ đứng sâu trong quầy thanh toán. Hắn ngỡ là Shinokawa Shioriko, nhưng nhìn kĩ hóa ra không phải. Cô gái để tóc ngắn, mặc áo len cổ cao màu đỏ. Đang là mùa đông mà da cô ta vẫn ngăm ngăm như cháy nắng.

Chắc là nhân viên làm thêm. Nhưng hắn thấy khuôn mặt ấy có điểm quen thuộc. Đột nhiên, cô gái nhìn về phía hắn. Nhìn khẩu hình, hắn biết cô vừa thốt lên một tiếng “A!”.

Cô đứng dậy rời quầy, hấp tấp chạy ra cửa. Koji muốn rời đi, nhưng cuối cùng vẫn đứng yên tại chỗ, hắn muốn biết vì sao cô lại vội vã.

Cô gái mở toang cánh cửa kính, im bất một lúc, xoay xoay ngón trỏ như cố nhớ đi đâu gì, rồi thốt lên một cái tên bất ngờ, “A! Phải rồi. Anh Yamada! Anh Yamada đúng không ạ? Nãy anh vừa gửi sách ở đây rồi đi nhỉ!”

Koji không thốt nên lời. Con bé đang nhìn mình với đờ ỉa nào vậy? Yamada... Gửi sách... À ra thế, hắn chợt nghĩ ra. Hắn là con trai ông Yamada Yosuke. Nãy hắn nghe bà lão bảo rằng con trai bà vừa đến Biblia bán sách mà.

“Chị gái và anh rể em vẫn chưa về, nhưng em đoán cũng sắp rồi. Anh vào trong đi, ngoài này lạnh lắm ạ.”

Cô gái nhanh chóng quay vào tiệm. Koji đã nhận ra. Cô gái này chính là em gái của Shinokawa Shioriko. Hắn từng thấy cô khi đến đây với cha vào bảy năm trước.

Nhưng tại sao cô cho rằng hắn là con trai ông Yamada Yosuke nhỉ? Hắn

chẳng kịp nghĩ sâu xa đã thấy cô gái quay đầu với nụ cười trên môi.

“Cái áo đúng là ngầu thật đấy ạ! Nó gọi là áo khoác không tay anh nhỉ? Em cũng muốn một cái ghê. Giá mà có cả áo cho nữ nhỉ!”

Có vẻ nguyên do nằm ở chiếc áo khoác này. Nhất định anh con trai nhà kia cũng mặc một chiếc cùng màu. Bà lão cũng nói rằng vóc dáng Koji giống hệt con trai bà. Phải chăng cô gái này chỉ ấn tượng với chiếc áo choàng hiếm nên cho rằng họ là cùng một người?

Nếu vậy thì cô ta ngốc đến mức nào chứ.

Koji nhếch môi cười nhạt. Rõ ràng mặt hắn khác hẳn, vậy mà... Hắn cứ nghĩ những người ở tiệm sách cũ Biblia đều có đầu óc sắc bén cả, ai dè vẫn có ngoại lệ. Nghĩ lại những hành động và tâm trạng sợ sệt nãy giờ, hắn bỗng thấy bản thân thật ngớ ngẩn.

Đồng thời, hắn nổi cơn tò mò về loại sách con trai ông Yamada Yosuke mang tới bán. Đến lúc này thì không mua được nữa, nhưng xem một lần cũng chẳng mất mát gì. Koji bước vào trong tiệm.

Cô gái ban nãy nheo mắt lại như sợi chỉ, nhìn chăm chăm khi Koji tới gần quầy.

“Ơ, anh Yamada? Anh Yamada nhỉ?”

“... Ừm.”

Koji vờ bình tĩnh. Nếu bị phát hiện, hắn chỉ cần nói rằng mình định đùa giỡn thôi. Hắn đâu có lừa gì, là cô gái này tự hiểu lần đấy chứ.

“Đúng vậy nhỉ. Xin lỗi anh nhé. Tại em cảm giác khi nãy trông anh hơi khác bây giờ... Từ lúc đi làm mắt em cứ kém dần, rốt cuộc phải đeo kính với áp tròng đấy. Em vẫn chưa quen mang, nên thường để quên ở phòng.”
Cô gái cười khoe hàm răng trắng bóng.

Vậy là cô không phân biệt được mặt mũi không chỉ do đầu óc kém.

Dù sao, lần trước hẳn tới đây, cô gái này còn là học sinh cấp ba. Vậy mà giờ đã đi làm. “Phòng” mà cô gái nói tới nằm tại nơi cô không thể đi lấy cặp kính bỏ quên ngay được, nên hẳn cô đã rời nhà này ra ở riêng. Thời gian trôi nhanh quá đổi.

“Đồ đạc của anh nhiều lên nhỉ?” Cô chỉ vào bọc vải chứa áo khoác ướt trên tay và chiếc ca táp mỏng hẳn đeo ở vai.

“À à, cái này à... Ừm, có vài thứ thôi.” Koji quanh co.

Có vẻ chẳng mấy hứng thú với hai thứ đó, Ayaka không hỏi han gì thêm. Cô nhào người qua quây, hướng về phía Koji, “Thế, sao hả anh? Quán cà phê ấy.”

“Quán cà phê?”

“Ờ kìa, anh bảo sẽ giết thời gian ở quán cà phê mới mở cạnh chùa Tokei mà? Em cũng muốn đi thử chỗ đó lắm đấy!”

“À ừ... Cũng không tệ.”

Nói cách khác, Yamada thật đang ở một quán cà phê không xa đây. Và chủ tiệm sách cũng sắp về. Hẳn nên tập trung chiêm ngưỡng đồng sách cũ Yamada mang tới rồi rút thật nhanh thôi.

Một tấm vải bọc đồ trải ra trên quầy, bên trong là vài cuốn sách cũ chồng lên nhau. Tấm phiếu thu mua đề tên “Yamada” nằm trên cùng. Đây chính là những cuốn cuối cùng thuộc bộ sưu tập sách của ông Yamada Yosuke. Có vài cuốn lẻ thuộc *Tuyển tập văn học đương đại Nhật Bản* do Kaizosha phát hành, mấy cuốn sách không bìa như *Tiểu luận bông* của Morita Tama hay *Điểm tâm* của Akutagawa Ryunosuke... Chẳng cuốn nào có giá trị cao. Thật không bỏ công mong đợi.

“Coi nào Tobirako, không được đọc sách chưa mua! Cha mẹ cũng dạy con thế mà!”

Em gái Shinokawa Shioriko chột cao giọng. Nhìn kĩ mới thấy, sau đồng sách chất cao như tường rào có khoảng trống đủ cho một người nấp.

“Dì Ayaka, cha mẹ con có bảo thế đâu!”

Có tiếng đáp, giọng điệu như trẻ con. Mà không, có thể đúng là giọng trẻ con.

“Cha mẹ chỉ nói rằng không được đọc sách của tiệm thôi!”

“Đừng lý sự! Trước khi mua thì đó là sách của khách hàng, càng không được đọc nhé!”

Tiếng lọc cọc vang lên, nhân vật kia bị kéo ra ngoài cùng chiếc ghế gắn bánh xe.

“Hự!” Thấy rõ chủ nhân giọng nói, Koji bật rên như vừa ăn một cú thụi vào bụng.

Đó là một cô bé có mái tóc dài, vận áo trắng bên trong áo len lam phối cùng váy kẻ ca rô. Từ đồng tử đen lách đến sống mũi nhỏ nhắn, nét nào nét nấy giống Shinokawa Shioriko đến đáng sợ. Koji tưởng như đang trông thấy phiên bản nhí của người phụ nữ đó. Nhắc mới nhớ, hẳn có nghe tin cô ta lấy tên nhân viên Gora Daisuke và đẻ con rồi.

“Thiệt tình! Con vào tiệm từ lúc nào đấy? Con có phải mẹ con đâu mà cứ trốn vào chỗ đó thế!” Shinokawa Ayaka cắn nhằn đứa cháu.

So với ngoại hình giống mẹ như đúc của cô nhóc, Koji còn sốc vì điểm khác hơn. Chính là cuốn sách cũ cô bé đang say sưa đọc. Cuốn sách khổ kiku^[33], bìa là tranh mộc bản in hai màu vẽ nhóm người ngắm hoa anh đào cùng ngôi nhà lớn.

Lương vua của Uchida Hyakken!

Hắn sờn hết tóc gáy. Uchida Hyakken là nhà văn hoạt động suốt thời gian dài từ cuối thời Đại Chính, nổi tiếng qua các truyện ngắn kinh dị và tiểu luận hài hước có kết thúc bất ngờ. Tuyển tập truyện cổ tích có tranh này xuất bản vào năm 1934. Koji chưa đọc nó, nhưng bản năng con buôn mách bảo hắn ấn bản đặc biệt với số lượng giới hạn này có giá trị thế nào.

Hắn vội nhìn lại mặt quỳ thì thấy chiếc hộp bảo quản^[34] sách màu đen nằm sau cuốn *Tiểu luận bông*. Có hẳn hộp bảo quản thế này thì đây chắc chắn là ấn bản đặc biệt rồi.

Thứ khiến cuốn sách có giá trị không phải là văn chương của Hyakken, mà nhờ nó có tranh minh họa in mộc bản. Khoảng hai mươi tranh in màu xuất hiện trong sách là tác phẩm của Taninaka Yasunori, nghệ nhân khắc mộc bản được đánh giá cao ngang ngửa nghệ nhân nổi tiếng Munakata Shiko.

Nếu còn đủ các tranh, cuốn sách phải bán được ít nhất trên năm trăm nghìn yên^[35]! Thậm chí ra giá cao hơn hẳn con số đó cũng vẫn tìm được khách mua.

“Dì bảo đừng đọc rồi mà!”

Ayaka định giật lấy cuốn sách, đưa cháu cũng dồn lực ghì lại bằng cả hai tay. Bị kéo từ hai hướng đối ngược, cuốn sách hiếm được xuất bản hơn tám mươi năm trước khẽ rung lên. Cách xử lý thật quá ư cầu thả. Cả hai dì cháu hoàn toàn không biết gì về giá trị của cuốn sách cũ này.

“Cần nhẹ thôi!” Koji xẵng giọng. “Các người nghĩ đó là sách của ai vậy hả?”

Hai dì cháu dường đã ý thức được. Bé gái tự đặt sách lên quỳ, rồi cả

hai cùng lễ phép cúi đầu xin lỗi hẳn.

“À không, tôi cũng lỡ lời... Xin lỗi vì đã lớn tiếng nhé!”

Sách của ai... Dư âm lời nói ban nãy vẫn còn ngân vang trong lòng Koji. Hẳn cũng đâu phải chủ nhân cuốn sách. Lẫn lộn hết cả, sao hẳn lại buột miệng nói ra câu ấy nhỉ!

Koji cầm cuốn *Lưng vua* lên. Đến trang gác cũng có tranh mộc bản, lật qua trang đó, hẳn thấy dòng chữ “Cuốn 99/200 bản đặc biệt giới hạn số lượng”. Đích thị là bản đặc biệt! Koji thoáng khựng lại trước trang có dòng: Lời tựa *Lưng vua*.

Xin cảm ơn nghệ nhân Taninaka Yasunori đã khắc nhiều bức mộc bản đẹp đến nhường này.

Nhờ anh, tôi đã hoàn thiện được một cuốn sách tuyệt vời.

Những câu chuyện trong cuốn sách này không chứa bất kì bài học đạo đức nào, quý độc giả hãy an tâm thưởng thức.

Xin hãy đón nhận các câu chuyện theo đúng nghĩa đen quý vị đã đọc.

Đoạn văn kì lạ như đang tung hỏa mù. Không buồn suy nghĩ sâu xa, Koji chỉ tập trung kiểm tra tranh mộc bản còn hay mất. Vài bức sắp bong khỏi ruột, nhưng hẳn thấy cơ bản tất cả đều đủ. Trạng thái bảo quản cũng khá tốt, không có vết bẩn nào lớn.

Hắn gấp sách lại để tránh dính mồ hôi tay vào, đoạn đặt tạm lên quỳ. Trống ngực còn chưa hết dằn dập. Hẳn từng thấy *Lưng vua* tại hội trao đổi sách cũ, nhưng gặp cuốn đẹp tới mức này thì vẫn là lần đầu tiên. Không nghi ngờ gì nữa, nó chắc chắn được giá. Hơn nữa, người bán lại chẳng rành sách cũ, có bị mua rẻ không khéo cũng chấp thuận mà ra về.

Càng ngắm, Koji càng thấy ghen tị với đám người của tiệm sách cũ

Biblia. Giá hắn đến thăm gia đình Yamada sớm hơn vài giờ, cuốn sách đã thuộc về hắn.

Có được cuốn sách cũ này, hắn sẽ không phải chạy vạy ngược xuôi lo kế sinh nhai cho tháng này và tháng sau nữa. Nhưng dù thèm muốn đến rở dãi, hắn cũng đành từ bỏ. Chỉ trách sao bản thân quá đen.

Chợt, một suy nghĩ đen tối trào lên nơi lồng ngực.

... Đen?

Thật thế chẳng? Trái lại, có khi vận may đang mỉm cười với hắn. Đáng lẽ hắn chẳng thể thấy cuốn sách quý này, vậy mà sau một chuỗi tình cờ, hắn thậm chí đã chạm được vào nó. Kẻ nhận ra giá trị của cuốn sách cũ này cũng chỉ có hắn mà thôi.

Không một ai biết hắn đang ở Kita-Kamakura. Bà vợ ông Yamada Yosuke cũng chẳng thể làm chứng, bởi đến khi Koji ra về, bà thậm chí còn chưa nhớ tên tiệm đồ cổ Maisuna hay tên hắn.

Gia quyến ông Yamada Yosuke vốn chẳng định kiếm hời lớn gì từ cuốn sách cũ này. Cũng không quan tâm mấy đến bộ sưu tập sách của người quá cố. Với bọn họ, cuốn *Lưng vua* ra sao cũng đâu hề gì.

Thậm chí có thể nói rằng, Koji lấy nó đi, họ cũng chẳng thiệt hại gì cho cam.

Và hơn tất cả, hắn sẽ xỏ mũi được lỗ Biblia này. Điều mà Yoshiwara Kiichi cha hắn chưa làm được, thì nay con trai ông sẽ hoàn thành.

... Thử coi sao nào!

Koji thấy phấn khích, năng lượng cuộn trào trong cơ thể. Diễn viên trước khi lên sân khấu không chừng cũng có cảm giác này. Cha hắn thường trích lời Shakespeare, rằng con người, có là nam hay nữ, cũng đều

chỉ là những diễn viên.

Koji khẽ đằng hắng, “Quả nhiên, tôi không bán nữa. Tôi cần sách về được chứ?”

Ayaka sững sốt chớp mắt. Koji nói tiếp hòng khiến cô gái khỏi nghĩ sâu xa.

“Bán chỗ này, nhà tôi sẽ chẳng còn lấy một cuốn trong bộ sưu tập của cha. Thế cũng buồn... Nãy tôi nhớ lại, khi còn thơ bé, cha thường đọc sách của ông cho tôi nghe.”

Đó là hồi ức của chính Koji. Chẳng biết có phải vì sinh con muộn, mà cha có vẻ khá cứng chèo hằn. Khi đến tuổi khó bảo hơn, hằn đột ngột mất đi cái sở thích ấy, nhưng vẫn còn chút kí ức nhạt nhòa về chuỗi ngày ng ồi trên đùi cha xem sách tranh cũ của nước ngoài.

“Trong số sách ở đây, cha bác đọc cuốn nào cho bác thế?” Gác cầm lên mặt qu ầy, Tobirako hào hứng hỏi.

Hối hận vì trót nói mấy lời thừa, Koji liếc đồng sách cũ được mang tới. Thật buồn cười nếu đọc cho trẻ con nghe tiểu thuyết với tiểu luận viết cho người lớn. Nếu vậy, chỉ còn một lựa chọn duy nhất.

“Cuốn này.” Hắn đáp, đoạn vuốt ve bìa cuốn *Lưng vua*.

“Cha bác đọc cho bác nghe hết cuốn này ạ?”

“Đại để vậy...”

“Các cuốn khác bác chưa được đọc cho nghe ạ?” Trước những câu hỏi dồn dập, Koji bối rối đáp, “Ờ thì... đúng.”

Tobirako bỗng tươi mặt, “Hay quá! Vậy thì, bác bán những cuốn khác cũng được nhỉ? Cảm ơn bác!” Cô bé nhanh nhẹn cúi đầu.

Hắn cô bé đang bắt chước cách người lớn tiếp khách. Koji phát cáu vì

bị bối lông tìm vết, nhưng vẫn cố nhịn.

“Tobirako! Bán hay không phải để khách tự quyết chứ!” Ayaka quở trách đứa cháu, đoạn quay sang Koji. “Xin lỗi anh! Con bé nói năng chẳng biết xấu hổ gì cả...”

“Không, không sao...”

“Nhưng nếu được, anh có thể bán những cuốn khác không ạ? Chị gái em vừa nhắn tin, bảo rằng khoảng mười mười lăm phút nữa là về tới Kita-Kamakura! Ít nhất anh để tiệm chúng em thăm định sách nhé?”

Vin vào sự vô tư của đứa cháu, người dì đưa ra đề nghị. Hẳn không muốn hụt mất vị khách. Nhưng đi đâu khiến Koji nóng ruột hơn hết thấy là chỉ còn “mười mười lăm phút” nữa hai kẻ kia sẽ về. Không thể trì hoãn thêm!

“Không... Những cuốn khác, ngày nào đó tôi cũng sẽ đọc. Nên tôi sẽ cần về tất!”

Dĩ nhiên hẳn chẳng cần cuốn nào ngoài *Lưng vua*, nhưng nếu đồng ý đề nghị thăm định sách, hẳn sẽ không còn biết viện cớ gì khác để rời khỏi đây nữa, vì hẳn là người “vừa giết thời gian ở quán cà phê về” mà.

“À... vâng, em hiểu rồi ạ.” Rốt cuộc cô gái cũng chịu từ bỏ.

Koji thở phào nhẹ nhõm, đưa mắt nhìn xuống quầy và bỗng nín thở. Cuốn *Lưng vua* lẽ ra phải ở trước mắt hẳn đã không cánh mà bay.

“Nào nào! Tobirako!”

Không biết tự bao giờ, đứa bé gái đã ngẩng xồm, mở cuốn *Lưng vua* ra. Lưng nó cuộn tròn, trông như lưng chú cún không được huấn luyện tử tế. Khi người dì nhắc cuốn sách lên, cô nhóc nhảy tung tung với theo.

“Ừ ừ! Cho con đọc thêm chút thôi!”

“Xin lỗi cháu nhé, tôi đang bận. Là việc gấp phải đi ngay đây!”

Koji nhận cuốn sách cũ từ tay Ayaka, bỏ vào chiếc hộp đen. Mảnh giấy ghi nhan đề dán ngoài hộp do chính tác giả viết nên cũng có giá trị.

“Vậy thì, bác kể con nghe phần tiếp theo trong *Lưng vua* đi!”

“Hả?” Koji bật thốt.

“Thì vị vua bị ngựa lưng ấy, ông ta vào rừng rồi ra sao ạ?”

Diễn biến câu chuyện, hẳn đâu biết mà đáp, đành lặng im cài nút hộp bảo quản. Dây nối từ nút đến hộp căng ra, cố định chặt hai mép.

“Gì thế? Con đang nói chuyện gì vậy?” Ayaka tỏ ra quan tâm.

Tobirako dựng ngón trỏ, bắt đầu đặc ý giải thích. “Một ngày nọ, lưng vua bỗng ngựa ngáy. Đầu tiên, ông ấy gãi bằng tay, nhưng không với tới chỗ ngứa. Nhà vua nhờ người hầu làm hộ, cũng không ăn thua. Con ngựa ngáy dần nghiêm trọng hơn, nhưng mọi người đều chẳng làm được gì...”

Hình ảnh Kiichi hiện lên trong đầu Koji. Bản thân đứa con trai này cũng chẳng thể làm gì cho người cha vừa gãi lưng sồn sột vừa chửi rủa. Hắn bất giác nghĩ, những câu độc thoại của cha không chừng là lời căn dặn về con ngựa.

“Nhà vua lao khỏi lâu đài, gặp nhiều loài động vật, chúng đều ngựa ngáy. Khi nhà vua đi vào rừng, rất nhiều con vật bị ngựa tụ lại... Con mới đọc tới đó. Về sau ra sao hở bác?”

Koji tắc tị. Câu chuyện này còn khó hiểu hơn hắn tưởng.

“Ờ ờ, thế nào ấy nhỉ...”

“Bác đọc hết rồi mà? Bác không biết ạ?”

Koji tính lảng đi ai ngờ lại bị điểm mặt tra hỏi. Đúng là sẽ rất lạ nếu hắn không biết nội dung của câu chuyện được lấy làm nhan đề cho tác

phẩm. Nhưng rốt cuộc cũng chỉ là lời của một đứa nhóc. Koji mỉm cười lờ đi, toan bọc tất cả sách cũ vào mảnh vải thì bỗng nhận thấy Ayaka đang khoanh tay nhìn mình chăm chăm. Đôi mắt ánh lên tia nghi ngờ.

“Xin lỗi, anh khoan chút đã!”

“Gì thế? Tôi đang bận...”

“Em đã nghĩ tại mắt mình kém, nhưng...” Ayaka đánh giọng cắt ngang lời Koji, “Em cứ thấy lẩn cấn suốt vì quả thật anh khác ban nãy. Anh đúng là anh Yamada chứ?”

Koji toát mồ hôi lạnh. Trong một khoảnh khắc, hẳn thậm chí đã nghĩ tới việc ôm sách chạy. Nhưng cô gái này còn trẻ, lại có vẻ dẻo dai. Koji không tự tin một kẻ đã ở tuổi trung niên như hắn chạy thoát được với bọc đồ trên tay. Giằng co thì hẳn hẳn mạnh hơn, nhưng sợ làm hư cuốn *Lưng vua* mất. Koji ra bộ nhú mày khó chịu.

“Cô đùa cái gì vậy?”

“Khi này anh chẳng bảo hôm nay là ngày nghỉ nên rảnh, anh sẽ giết thời gian ở tiệm cà phê còn gì? Có việc đột xuất với chuyện gấp phải đi ngay là sao?”

Koji nuốt nước bọt. Hắn đã quá xem thường trí tuệ của cô gái này. Hắn không rõ người chủ thực sự của những cuốn sách đã nói chuyện gì. Giải thích sẽ lòi đuôi mất.

“Bác ời, tiếp theo thế nào ạ? Nhà vua đó ra sao?” Nhảy nhót quanh Koji, Tobirako hỏi cho bằng được.

“Đợi đã! Hỏi cùng lúc thế này làm tôi loạn lên rồi.”

Koji nhẹ nhàng đánh trống lảng, đoạn cúi xuống nhìn cô bé. Không thể trả lời câu hỏi của Ayaka, hắn định nói chuyện với đứa bé này hòng câu

giờ.

“Bác nhớ ra rồi. Phần tiếp theo của *Lưng vua* ấy!”

Thật tình hắn chẳng nhớ ra cái quái gì, cũng không hình dung nổi phần tiếp theo của một câu chuyện cổ tích lạ đời như thế.

“Sau đó chẳng có gì xảy ra hết! Câu chuyện này kết thúc không có hậu. Nhà vua mãi chẳng hết ngựa, những con vật cũng đành bó tay. Nhà vua ngựa, đám thú cũng ngựa dữ dội. Thế là hết!” Koji nói bừa.

Nhà vua gì đó, sao có chuyện chữa được chứ. Như người cha già yếu của hắn vậy, còn ngóng trông gì chuyện hồi phục đây. Đời lấy đâu ra phép màu đột nhiên xuất hiện.

“Uầy! Ghê thật! Truyện lạ thật đó!” Mắt sáng lấp lánh, Tobirako nhận xét về câu chuyện lạ lùng bằng gương mặt hớn hở. Có vẻ cô bé hài lòng với kết cục bất ngờ do Koji tạo nên. Koji thở phào, thế là xử xong mớ câu hỏi. Hắn vừa mới nghĩ vậy thì...

“Câu chuyện thực sự diễn ra như thế sao? Cho em xem chút đã!”

Ayaka bất ngờ chớp lại cuốn *Lưng vua* từ đồng sách đang bọc dở trong mảnh vải. Koji vừa kịp kêu lên một tiếng, cô gái đã quăng lại một ánh nhìn sắc lẹm. Cô nghi hắn không phải chủ nhân đồng sách.

Nên làm sao đây, Koji thần tính. Cô gái xác minh được nội dung thì hỏng bét. Giật lại cuốn sách thì còn đáng ngờ hơn. Mà viện cớ đang gấp thì chỉ tổ bị vặn vẹo bởi câu hỏi ban nãy.

Ayaka lấy sách ra khỏi hộp bảo quản, lật trang.

Koji phải nghĩ ra lời biện minh nào đó để dù nội dung có khác thì vẫn không mất tự nhiên mới được! Kí ức đã phai mờ chẳng hạn? Nhưng hắn vừa nói dối là “nhớ ra” mà! Lấp liếm thế nào cũng không lừa được. Nếu

là cha, ông sẽ làm gì vào những lúc thế này?

Chợt nhận ra trong tiệm im lặng như tờ, Koji ngẩng mặt. Ayaka cùng Tobirako đang đọc cuốn *Lưng vua* mở trên mặt quỳ.

Koji cũng nhòm vào, có vẻ là trang cuối sách.

Cuối cùng, một con rùa bò lên từ dưới ao. Nó nhìn hành động của nhà vua, rồi cũng bắt đầu ngo nguậy những cái chân ngắn tũn. Nhưng chẳng chân nào với được tới bất kì đâu trên thân mình, nó chỉ biết vật lộn, cào cào chỗ cát ở đó.

Thấy thế, nhà vua oằn người như bị mê hoặc.

Muông thú, chim chóc, cả cá bơi trong nước cũng làm theo, hết đá bên này lại chọc bên kia, uốn éo vặn vẹo cơ thể.

Con rùa quai khắp mặt cát bằng những chiếc chân ngắn tũn.

Đọc xong, Koji á khẩu. Đúng là chẳng có gì xảy ra, tất cả đều ngựa rồi hết truyện. Hoàn toàn khớp với lời giải thích tầm bậy của hắn khi nãy.

“Ôi, thú vị thế! Đến con rùa cũng bị ngựa nhỉ? Phải không ạ?” Tobirako tìm kiếm sự đồng tình từ người lớn.

Koji hào phóng gật đầu, “Đúng vậy. Con rùa cũng bị ngựa, đến khổ.”

Hắn cười thẩn. Có thể may mắn đến vậy sao! Không, gọi là phép màu cũng không ngoa. Một phép màu không thể có trên đời đã xảy ra.

“Tôi gói lại được chưa?” Koji cố tình nói bằng giọng ngấm ngầm tức giận.

“À, vâng... Được chứ ạ, em xin lỗi...” Ayaka e dè gật đầu.

Koji đã lấy lại được bình tĩnh. Hắn đột nhiên thấy đầu óc mình mất hẳn. Chà, vậy thì hắn cũng trả lời câu hỏi của đứa con gái này cho mà xem. Gói ghém xong đóng sách cũ, hắn áp sát mặt vào Ayaka.

“...Đúng như cô nghi ngờ, tôi đã nói dối đấy.” Vừa đối mắt với đối phương bằng một cái lườm ở cự li cực gần, hắn vừa gần giọng tuyên bố, “Lý do thực sự khiến tôi mang sách về không phải vì bạn. Mà vì tôi không muốn bán bộ sưu tập quan trọng của cha cho một tiệm để trẻ con tùy tiện động vào sách cũ còn chưa thẩm định!”

Koji hả hê quan sát sự ngạc nhiên cùng nỗi xấu hổ lan tỏa trên mặt Ayaka. Đoạn, hắn nhắc bọc vài gói chõng sách cũ cùng đồng của nả ban đầu nhanh chân đi về phía cửa kính.

“Hẹn gặp lại bác nha!”

Thấy Tobirako nhiệt tình vẫy chào, Koji tươi cười vẫy tay lại, rồi ra khỏi tiệm.

Koji bước vội trên con đường ẩm ướt dẫn ra ga. Mau rời khỏi Kita-Kamakura nào! Hắn chưa hoàn toàn thả lỏng tinh thần, nhưng chẳng thể kìm nổi nụ cười trên môi. Chắc chắn hắn sẽ kiếm được vài trăm nghìn yên từ cuốn *Lưng vua* này. Hắn đã qua mặt tiệm sách cũ Biblia, đã có trong tay cuốn sách hiếm nổi tiếng!

Nếu cha có thể hiểu, hắn muốn kể ông nghe biết bao. Không chừng vận may này sẽ là bước đệm đầu tiên giúp thay đổi tình hình hiện tại của hắn và cha.

Ga Kita-Kamakura có một cửa soát vé nhỏ gần về phía chùa Engaku. Koji vừa bước vào ga, tiếng chuông ngân lên báo hiệu sắp hạ thanh chắn tàu. Có vẻ tàu đi thành phố trung tâm đã gần đến sân ga đối diện.

Koji băng qua chỗ giao cắt với đường ray, leo qua bậc thang thoải thoải lên sân ga. Thanh chắn hạ xuống, tàu đang tới gần. Chỉ cần lên con tàu đó, cuốn sách sẽ thuộc về hắn. Koji rào bước trên sân ga, khắp khởi định lên toa gần đầu tàu^[36].

Bỗng có tiếng trẻ con cao vút lẫn trong tiếng còi hụ.

“Thấy rồi! Bác ời!”

Koji giật mình nhìn quanh. Cô bé có mái tóc dài đang đứng tại cửa soát vé Koji đi qua khi nãy. Đó là Tobirako. Có cả Ayaka trong chiếc áo len đỏ.

Chuyện quái gì vậy?

Sao họ lại đuổi theo? Và lại, sao họ biết hắn đang ở ga? Bỏ lại Ayaka có vẻ đang lục tìm thẻ IC^[37], Tobirako rời cửa soát vé chạy lại chỗ chắn tàu. Khoảnh khắc tiếp theo, hình bóng ấy khuất sau đoàn tàu tiến vào sân ga.

Koji thở phào. Nghĩ thử thì hai người đó biết hắn đang ở ga cũng chẳng lạ. Hắn từ trong tiệm, họ đã thấy hắn đi về phía có cửa soát vé. Nếu lần theo cùng một con đường, đương nhiên họ sẽ nhận ra hắn đứng ở sân ga. Koji đang mặc chiếc áo khoác không tay đặc biệt, vai đeo ca táp, hai tay cầm hai bọc khăn, một đựng áo khoác của hắn, một gói đồng sách cũ. Thật chẳng còn gì nổi bật hơn.

Vấn đề là tại sao họ đuổi theo. Koji không rõ mình đã bị lộ tên chưa, nhưng chắc chắn họ đuổi theo vì ôm mối nghi ngờ hay thắc mắc nào đó. Ngoài những đi đầu ấy, hắn chẳng thấy còn lý do nào.

Cửa tàu mở, nhả ra đám hành khách thừa thớt. Koji định vào thì để mắt đến cặp nam nữ vừa xuống sân ga. Cô gái thả tóc dài khoác áo len poncho, còn chàng trai cao lớn mặc áo khoác dài màu đen. Chỉ nhìn sau lưng hắn cũng nhận ra họ. Đó chính là Shinokawa Shioriko và Gora Daisuke. Ất một trong hai đã đổi họ sau khi cưới, nhưng việc đó Koji chẳng màng bận tâm. Cả hai vừa quay về Kita-Kamakura trên chuyến tàu này.

Họ rời khỏi toa cuối, sắp bước xuống cầu thang dẫn tới chỗ chắn tàu thì suýt va phải Tobirako đang lao vội lên sân ga.

Koji nhanh chóng luồn qua cửa tàu. Hắn tò mò nhà họ đang làm gì, nhưng hóng không khéo, họ phát hiện hắn mất.

Hắn bỗng nảy ra một ý tưởng hay. Giơ nửa trên chiếc điện thoại thông minh cầm theo ra ngoài cánh cửa, hắn hướng camera về phía họ. Làm vậy, hắn có thể quan sát đối phương mà không bị thấy. Hắn vừa đi điều chỉnh góc điện thoại, màn hình đã bắt được hình ảnh Tobirako đang hươ hai tay giải thích cho cha mẹ.

Rồi cô gái tên Ayaka cũng lao đến chêm vào. Cô chỉ tay về phía sân ga, cặp vợ chồng cùng ngoái nhìn chuyến tàu họ vừa xuống. Hắn Ayaka đã bảo họ chuyện hai người vô tình lướt qua Koji lúc xuống tàu.

Nhạc hiệu báo tàu sắp chạy vang lên. Ổn rồi, Koji tự nhủ. Kể cả hai dì cháu có phát giác hắn không phải Yamada, thì cũng khó mà giải thích nhanh chóng mọi chuyện được. Vài giây nữa là cửa đóng. Có bắt đầu chạy ngay cũng chẳng kịp nữa là.

Đúng lúc đó, Gora Daisuke xoay phắt lại. Cậu ta lao tới đoàn tàu sắp khởi hành, động tác nhanh nhẹn ngoài sức tưởng tượng. Koji vội thu điện thoại lại, nhưng đã kịp thấy bóng Daisuke nhảy vào toa tàu cuối.

Chết tiệt!

Cậu ta vào trong rồi. Làm sao bây giờ? Koji nhắm mắt, hít thở sâu. Cậu ta chưa tìm ra hắn. Koji không cho rằng Daisuke còn nhớ mặt mình. Cậu ta mới gặp hắn đúng một lần bảy năm về trước.

Chắc chắn Ayaka và đứa bé cũng chưa kịp miêu tả đặc điểm khuôn mặt hắn. Cùng lắm họ chỉ tả được bộ trang phục đặc trưng cùng động tay nải hắn cầm theo... Nếu vậy, hắn đã biết sau đây phải làm gì.

Đầu tiên, Koji nhìn quanh toa xe. Chỉ có vài hành khách đang ngời khá

xa hẳn. May thay chẳng ai chú ý đến hẳn cả.

Hắn đặt các tay nải lên chỗ ngồi gần đó, rồi mở bọc khăn nhỏ hơn. Chiếc áo khoác mới khô một nửa hiện ra. Đó là trang phục hẳn đã mặc đến nhà Yamada. Hắn nhanh nhẹn cởi chiếc áo khoác không tay đã mượn, thay áo của mình vào, rồi nhét tấm khăn vốn bọc áo vào túi trong của chiếc ca táp.

Tiếp đó, hắn tháo nút của bọc khăn nặng hơn.

Chồng sách cũ hiện ra, Koji rút cuốn *Lưng vua* kèm hộp bảo quản ra, cất vào ca táp. Đoạn, hắn nhắc ca táp đứng lên.

Bỏ lại chiếc áo khoác không tay, chồng sách cũ cùng tấm khăn bọc, Koji bước sang toa khác. Giờ hẳn chỉ là một người đàn ông trung niên giản dị ăn vận bình thường, mang chiếc ca táp rẻ tiền. Bất cứ ai nhìn vào cũng không nghĩ hẳn là người lúc này.

Để chắc chắn, Koji đi qua hai lần khớp nối tàu, vào một toa cách hai toa so với chỗ ban nãy. Koji ngồi xuống băng ghế dài có khá nhiều khách, nhắm hờ mắt. Toàn thân còn cứng đờ vì căng thẳng.

Chắc chắn cậu ta không thể tìm ra mình nữa.

Koji đã xóa mọi dấu vết về việc hẳn giả làm con trai ông Yamada Yosuke. Ga kế là Ofuna, chỉ cần xuống tàu và đổi sang tuyến khác, chẳng ai có thể lần ra hẳn. Còn vài ba phút là tàu tới ga. Đến lúc đó thì dù có là người của tiệm sách cũ Biblia cũng chẳng thể điếm mặt chỉ tên hẳn nữa. Trừ phi hẳn tự xưng danh.

Tiếng mở đóng cánh cửa ngăn các toa tàu vang lên. Koji hé mắt. Một người đàn ông cao lớn mặc áo khoác đen tiến lại gần, vừa đi vừa để mắt nhìn trái phải. Ánh nhìn mạnh mẽ như xuyên thấu đối phương. Đó chính là Gora Daisuke. Đã không còn ở tuổi đôi mươi, nhưng vẻ ngoài của cậu ta

chẳng khác mấy so với bảy năm trước. Hẳn là do đường nét khuôn mặt cậu ta vốn đã thiếu trẻ trung.

Daisuke xách theo bọc khăn nặng nặng, cánh tay phải thì vắt chiếc áo khoác không tay. Rõ ràng đã thu dọn đồ đạc Koji bỏ lại.

Koji ôm ca táp trên đùi, mắt vờ nhìn điện thoại. Chân Daisuke bước trên mặt sàn lấm bùn, băng qua trước mặt hắn. Quả nhiên cậu ta không nhận ra.

Loa báo sắp đến ga Ofuna. Chỉ chút nữa thôi là Koji có thể rời khỏi đây. Hắn đang nhìn lại xem cửa chỗ nào dễ xuống cho được trơn tru, thì một giọng nói vang và dày dội đến.

“Xin lỗi mọi người? Hãy nhìn về phía này ạ!”

Đó là tiếng Daisuke. Hành khách đồng loạt đưa mắt nhìn. Koji đành miễn cưỡng làm theo. Nhìn hắn cúi đầu thì thật chẳng tự nhiên.

Daisuke đứng án trước cánh cửa thông đến toa phía trước, một tay giơ cao bọc khăn cùng chiếc áo choàng.

“Tôi thấy những thứ này ở toa phía sau! Tôi nghĩ ai đó dễ quên, có vị nào ở đây biết không ạ?”

Không một ai nhận. Hiển nhiên rồi. Daisuke nhìn vào mắt từng hành khách hòng kiểm tra thái độ. Mặt không biến sắc, Koji tỏ vẻ ánh mắt nghiêm khắc đó. Sao mà vạch trần hắn bằng cách này được chứ. Anh chàng không sắc bén được như Shinokawa Shioriko. Thể chất linh hoạt thật đấy, nhưng trí não thì cậu ta còn thua xa vợ.

Koji đã trông thấy tượng Quan Âm Ofuna sừng sững trên ngọn đồi xanh ngoài cửa sổ. Chưa đầy một phút nữa tàu sẽ tới ga. Rồi hắn sẽ tẩu thoát. Mới nghĩ vậy thì thấy Daisuke giơ cao tay còn lại, trong tay nắm

chặt một mảnh giấy cũ, Koji đứng tim.

“Vật này cũng là đồ bị rơi. Có vị nào nhận ra không ạ?”

Đó là bức tranh mộc bản nhỏ in hai màu họa vầng trăng lưỡi liềm cùng hình người có vẻ là trẻ con. Đó là một trong các tranh mộc bản của Taninaka Yasunori trong cuốn *Lưng vua*. Koji siết chặt nắm tay.

... Nó rơi ra khi nãy ư!

Khi đổi hành lý, chiếc hộp bảo quản sách rõ ràng đã đóng chặt. Chắc trong lúc hấp tấp, hắn đã làm rơi tranh. Thật là một sai lầm ngu ngốc.

Số lượng tranh mộc bản thiếu hay đủ ảnh hưởng đáng kể đến giá bán *Lưng vua*, bởi việc sưu tập đầy đủ rất có ý nghĩa. Liệu có còn cách nào để lấy lại bức tranh không? Nan giải quá!?

Vì giảm tốc để vào ga, thân tàu lắc lư qua lại. Hai tay giờ đông đờ, Daisuke mất thăng bằng. Bức tranh kẹp giữa hai đầu ngón tay rung rinh rơi xuống.

“A!”

Sàn tàu dơ bẩn vì dây bùn đất sau mưa. Rơi xuống chỗ thế này, tranh mất giá mất...!

Daisuke cử động rất nhanh, nhẹ nhàng kẹp lại mảnh giấy liệng trong không trung. Koji vừa thở phào nhẹ nhõm thì nhận ra Daisuke đang nhìn mình.

Không rõ từ lúc nào Koji đã nhòm khỏi chỗ ngồi. Hắn vội đánh mắt sang chỗ khác, nhưng không giấu được phản ứng vô thức đó của cơ thể. Daisuke đã thành công chơi hắn một vố khi vờ đánh rơi bức tranh dụ hắn lộ diện. Việc cho xem đồng hành lý có lẽ cũng chỉ để hắn lơ là tưởng rằng chiêu trò của cậu thật tệ hại.

Đoàn tàu tiến vào ga Ofuna. Daisuke đứng trước mặt Koji, khẽ nhăn mũi.

“Là anh đúng không...? Người anh có mùi hệt như mùi chiếc áo khoác này.”

Nói đoạn, Daisuke hất cằm về phía chiếc áo khoác vải tuyết không tay. Koji bất giác nhìn xuống người mình. Ra vậy, là mùi thuốc chống côn trùng. Mũi hắn đã quen với mùi này, thành thử không nhận ra.

“Anh Yoshiwara của tiệm đồ cô Maisuna nhỉ? Anh đi cùng tôi được chứ?”

Daisuke vừa dứt lời, đoàn tàu cũng dừng lại.

Cửa mở.

Koji cứ ngỡ sẽ bị đẩy vào bột cảnh sát ngay trước ga, nhưng chẳng hiểu sao đi đâu đó không xảy ra.

Daisuke lấy lại cuốn sách hiếm từ chỗ hắn, vừa ra cổng soát vé là gọi điện thoại. Koji không nghe rõ cuộc nói chuyện, nhưng đoán chừng cậu ta đang bàn bạc với cô vợ của mình.

Lát sau, Daisuke ngắt điện thoại, dẫn Koji vào một quán phê chuỗi trong ga, bảo muốn trực tiếp nghe đầu đuôi sự việc. Hắn nhiên, Koji chẳng có lựa chọn nào khác ngoài đồng ý. Họ tự mua cà phê tại quầy, rồi ngồi đối diện bên chiếc bàn nhỏ.

Daisuke lôi cuốn *Lưng vua* ra, kiểm tra từng trang một. Có vẻ cậu ta muốn biết cuốn sách có hư hao gì không. Cuối cùng kẹp lại bức tranh mộc bản vừa bong ra.

“Làm sao cậu biết là tôi?” Không chịu nổi sự im lặng, Koji mở lời.

Daisuke chỉ khẽ nhú mày. Chính cậu ta nói muốn nghe chuyện cơ mà,

sao cứ cảm như vậy! Quạu quọ là thế, nhưng Koji hiểu, giờ hẳn làm gì có tư cách để phàn nàn.

“Khoan bàn đến chuyện bị phanh phui việc nói dối, chưa bao giờ tôi tưởng tượng được rằng trong khoảng thời gian ngắn như thế, đến danh tính cũng bị tìm ra. Vợ cậu quả không phải người bình thường!”

Ngụ ý của Koji là, vợ cậu chứ cái ngữ cậu làm sao mưu mẹo đến vậy được. Nhưng Daisuke chỉ cúi nhìn trang sách, lắc đầu.

“Anh nhầm rồi. Không phải cô ấy tìm ra. Dĩ nhiên cũng chẳng phải tôi.”

“Vậy là ai?”

“... Cha anh khỏe chứ?” Daisuke đáp lại bằng một câu hỏi.

Koji tức điên người, nhưng Daisuke mới là người cần trịch.

“Sao mà khỏe được. Ông già chỉ ru rú trong nhà gãi lưng miết. Y hết nội dung *Lưng vua*. Từ khi bị các người cho vào tròng, ông già đâm lẩm cẩm. Tôi tiếp quản cửa tiệm, nhưng kinh doanh thảm bại. Hẳn các người cũng nghe phong thanh ít nhiều nhỉ?”

Ngành này rất hẹp. Những lời đồn về Yoshiwara Kiichi ắt đến tai bọn họ, y như việc Koji luôn nghe được thông tin về tiệm sách cũ Biblia vậy.

“Tôi chẳng đổ lỗi cho các người đâu. Cũng không có tư cách đó. Các người chỉ nhìn thấu trò bịp cha tôi dựng lên. Các người có lý hơn, khôn ngoan hơn, và hên hơn ông già.”

Daisuke rời mắt khỏi cuốn sách cũ. Từ lúc vào tiệm cà phê này, đây là lần đầu Daisuke ngẩng mặt nhìn thẳng vào Koji.

“Hên ư?”

“Phải. Bảy năm trước, khi tranh giành bản *First Folio* của Shakespeare,

cậu và vợ cậu, các người chẳng qua là bị cuốn vào mối duyên nợ từ xa xưa, vậy mà vợ được cả đồng tiền. Chuyện hôm nay cũng vậy. Cậu hẳn đã biết, hôm nay tôi cũng đến thăm nhà Yamada. Nhưng lỡ một giây thôi, tôi đã không mua được cuốn *Lưng vua*. Tôi quả là đen đui mà.”

Mặt Daisuke nhăn nhó thấy rõ. Cậu ta khó chịu, nhưng Koji chẳng ngán. Chính cậu ta đã bảo muốn nghe đầu đuôi câu chuyện mà. Chuyện trò xong kiểu gì cũng lên đờn thôi. Tình hình đã chẳng thể tệ hơn được nữa.

“Tôi đã hi vọng số tiền bán cuốn sách cũ này sẽ giúp cải thiện tình hình đôi chút... Nhưng tôi lại sai cách rồi. Đến cha còn chẳng lừa nổi các người mà. Thử vận may làm cái gì chứ, ngữ tôi chỉ có thể đi từng bước thôi.”

Kiểm tra xong cả tờ gác cuối sách, Daisuke gấp cuốn *Lưng vua* lại rồi cất sách vào hộp bảo quản. Đời này, Koji sẽ chẳng còn cơ hội nhìn thấy cuốn sách đẹp đẽ ấy nữa.

“Tôi biết nói thế này là bất nhã, nhưng để rơi bức tranh mộc bản đó quả là sai lầm đau đớn với tôi. Hấp tấp đổi chỗ cất cuốn sách cũ trên tàu lại hóa gậy ông đập lưng ông. Giá không có sai lầm đó, cuốn sách đã là của tôi rồi.” Koji ngả lưng ra ghế, nhấp một ngụm cà phê. Kệ xác đối phương nghĩ gì. Hẳn đã nói hết những điều muốn nói.

Daisuke nghe chuyện với thái độ lưỡng lự lạ kì, giờ mới nặng nề lên tiếng, “Anh không nhận ra nhỉ?”

“Nhận ra cái gì cơ?”

“Thật ra, anh không hề đánh rơi bức tranh mộc bản trên tàu điện. Anh là dân chuyên mà, lý nào lại phạm loại lỗi ấy.”

Koji ngệt ra. Hẳn không hiểu ý câu vừa rồi, “Vậy cậu bảo nó rơi ở đâu?”

“Ở tiệm nhà tôi. Khi mở cuốn sách, con gái tôi đã vô tình làm rơi nó dưới quỳ. Con bé nhận ra ngay sau khi anh rời tiệm.”

“Làm sao có thể! Tôi kiểm tra kĩ số tranh rồi mới cất vào hộp bảo quản cơ mà...” Đang nói, hắn bỗng nhớ ra. Sau khi hắn kiểm tra, đứa bé kia đã tự tiện mở sách. Đó là lúc cô bé định đọc phần tiếp theo của cuốn *Lung vua*. “Khi ấy ư... Vậy, dì cháu họ đuổi theo tôi đến tận ga Kita-Kamakura là để...”

“Trả cho anh bức tranh mộc bản. Nhưng anh đã lên con tàu vừa tới lúc đó. Tôi xuống sân ga từ con tàu anh mới lên, liền đi trả lại và xin lỗi về việc để sót một phần cuốn sách khách hàng gửi tạm. Nên tôi đã vội lao lên tàu.”

Nghe chuyện, mặt Koji trắng bệch. Giá chịu đợi đứa bé kia ở sân ga, hắn đã lấy được bức tranh rồi lên tàu trốn lốt.

“Nghĩa là, các người không hề nghi ngờ tôi?”

Daisuke gật đầu, “Thời điểm tôi lên tàu thì đúng như vậy. Nhưng Shioriko đã thấy lạ khi nghe Ayaka và con gái kể. Để chắc ăn, cô ấy liên lạc với con trai ông Yamada thì té ra anh ấy vẫn đang ngỗ quán cà phê ở Kita-Kamakura... Đúng lúc tôi tìm thấy chiếc áo khoác và những cuốn sách cũ bỏ lại trên ghế. Rồi tôi nhận được điện thoại của Shioriko, nghe cô ấy báo ‘Có khả năng người của tiệm đồ cổ Maisuna đã giả làm chủ nhân những cuốn sách cũ và đánh cắp chúng’.”

“Nếu thế thì, rốt cuộc chẳng phải vợ cậu vẫn là người phát giác toàn bộ sao!? Cả những gì tôi đã làm.”

Nghĩa là lần này tiệm đồ cổ Maisuna lại thảm bại trước Shinokawa Shioriko... Mà không, còn có một đứa “kì đà” triệt để cản trở vụ đánh cắp lần này của Koji. Đó là Tobirako, con nhóc giống mẹ nó như hai giọt

nước. Chính nó đã kéo dài thời gian, buộc hẳn phải nán lại bằng một tràng những câu hỏi hóc búa, lại còn muốn đọc sách cũ này nọ, rồi cuối cùng đánh rơi cả bức tranh mộc bản dẫn đến việc hẳn bị phát giác.

Xét lại cả việc cha hẳn từng bị Chieko mẹ Shioriko dắt mũi thì những người phụ nữ thuộc cái nhà đó cứ như khắc tinh chuyên gieo rắc vận xui cho tiệm đồ cổ Maisuna vậy! Khi thấy đứa bé gái tóc dài ở tiệm sách cũ Biblia, lẽ ra hẳn nên quay đầu chạy thẳng mới đúng!

“Anh nhầm rồi. Như ban nãy tôi đã nói, Shioriko không biết tên anh.” Daisuke lắc đầu dứt khoát.

“Sao lại nhầm? Chính cậu bảo...”

“Shioriko chỉ khám phá ra chuyện có người giả làm chủ đồ sớ sách cũ rồi đánh cắp cuốn Lưng vua. Còn cô ấy không biết đó là ai. Đúng như anh nói, làm sao phát hiện ra trong khoảng thời gian ngắn ngủi như vậy được... Người nói tên anh cho Shioriko biết là anh Yamada.”

“Sao có thể! Thật vô lý!” Koji chồm khỏi ghế. “Tôi còn chưa từng gặp anh ta. Cậu có bịa cũng vừa phải thôi!”

“Tôi không nói dối. Chính xác thì vợ ông Yamada Yosuke đã gọi điện cho con trai, khi ấy đang ở tiệm cà phê, rồi kể về anh.”

“Lại thêm một điếu bịa đặt! Đúng là hôm nay tôi đã gặp bà vợ, nhưng cố nhắc đi nhắc lại bao lần, đến cuối bà ta vẫn chẳng nhớ nổi tên tôi với tên tiệm nữa là. Danh thiếp tôi cũng chưa đưa. Mà nhất là, tại sao bà ta phải điện thoại nói với con trai về tiệm nhà tôi chứ? Chẳng có tí logic nào...”

“... Tôi không rõ, nhưng,” Daisuke bối rối xen ngang, “Trước khi tới thăm nhà Yamada, anh có hẹn trước không?”

“Có. Mà thế thì sao?”

“Thông thường lúc anh đặt hẹn, đối phương sẽ ghi lại tên tiệm.”

“A!” Koji bật thốt. Hắn đơ ra trước sự ngu dốt của bản thân. Dù lúc chuyện trò quên mất tên hắn, thì sau đó bà Yamada vẫn có thể xem sổ ghi chép để xác nhận.

Cũng có nghĩa là, có đánh cắp trót lọt cuốn *Lưng vua* đi nữa, hắn cũng bị truy ra dễ dàng. Chẳng liên quan gì tới vận số cả, đây là vụ cá cược hắn nắm chắc phần thua.

“Tại sao bà Yamada lại nói với con trai về cửa tiệm nhà tôi chứ?”

“Anh vẫn chưa hiểu sao?” Daisuke tròn mắt ngạc nhiên.

“Tôi không đoán ra.”

Daisuke nhú mày trước câu trả lời ấy. Koji thấy khó hiểu về vẻ mặt thất vọng của người đàn ông.

“Bà ấy đã nói với con trai thế này, ‘Đừng bán cho tiệm sách cũ Biblia nữa con ơi, mẹ muốn bán cho tiệm đồ cổ Maisuna.’”

“Hả...” Trong một tích tắc, Koji thấy tim như ngừng đập. “Tại, tại sao chứ?”

“Bà ấy muốn cảm ơn anh. Vì dù nhà chẳng còn sách để bán, anh vẫn kiên nhẫn lắng nghe câu chuyện lê thê của bà. Rằng rốt cuộc anh tốn công vô ích một chuyến, lại rơi vào cảnh ướt hết áo do té ở sân, nên bà rất áy náy... Vậy đó, dù không làm gì, anh vẫn sẽ mua được cuốn *Lưng vua* như thường! Lẽ ra chính anh, chứ chẳng phải chúng tôi, mới là người nắm vận may.”

Koji thấy như sàn nhà biến mất, bản thân chìm dần xuống. Cảnh vật cùng âm thanh xung quanh trôi xa dần. Khi nhận ra, hắn thấy mình đang

áp cả hai tay và trán vào mặt bàn. Dù hệ thống sưởi đang hoạt động, người hắn vẫn run bần bật.

Không cứu vãn được nữa rồi.

Vấn đề không ở hên hay xui. Suy cho cùng chỉ là một thằng ngu xuẩn và thiếu trung thực đã để vuột cơ hội. Hắn vì đến tận bây giờ vẫn chưa nhận ra đi đâu đó, nên cuộc đời hắn mới toàn những thất bại giống nhau. Không chỉ hắn, mà cả cha hắn cũng vậy...

“Bây giờ, con trai và vợ ông Yamada đang ở tiệm sách cũ Biblia chúng tôi.”

Dù không nhìn, Koji vẫn nghe thấy lời Daisuke.

“Tôi chưa kể chi tiết cho họ. Tôi muốn nghe anh nói trước, rồi mới quay về tiệm báo với họ.”

Mãi Koji mới nhận ra rằng, câu chuyện vẫn đang tiếp diễn. Hắn từ từ ngược lên.

“Shioriko cho rằng cứ nên giao luôn anh cho cảnh sát. Nhưng tôi lại nghĩ khác một chút... Bên đáng ra sẽ mua được cuốn *Lưng vua* không phải tiệm chúng tôi, mà là tiệm nhà anh. Đó là đi đâu chắc chắn.”

Koji cuối cùng cũng hiểu được ý định thực sự của Daisuke. Tại sao người đàn ông này không lập tức dẫn hắn tới cảnh sát. Tại sao cậu ta lại hỏi thăm cha hắn trước tiên. Tại sao bấy giờ cứ tỏ ra lưỡng lự.

Là vì cảm thông.

Người đàn ông này đang thương xót cha con hắn.

“Nếu anh muốn, giờ có thể đến Kita-Kamakura xin lỗi gia đình Yamada. Chỉ cần anh thề không dây dưa với tiệm nhà tôi lần nữa, tôi có thể nói giúp anh... Dĩ nhiên, ban đầu họ sẽ khó mà tha thứ. Nhưng không

chừng anh sẽ tránh được chuyện dính líu tới cảnh sát.”

“Tôi từ chối.” Câu nói bật khỏi miệng như vốn phải vậy. Thề xác lẫn tinh thần hẳn bỗng sáng suốt như vừa tái sinh. “Đúng là tôi... cha con tôi rất khỗ sở. Nhưng đã phạm tội thì phải bị trừng phạt. Tôi không thể nhận lòng thương xót của cậu.”

Koji phạm tội lần đầu. Nhưng chắc vẫn sẽ bị phạt tiền hoặc đại loại thế.

Đóng cửa tiệm đồ cổ Maisuna thôi, hẳn quyết định. Lẽ ra hẳn nên làm như thế từ lâu. May thay, hẳn còn căn nhà bỏ không ở Motomachi. Bán nó chắc sẽ trả hết nợ.

Hãy lặng lẽ sống ở một nơi nào đó với cha già.

Như câu chuyện cổ tích không kết thúc có hậu kia, e rằng đến hết đời cha hẳn cũng không thay đổi được hiện trạng. Chẳng thể mong cầu phép màu lớn lao xảy ra. Nhưng thay đổi hoàn cảnh, hẳn sẽ thay đổi được ít nhiều tâm trạng cha. Biết đâu rồi đây ông có thể tận hưởng những niềm vui nho nhỏ trong cuộc sống thường nhật.

Nếu giờ đón nhận lòng thương của người đàn ông này, cha con hẳn sẽ mất luôn chút danh dự cuối cùng. Koji kéo ghế, đứng dậy, hướng về phía Daisuke rồi cúi gập người. Đây chắc chắn là điếu cha hẳn chẳng thể làm.

“Lần này tôi thực sự đã gây rắc rối. Tôi sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt gia đình cậu nữa.”

Khi hẳn thẳng người lại, Daisuke cũng đứng lên. Nét do dự đã tan biến, mắt Daisuke giờ ánh lên đầy kiên định.

“... Chúng ta tới chỗ cảnh sát nào.”

Nghe câu ấy, Koji cất bước rời khỏi quán.

Phần kết

Trong kho sách một thời là quán cơm Gora, Shioriko kể xong câu chuyện về Yoshiwara Koji xoay quanh cuốn *Lưng vua*.

“Thế sau đó bác ấy ra sao hả mẹ?” Tobirako hỏi, lưng dựa vào kệ sách để nghe chuyện.

Shioriko đứng dậy khỏi chiếc ghế cạnh cửa sổ, “Mẹ nghe nói bác ấy đã chuyển nhà. Nhưng dọn đi đâu thì mẹ không biết.”

Yoshiwara Koji không bị phạt tù. Bởi cuốn sách cũ được trả về vô sự, mà thủ phạm cũng hối hận sâu sắc. Có lẽ Daisuke biết hẳn dọn đi đâu. So với Shioriko, anh tỏ ra đồng cảm và muốn biết tin tức về cha con hẳn hơn.

“Con thấy bác ấy không phải người xấu đâu! Bởi khi nói về sách, trông bác ấy vui lắm... hay bác ấy nói dối nhỉ...” Tobirako thì thầm, giọng nhỏ dè.

“Cũng có thể bác ấy thực sự thấy vui đấy con.”

Nói vậy chứ Shioriko đâu hiểu Koji nghĩ gì. Những đi đâu kể cho Tobirako chỉ là chuyện cô biết. Cũng như bao câu chuyện khác cô kể con gái nghe hôm nay, đâu chỉ là bản tóm tắt nội dung.

Vốn dĩ, việc vui vẻ chuyện trò về sách chẳng liên quan đến thiện ác của con người.

“Mong là bác ấy đang sống tốt!”

“... Ừ!” Shioriko đồng tình với lời nói vô tư của con gái.

Dù chẳng mấy hứng thú với người khác, Tobirako lại luôn mặc định những người yêu sách đều là người tốt. Niềm tin ngây thơ đó được hình

thành từ quan điểm “đọc sách rất tốt” của con bé.

Suy nghĩ ấy thật nguy hiểm, nhưng thế vẫn khá hơn việc con bé hoàn toàn mất đi hứng thú với con người. Shioriko định tạm để vậy và quan sát con thêm xem sao.

“Nhưng sao cha của bác ấy lại ghét mẹ và mọi người ạ?”

Shioriko không biết nên trả lời thế nào. Vụ ồn ào xoay quanh *First Folio* của Shakespeare diễn ra bảy năm trước, rồi ân oán xa xưa... cô đâu chưa kể với con gái. Phần vì câu chuyện sẽ trở nên dài dòng, phần vì cô nghĩ rằng chưa thể cho đứa trẻ này biết.

“Khi Tobirako lớn, mẹ sẽ kể con nghe nhé. Con đợi được đến lúc đó chứ?”

“Vâng, được ạ!”

Shioriko thấy mất hứng trước câu trả lời dễ dãi của con gái. Cô cứ nghĩ con bé sẽ nài nỉ thêm nữa.

Con bé dường cũng chẳng có dụng ý khác. Có trực giác nhạy bén, nhưng chưa biết đến những toan tính cao siêu như che giấu ý đồ. Có lẽ con bé hiện không thấy hứng thú thật.

“Còn nhiều câu chuyện về sách khác giống thế này phải không mẹ?”

Shioriko im lặng gật đầu. Dĩ nhiên cô biết nhiều câu chuyện xoay quanh sách cũ. Thậm chí cả những chuyện không thể kể con nghe ngay cả khi Tobirako trưởng thành.

“Mẹ con mình chuẩn bị về thôi! Có vẻ sách của cha không ở đây rồi... Chắc nó nằm đâu đó bên nhà chính.”

“Có khi vậy thật. Mình về tìm đi mẹ!”

Tobirako dễ dãi đáp lại. Hai mẹ con ra khỏi quán, khóa cánh cửa trượt

lại r ồi về bãi đậu xe.

Shioriko cho con gái ng ồi vào ghế dành cho trẻ em trên xe van, đóng khóa dây an toàn. Đoạn, vô cùng tự nhiên ngó xuống người mình.

“Sao vậy mẹ?”

“Mẹ đang trí quá, lỡ quên túi xách r ồi... Con ở yên đây đợi mẹ nhé!”

Shioriko nhanh chân về lại nhà Gora, mở khóa l ần nữa. Dĩ nhiên, túi xách là cô cố tình để lại. Đây chỉ là một màn kịch nhỏ để lấy lại cuốn sách khổ bunko của Daisuke mà cô nhét vào kệ ban nãy. Mảnh khoe này có thể sẽ bị nhìn ra sau năm năm nữa, nhưng vẫn áp dụng được với Tobirako của hiện tại.

Về đến nhà, cô sẽ bọc tấm bìa da màu lam đang giấu ở lưng vào một cuốn sách khổ bunko phù hợp. Shioriko định bụng coi đó là cuốn sách của Daisuke, r ồi để con gái phát hiện ra nó.

Đây là thứ phải cẩn thận giấu đi.

Lại gần giá sách cạnh cửa sổ, Shioriko lấy ra cuốn bunko bìa trắng.

Đó là sách của Shincho Bunko, nhan đề *Cuốn sách của tôi - Ghi chép 2010*. Nó được xuất bản hằng năm với câu khẩu hiệu “Cuốn sách duy nhất trên thế giới do chính bạn viết ra”. Ngoại trừ ngày và thứ trong tuần in sẵn trên mỗi trang, phần giấy còn lại đều để trắng.

Không chỉ để viết nhật kí, “cuốn sách” còn có thể được dùng như một cuốn sổ ghi chép. Nó có hình thức giống những cuốn khác của Shincho Bunko, với dây đánh dấu sách màu đỏ sẫm.

Shioriko xem qua phần ruột. Từ trang đầu đến giữa cuốn sách trắng tinh. Nhưng lật đến phần giấy của tháng Tám, những dòng văn sin sít nét chữ đặc trưng của Daisuke bắt đầu xuất hiện, và đây áp đến tận cuối sách.

Nhan đề *Soseki toàn tập* xuất hiện liên tục ở các trang nửa đầu tháng Tám. Lật tiếp, những tên sách khác lần lượt xuất hiện. *Người đi một lú - Thánh Andersen, Những năm cuối đời, Nhật ký Cra-cra* rồi *Tùy bút danh ngôn cho kẻ làm công ăn lương...*

Đây chính là những ghi chép của năm Daisuke bắt đầu làm việc tại tiệm sách cũ Biblia.

Sau khi kết hôn Shioriko mới biết về nó. Daisuke đã viết lại những chuyện xảy ra tại tiệm trong *Cuốn sách của tôi* này. Chuyện công việc, chuyện Shioriko... nhưng chi tiết hơn cả vẫn là về đầu đuôi những vụ việc liên quan đến sách cũ xảy ra tại tiệm.

Nói cách khác, đây chính là sổ ghi chép các sự kiện của tiệm sách cũ Biblia.

Khi thì viết mỗi ngày như một cuốn nhật kí, cũng có lúc Daisuke nhìn lại sự tình rồi viết lên một mạch. Cả bây giờ, hồi nhớ ra việc gì hay đúc rút đi đâu mới, anh vẫn tranh thủ mở ra hí hoáy lúc xả hơi giữa chừng công việc. Có nhiều gạch đầu dòng và đoạn ghi chép rời rạc, dường như người viết định nắn nót chúng cho chỉnh chu mạch lạc sau.

Dù Daisuke không cấm, nhưng đến giờ Shioriko hầu như vẫn chưa mở cuốn sách này. Daisuke dồn quá nhiều tâm sức vào những đoạn viết về cô. Shioriko xấu hổ đến nỗi chẳng thể đọc tiếp.

Tôi bắt đầu gọi cô ấy là Shioriko từ vụ lộn xộn gần đây. Nên về sau, trong cuốn sổ ghi chép này, tôi cũng sẽ gọi cô ấy như vậy.

Đoạn văn bất chợt lọt vào mắt khiến Shioriko đóng sầm cuốn sách lại. Những giọt mồ hôi lạnh lã lã thấm trên trán cô. Không hiểu con người đó đã bóc bạch những gì nữa?

Nhưng, cô yêu anh.

Dấu sao cũng không thể phơi bày cuốn sách này trước bàn dân thiên hạ. Tạm chưa nói đến chuyện tình ngây ngô giữa họ, nó còn chứa đựng bí mật của rất nhiều người khác. Ngoài hai vợ chồng, không nên để ai biết đến sự tồn tại của nó.

Cô phải nhắc Daisuke cẩn thận hơn, để không xảy ra trường hợp sơ ý bỏ quên thế này nữa. Bởi có khi Tobirako sẽ tìm ra rồi đọc được mất.

Phải nhanh trở lại xe, kéo con gái nghỉ ngơi.

Shioriko cất cuốn sách vào túi tote, ra khỏi quán cơm Gora, rảo bước về bãi đỗ xe, nơi Tobirako đang đợi.

Lời bạt

Ở phần lời bạt của quyển trước (tập 7), tôi đã thổ lộ dự định làm một ngoại truyện, gồm những nội dung không thể đưa vào chính truyện do số lượng trang có hạn, những chuyện không thể kể do hạn chế từ điểm nhìn của nhân vật Daisuke, cùng tiền truyện và hậu truyện của mỗi nhân vật...

Tôi đã viết đúng theo ý tưởng đó, nên không có nhiều đi đâu để giải thích lại. Tập này có chăng chỉ thiếu phần “tiền truyện”. Tôi còn một câu chuyện muốn viết, nhưng lại không đủ chỗ cho nó trong cuốn sách này. Tôi định viết nó vào một dịp khác.

Từ xưa tôi đã thích suy nghĩ những tình tiết chưa xuất hiện trong phần chính truyện, Hầu hết chỉ là những mẫu truyện nhỏ rời rạc được tích lũy trong đầu. Tôi đã thêm thắt rồi kết hợp chúng để tạo nên cuốn sách này.

Và bây giờ, thứ tôi muốn lồng vào bằng mọi giá là những tình tiết diễn ra cùng thời điểm cuốn sách được xuất bản. Câu chuyện trong tập này xảy ra vào mùa thu năm 2018 nhỉ. Tính đến tập 7, thiết lập mốc thời gian cho cốt truyện nằm trong khoảng 2010-2011, nên cách biệt giữa truyện với thời điểm chấp bút ngoài đời ngày càng lớn. Trong lúc sáng tác, tôi thường tưởng tượng dáng vẻ “hiện tại” của tiệm sách cũ Biblia, nghĩ xem cụ thể nó sẽ biến đổi thế nào.

Dấu ấn của phần biến đổi này chính là cô nhóc Tobirako. Nếu lấy nhau, vợ chồng Daisuke hẳn sẽ có con, đến thời điểm này đứa trẻ đã lớn lớn. Hẳn nhiên nó cũng thích sách, nhưng tính cách khác với Shioriko... Với những suy nghĩ đó, tôi đã bắt gặp hình dung một nhân vật trong đầu. Tôi sẽ đồng hành cùng bước đường trưởng thành của nhân vật này trong

mạch truyện tương lai. Thật mong có thể khắc họa quá trình đó cùng những câu chuyện về sách cũ.

Tập này vẫn điểm mặt nhiều đầu sách. Đầu sách xuất hiện sau cùng là cuốn tôi đã muốn đưa vào từ khá lâu. Thật nhẹ nhõm khi cuối cùng cũng tiết lộ được nó. Có thể nó sẽ xuất hiện lại trong tương lai.

Cuối cùng, phiên bản phim chuyển thể của Tiệm sách cũ Biblia sẽ khởi chiếu vào mùa thu này. Tác giả nguyên tác như tôi thấy thật hạnh phúc khi một thế giới Biblia mới được mở ra.

Mong rằng mai sau, quý độc giả vẫn tiếp tục gắn bó cùng câu chuyện này.

Mikami En

Chú thích

[1] Tạm dịch từ *Denjin M.* Tiểu thuyết trinh thám dành cho thiếu niên, đăng lần đầu trên tạp chí Thiếu niên từ số tháng 1 đến số tháng 12/1960

[2] Vụ việc diễn ra ở *Tiệm sách cũ Biblia tập 1*, Chuyện thứ ba.

[3] “Tobira” trực dịch là cánh cửa.

[4] Mảnh giấy gấp trông như con cá nhỏ cài phía trên bên phải gói quà hoặc phong bì của Nhật. Trong quan niệm cổ truyền, noshi giúp người được nhận quà xua đi xui rủi, đón may mắn và sức khỏe.

[5] Ở đây chỉ người sáng tác khúc ngâm waka, tanka (thể thơ cổ của Nhật).

[6] (1886-1965), nhà soạn nhạc, nhạc trưởng nổi tiếng.

[7] Hãng trang phục bình dân của Nhật.

[8] Tạm dịch từ *Yurikago no Uta*. Bài hát ru phổ biến tại Nhật.

[9] Hay phụ văn hóa, là một nhóm văn hóa có những điểm khác biệt, nằm trong một nền văn hóa lớn hơn. Các tạp chí tiểu văn hóa thường giới thiệu về du lịch, sở thích (game, anime...), thời trang dị biệt...

[10] Tạm dịch từ *Famicom Tsushin* (Thông tin Máy tính Gia đình). Hiện được ấn hành dưới tên *Famitsu*.

[11] Người quá say mê anime, manga, vocaloid, game...

[12] Tên cũ là *Tập san Famicom*

[13] Xem lại ở *Tiệm sách cũ Biblia tập 3*, Chuyện thứ ba.

[14] Figure. Mô hình mô phỏng các nhân vật trong truyện tranh, manga và anime.

[15] Tên người Nhật thường được viết bằng chữ Hán, trừ khi có lý do đặc biệt.

[16] Bishojo game, hay gal game. Dòng game nhập vai mô phỏng hẹn hò hướng tới nam giới, mang cho người chơi cảm giác tương tác với nhân vật nữ có ngoại hình theo phong cách anime.

[17] Tên gọi chung cho các khoáng vật dạng tấm thuộc nhóm silicat lớp. “Kirara” là một trong ba cách người Nhật gọi mica, ngoài ra cũng mang nghĩa “lấp lánh”.

[18] Công ty phát triển và phát hành trò chơi điện tử Nhật Bản, được biết đến với các series game như *Final Fantasy*, *Dragon Quest*, *Kingdom Hearts*...

[19] Việc hóa trang và nhập vai thành một nhân vật hư cấu được yêu thích.

[20] Cách gọi kính trọng đối với người làm nghệ thuật. Ở đây không mang nghĩa thầy trò.

[21] Tạm dịch từ *Harukanaru Furusato*.

[22] Super Nintendo Entertainment System (SNES). Máy chơi game gia đình 16 bit Nintendo đưa ra thị trường năm 1990. ở Nhật gọi là Super Famicom, hoặc SFC.

[23] Game Boy Advance. Máy chơi trò chơi cầm tay 32 bit do Nintendo phát hành năm 2001.

[24] Tác phẩm ngắn được sáng tác (thường bởi fan) dựa trên nội dung hay nhân vật có sẵn của tác phẩm khác.

[25] Tên tạm dịch từ *Man, Play and Games*.

[26] Các dòng máy chơi game.

[27] PlayStation, máy chơi game, giải trí đa nhiệm do Sony Interactive Entertainment phát triển.

[28] Máy chơi game 32 bit do Sega phát triển và phát hành.

[29] Vụ việc diễn ra ở *Tiệm sách cũ Biblia* tập 1, Chuyện thứ hai.

[30] Tên tạm dịch từ *Doromamire no Tora - Miyazaki Hayao no MosoNoto*.

[31] Tạm dịch từ *Yuki no Dansho*. Đã chuyển thể thành phim điện ảnh cùng tên năm 1985.

[32] Đoạn trích trong tác phẩm *Mảnh vỡ của tuyết*.

[33] Kích thước 22x15 cm, lớn hơn khổ A5 một chút.

[34] Kiểu hộp bảo quản sách ngày xưa, thường là tấm bìa cứng có nếp gấp để bỏ sách vào, gấp gọn từ hai bên và móc lại bằng nút.

[35] Khoảng hơn 100 triệu đồng Việt Nam.

[36] Để khi xuống tàu lập tức thấy cửa rời sân ga.

[37] Loại thẻ thanh toán dùng để đi lại và mua sắm tại Nhật.

Table of Contents

Start

Danh sách nhân vật

Mở đầu

Chuyện thứ nhất

Chuyện thứ hai

Chuyện thứ ba

Chuyện thứ tư

Phần kết

Lời bạt